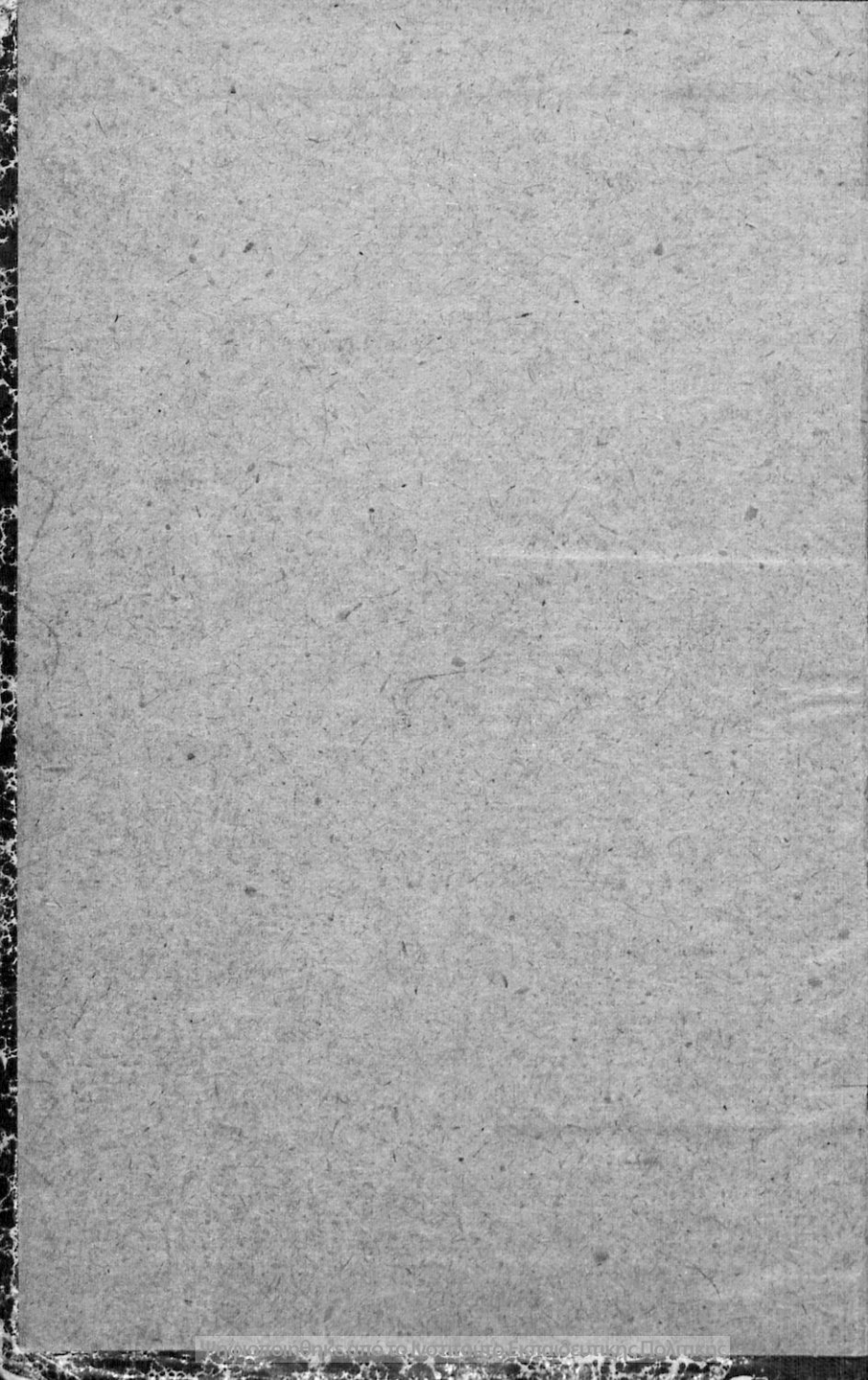

Δ. Γουδῆ
Οιδίωος Τύραννος

Δ. ΓΟΥΔΗ

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑ ΤΩ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΩΙ ΤΗΣ Μ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

XI.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

*«Χαρίεντος τύραννον ἄλιπτος ἀνὴρ
ἐπιγρόφουσι ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς
Σοφοκλέους ποιήσεως» Ὑλομνημ.*

ΕΚΔΟΣΙΣ Β΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

1921

Δ. ΓΟΥΔΗ

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑ ΤΩΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΩ. ΤΗΣ Μ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΧ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

Οιδίπους
 Τυραννος
 Χορός
 Χορός Χερσίου Ουβ.
 Χερσίου Ουβ.
 Χορός
 Χορός
 Χορός
 Χορός
 Χορός

«Χαριέντως τύραννον ἅπαντες αὐτὸν
 ἐπιγράφουσιν ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς
 Σοφοκλέους ποιήσεως». Ὑπομνημ.

ΕΚΔΟΣΙΣ Β΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

1921

ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ

ΣΥΝΟΛΙΚΟΙ

ΣΥΝΟΛΙΚΟΙ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΔΙΠΟΔΑ ΤΥΡΑΝΝΟΝ

Α'. Γένεσις τῆς τραγωδίας καὶ διδασκαλία.

Πῶς διετέθη ὁ κατὰ φύσιν ἄνθρωπος πρὸς τὰ φυσικὰ φαινόμενα ; Ὁ κατὰ φύσιν ἄνθρωπος βλέπων μετὰ θαυμασμοῦ καὶ καταπλήξεως τὴν μεγαλοπρεπῆ τοῦ ἡλίου ἀνατολήν, τὴν δύσιν αὐτοῦ καὶ τὸν σκοτισμὸν τῆς γῆς, τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀπειροπληθῶν ἀστέρων ἐν τῷ οὐρανῷ, τὸν αἰφνίδιον αὐτῶν ἀφανισμόν, τὴν βλάστησιν καὶ τὸν μαρασμὸν τῆς φύσεως καὶ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἄλλων φυσικῶν φαινομένων, ἐπροσωποποίησε καὶ ἐθεοποίησεν αὐτά, τὰς δ' ἐναλλαγὰς τοῦ αὐτοῦ φυσικοῦ φαινομένου ἐξέλαβεν ὡς περιπετείας καὶ πάθη τοῦ θεοῦ, π. χ. τὸν μὲν μαρασμὸν τῆς φύσεως ὡς θάνατον τοῦ θεοῦ, τὴν δὲ βλάστησιν ὡς γέννησιν ἢ ἀνάστασιν αὐτοῦ.—Πρὸς τὴν φύσιν ἐπὶ ταῖς περιπετείας αὐτῆς ἠσθάνθη ὁ ἄνθρωπος ἰσχυρὰν συμπάθειαν καὶ μάλιστα πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς βλάστησιν (Διόνυσον), διότι ἐν μέσῳ αὐτῆς διαρκῶς ἔζη· ἔβλεπε τὴν γῆν ἀπαύστως ἀναφύουσαν ἐκ τοῦ μητρικοῦ αὐτῆς κόλπου ἀπειρίαν βλαστήσεως καὶ καρπῶν καὶ δὴ τὴν γλυκυτάτην σταφυλὴν (τὸν θεὸν ἀναγεννώμενον), καὶ αἴφνης τὸ θέρος ἢ φθινόπωρον ἔβλεπε τὰ ἄνθη κλίνοντα τὴν ὠχρὰν αὐτῶν κεφαλὴν καὶ ἀποθνήσκοντα, τὰ δένδρα φυλλορροοῦντα, τὰ πάντα μαραινόμενα καὶ ἐκτάδην ἐξαπλούμενα εἰς τὸν παγερὸν τῆς μητρὸς κόλπου, ὃν περιέβαλλε μετ' ὀλίγον τὸ λευκὸν τῆς χιόνος καὶ τῶν πάγων σάβανον (τὸν θεὸν σπαρασσόμενον ὑπὸ τῶν πολεμίων).

Πῶς ἐξεδήλωσαν οἱ Ἕλληνες τὴν πρὸς τὸν Διόνυσον συμπάθειαν ; Τὴν πρὸς τὸν Διόνυσον συμπάθειαν οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος καὶ δὴ οἱ ἀμπελοουργοὶ θὰ ἐξεδήλωσαν κατ' ἀρχὰς διὰ ζωηρῶν ἀρρυθμῶν κραυγῶν, ἃς θὰ συνώδευον καὶ δι' ἀναλόγων κινήσεων, σὺν τῷ χρόνῳ δ' ἐδημιούργησαν ἄσματα λυρικά παραφόρου ἐνθουσιασμοῦ (διότι θὰ ἤδον μεθύοντες), ἀδόμητα πρὸς αὐλὸν καὶ συνοδευόμενα διὰ ζωηρῶν μιμικῶν κινήσεων, τὰ ὅποια ἐκάλεσαν *διθυράμβους*. Ὑστερον τὰ ἀρρυθμὰ ταῦτα ἄσματα ἔλαβον τεχνικὴν μορφήν, ἀντικατασταθέντων τῶν ἀρρυθμῶς ἀδόντων διὰ κυκλίου χοροῦ

ἐκ 50 ἀνδρῶν, ἄδόντων καὶ ὀρχουμένων ἐν ὄρθμῳ, καὶ μετηνέχθησαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Πεισιστράτου, ὅστις ἰδρύσας τὰ μεγάλα Διονύσια εἰσήγαγε τὸν διθυράμβον εἰς τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἑορτὰς τῆς πόλεως. Ἐκτοτε οἱ πλούσιοι Ἀθηναῖοι ἠμιλλῶντο τίς νὰ παρασκευάσῃ διὰ τὰς ἑορτὰς τὸν κάλλιστον χορὸν, ἵνα ὀρχούμενος καὶ ἄδων ἐν ὀρχήστρᾳ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διονύσου ἐκτελέσῃ διθυράμβον, ὃν διακεκριμένος ποιητὴς ἐποίει ἀντὶ ἀδράς ἀμοιβῆς. Οἱ χορευταὶ συγκινούμενοι ὅτε ἔψαλλον τὰς περιπετείας τοῦ θεοῦ καὶ ὑπὸ μανίας καταλαμβανόμενοι ἐξήτησαν νὰ συμπάσχωσι μετὰ τοῦ θεοῦ γινόμενοι ἀκόλουθοι αὐτοῦ, καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου μετημφιέννυντο εἰς Σατύρους, περιβαλλόμενοι δέρματα τράγων μετὰ κεράτων, ὀξέων ὠτων, βραχειῶν οὐρῶν, χηλῶν, **τράγοι** διὰ τοῦτο καλούμενοι, φέροντες προσέτι στέφανον κισσοῦ (ἱεροῦ τοῦ Διονύσου) καὶ καλύπτοντες τὸ πρόσωπον (διὰ φύλλον κλπ.) χάριν παραισθήσεως.

Ἐκ τοῦ διθυράμβου τὸ δράμα. Ἡ συμπάθεια καὶ ἡ παραισθησις τοῦ χοροῦ θὰ ἀπέβαιεν ἰσχυροτάτη, ἐὰν ἔβλεπον αὐτὸν τὸν θεὸν πάσχοντα ἢ διηγούμενον τὰ πάθη αὐτοῦ. Ὅντως ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, μετημφισμένος εἰς Διόνυσον, ἀποσπώμενος τῶν λοιπῶν χορευτῶν καὶ ἀναβαίνων εἰς τὴν παρὰ τὸν βωμὸν τράπεζαν διελέγετο πρὸς τὸν χορὸν περὶ τῶν παθημάτων αὐτοῦ. Αἴφνης ὅμως ὁ ἐξ Ἰκαρίας τῆς Ἀττικῆς Θέσπις, ὅστις εἰσήγαγε καὶ τὰ ἐξ Ἰθόνης προσωπεῖα, ἀντὶ τοῦ κορυφαίου τοῦ χοροῦ εἰσήγαγεν ἴδιον πρόσωπον ὡς τὸν θεόν, ἀνεξάρτητον τοῦ χοροῦ, τὸν **ὑποκριτὴν** (ὑποκρίνεσθαι ἀποκρίνεσθαι), ὅστις θάπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ χοροῦ καὶ θὰ ἀφηγεῖτο τὰ παθήματά του. Μεθ' ὃ ὁ χορὸς ὠρχεῖτο ἐκδηλῶν ἐν ἄσματι τὰ κατέχοντ' αὐτὸν συναισθήματα. Οὕτως ἔχομεν ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν διάλογον ἱστοροῦντα τὰ πάθη τοῦ θεοῦ, στοιχεῖον ἐπικόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἄσμα τοῦ χοροῦ, τὸ ἐκδηλοῦν τὰ συναισθήματ' αὐτοῦ, στοιχεῖον λυρικόν, διὰ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν δύο τούτων στοιχείων παρήχθη ἐκ τοῦ διθυράμβου νέον εἶδος ποιήσεως, τὸ **δράμα** (διὰ τὰ ἐν αὐτῷ δρώμενα, πρβλ. καὶ **τελετή**, **δραγία**, τὸ πάλαι ὠνομάζετο καὶ **τραγωδία** ὡς τράγων ᾠδή), τὸ ὁποῖον ὡς τέκνον τοῦ διθυράμβου ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ πατρὸς: 1) τὸν χορὸν ἐκ 50 ἀνδρῶν μετημφισμένων καὶ φερόντων στέφανον κισσοῦ, 2) παρίστατο ἐν ὀρχήστρᾳ, 3) ἔθεωρεῖτο ἱερὸν τοῦ Διονύσου ἀποτελοῦν μέρος τῆς

λατρείας αὐτοῦ, 4) ἐδιδάσκετο ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν ὑπαίθρῳ κατὰ τὰ Διονύσια καὶ 5) ὠρίζοντο ὑπὸ τῆς πολιτείας τρεῖς πλούσιοι πολῖται, *οἱ χορηγοί*, ἀναλαμβάνοντες τὰς δαπάνας τῆς διδασκαλίας τῶν δραμάτων τριῶν ποιητῶν, ἀμιλλωμένων πρὸς ἀλλήλους ἐν ἀγῶνι περὶ τῆς νίκης, ἐκάστου διὰ μιᾶς *τετραλογίας* ἤτοι τεσσάρων δραμάτων.

Διαίρεσις τοῦ δράματος, ἐξέλιξις τῆς τραγωδίας. Ἐπειδὴ οἱ μῦθοι τοῦ Διονύσου ἠδύναντο νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο θεμελιώδεις κατηγορίας, α') εἰς τοὺς φαιδρούς, τοὺς ἀναφερομένους εἰς τοὺς θριάμβους τοῦ θεοῦ, καὶ β') εἰς τοὺς θλιβερούς τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὰ πάθη αὐτοῦ, διὰ τοῦτο καὶ τὸ δράμα διεσπάσθη α') εἰς τὴν *κωμωδίαν*, ἔχουσαν φαιδρὰν καὶ ἰλαρὰν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ β') εἰς τὴν *τραγωδίαν*, ἔχουσαν τὴν ὑπόθεσιν σοβαρὰν καὶ θλιβεράν. Χάριν ποικιλίας αἱ ὑποθέσεις τῶν δραμάτων ἐλαμβάνοντο καὶ ἐξ ἄλλων κύκλων μύθων, ἐκ τῶν μύθων ἡρώων ἐπίσης πολυπαθῶν, ὅτε κατ' ἀνάγκην συμμετεβάλλετο καὶ ὁ χορὸς, ἀποτελούμενος ἐκ προσώπων ἐχόντων σχέσιν πρὸς τὸν ἥρωα, μετ' ἀναλόγου περιβολῆς, διότι ἄλλως τὰ πάθη τοῦ ἥρωος οὐδὲν διαφέρουν καὶ οὐδεμίαν συμπάθειαν θὰ προεκάλουν παρὰ τῷ χορῷ. Ἄλλ' ἐν ᾧ οἱ Σάτυροι ἐξετοπίζοντο βαθμηδὸν ἐκ τοῦ δράματος, ὅμως διετηρήθησαν ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὴν παράδοσιν ἐν ἰδιαιτέρῳ εἴδει δράματος ἰλαροῦ, ἐν τῷ *σατυρικῷ* δράματι, τοῦ ὁποίου ὁ χορὸς ἀπετελεῖτο ἀποκλειστικῶς ἐκ Σατύρων. {Σατυρικὸν δράμα ἦτο ἀναγκαίως τὸ τέταρτον δράμα πάσης τετραλογίας παντὸς τραγικοῦ ποιητοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ εἰς ὑποκριτῆς ἦτο ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ ὑποδυθῇ πολλὰ πρόσωπα, ὁ τραγικὸς *Λισχύλος* προσέθηκε καὶ *δεύτερον* ὑποκριτὴν, καὶ ὁ μὲν ὑποδύμενος τὸν ἥρωα ἐκαλεῖτο *πρωταγωνιστής*, ὁ δὲ *δευτεραγωνιστής*. Ἐπειδὴ δὲ οἱ μῦθοι περιεῖχον καὶ γυναικεῖα πρόσωπα, προσετέθησαν καὶ τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα ὅμως ὑπεδύοντο ἄνδρες.

Θέατρον. Οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ δράματα ἐδιδάσκοντο κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου, τὰ Διονύσια, ἐντὸς τεμένους τοῦ θεοῦ ἐν ὄρχήστρῳ, ἣτις εἶχεν ἐν τῷ μέσῳ καὶ βωμὸν (θυμέλην) τοῦ θεοῦ, περὶ ὃν ἐγίνετο ὁ χορὸς, πανταχόθεν δὲ ἐπλημμύρουσαν κύκλῳ τὴν ὄρχηστραν πλήθη θεατῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰς πρώτας θέσεις κατεῖχον οἱ ἐπίσημοι. Ἐπειδὴ ὅμως ὑφίστατο ἀνάγκη ἰδίου οἰκήματος, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ ὑποκριταὶ νὰ ἀμφιεννύονται καὶ νὰ μεταμφιεννύονται κατὰ τὰς

ἀνάγκας τοῦ δράματος, πρὸς τοῦτο δὲ κατεσκευάσθη πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν τῆς ὀρχήστρας καλύβη τις, ἡ *σκηνή*, ἔκτοτε οἱ θεαταὶ ἐθεῶντο ἀπὸ τῶν τριῶν ἄλλων πλευρῶν τῆς ὀρχήστρας.

Ἵνα ὅμως οἱ θεαταὶ ἀπόνως θεῶνται καὶ ἀκούωσι τὴν διδασκαλίαν τῶν δραμάτων, ἐξέλεξαν ἐν Ἀθήναις χάριν αὐτῶν θέσιν ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους κοίλην καὶ ἐπικλινῆ, ἐπὶ τῶν νοτίων κλιτύων τῆς ἀκροπόλεως ἐντὸς τεμένους ἀρχαίου ἱεροῦ τοῦ Διονύσου, καὶ ἐκεῖ ἔκτισαν τὸ πρῶτον λίθινον θέατρον, ὅπερ ἀπετελέσθη α') ἐκ τῆς *ὀρχήστρας*, χάριν τοῦ χοροῦ καὶ τῶν ὑποκριτῶν, β') τῆς *σκηνηῆς* καὶ γ') ἐκ τοῦ *κοίλου* ἢ κυρίως *θεάτρου* χάριν τῶν θεατῶν, θέσεως κοίλης καὶ ἐπικλινοῦς, ἔνθα ἐλάξουσιν ἐδώλια ἐπὶ τῶν βράχων, ἐν δὲ τῇ πρώτῃ γραμμῇ ἔθηκαν θρόνους χάριν τῶν ἐπισήμων.

Ἵνα καλυφθῆ ἡ ἀσχημία τῆς ξυλίνης σκηνηῆς, ἐτέθη πρὸ αὐτῆς μέγα ξύλινον διάφραγμα, τὸ *προσκήνιον*, ἀφῆνον μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τῶν δύο πτερυγῶν τοῦ κοίλου τὰς δύο *παρόδους*. Τοῦτο ζυγροφούμενον (σκηνογραφία) παρίστα ἀνάκτορον ἢ ἄλλο τι κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ δράματος, ἔφερε θύραν, δι' ἧς παρήρχετο ἢ εἰσῆρχετο ὁ ἥρωσ, ἐν ᾧ ὁ χορὸς παρήρχετο ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν καὶ ἐξήρχετο ἐκεῖθεν διὰ τῶν παρόδων. Ὁ δεύτερος ὑποκριτής, ἐὰν δὲν ἦτο οἰκεῖος τοῦ πρωταγωνιστοῦ, παρήρχετο ἢ διὰ τῆς δεξιᾶς (ὡς πρὸς τὸν *θεατὴν*) παρόδου, ὅτε ἐπιστεύετο ὅτι ἦρχετο ἐκ τῆς πόλεως ἢ ἐκ τῶν λιμένων, ἢ διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐὰν ἦρχετο ἐκ τῶν ἀγρῶν ἢ ἐκ τῆς ξένης. Ὑστερον διὰ λόγους αἰσθητικῶς καὶ στερεότητος σκηνὴ καὶ προσκήνιον κατεσκευάσθησαν λίθινα. Πίν. Β'.

Σκευὴ ὑποκριτῶν καὶ χοροῦ. Ἐφ' ὅσον ὑπῆρχεν εἰς ὑποκριτής, ἵνα εἶναι περίοπτος, ἀνέβαιναν ἐπὶ τὴν πρᾶ τὸν βωμὸν τράπεζαν ἢ ἐπὶ τὰς βαθμίδας τοῦ βωμοῦ· ἀλλ' ἀφ' οὔτου προσετέθη καὶ δεύτερος ὑποκριτής, δὲν ἦτο δυνατὸν πλέον νάναβαίνωσιν ἀμφοτέρω ἐπὶ τὴν αὐτὴν θέσιν. Ὅθεν κατῆλθον εἰς τὸ δάπεδον τῆς ὀρχήστρας, ἀλλ' ἵνα διακρίνωνται ἐναργῶς τῶν χορευτῶν καὶ εἶναι περίοπτοι, ἐφρόντιζον νὰ παρίστανται μεγαλοσωμότεροι, ὡς ἦσαν οἱ ἥρωες, καὶ διότι τοῦτο ἀπῆται τὸ μέγεθος τοῦ θεάτρου καὶ ἡ ἀπόστασις αὐτῶν ἀπὸ τῶν θεατῶν. Καὶ τὸ μὲν ὕψος τοῦ σώματος ἠῦξανον α') διὰ τῶν *κοθόρων*, ὑποδημάτων φερόντων πολὺ ὑψηλὰ κατύματα, β') διὰ τοῦ *προσωπίου*, φέροντος τὸν λεγόμενον *ὄγκον*, ἔξασμα τοῦ με-

τώπου ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ὡς περιίθετον φενάκην (τὰ προσωπεῖα μετεχειρίζοντο ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ ἴν' ἀποκρύπτωσι τὸ γνωστὸν τοῖς θεαταῖς πρόσωπον τοῦ ὑποκριτοῦ, ἔφερον δὲ ταῦτα ἔντονα χαρακτηριστικὰ τοῦ φύλου, τῆς ἡλικίας, τῆς διαθέσεως κλπ.), καὶ γ' διὰ χιτῶνων ἐχόντων ἐγγρούους κατακορύφους ὄραβδώσεις, (ὀπτική ἀπάτη). Τὸ δὲ πάχος ἠϋξάνον διὰ τῶν *σωματίων* (παραγεμισμάτων), *προστερνιδίων*, *προγαστριδίων*, καὶ διὰ τῶν *χειρίδων*, *ἀναξυριδίων* κλπ. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος ἦσαν ἡρωικά, ἡγεμόνες, ἐπιφανεῖς ἄνδρες κλπ., αἱ δὲ διδασκαλῖαι ἐγίνοντο ἐν ἡμέραις μεγαλοπρεπῶν πομπῶν, διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν ὑποκριτῶν ἦσαν συνήθως φανταστικά, πομπώδη καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἐφόρουν χιτῶνας ποδιήρεις, ἔχοντας ἄνθη ἐνυφασμένα, ἱμάτια δὲ ἢ γλαμύδας πορφυρεῶς καὶ χρυσοπάστους. Οἱ χορευταὶ ἔφερον καὶ χρυσοῦς στεφάνους κισσοῦ.

Β'. Βιογραφία Σοφοκλέους.

Γέννησις. Ὁ Σοφοκλῆς ἐγεννήθη τῷ 496 π. Χ. ἐν Ἀθήναις καὶ δὴ ἐν τῷ Ἰπλίῳ Κολωνῷ, ὅστις ἐθαυμάζετο διὰ τὰς φυσικὰς αὐτοῦ καλλονάς, ἐκ πατρὸς Σοφίλλου, εὐπόρου Ἀθηναίου, ἔχοντος ἐργοστάσιον μαχαιροποιῶν.

Φυσικὸν καὶ κοινωνικὸν περιβάλλον, ἐν ᾧ ἠϋξήθη ὁ Σ. Ὁ Σ. ὡς παῖς ἐνετρέφα ἀπὸ τῶν ἐρασιμίων τοπειῶν τοῦ Κολωνοῦ εἰς τὴν θαυμαστὴν γύρω φύσιν καὶ ἠϋτύχησε νὰ ἴδῃ τὰς νικηφόρους φάλαγγας καὶ τοὺς Περσοφάγους στόλους τῶν Ἀθ. ἐπανερχομένους ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν πάτριον γῆν, εἶδε τὴν πόλιν ἐκ τῶν ἐρειπίων ἀναγεννωμένην ὡς τὸν φοίνικα καὶ διὰ τῆς φιλοπατρίας τῶν πολιτῶν λαμβάνουσαν τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ἑλλάδος ἄνδρωθεις ἠϋτύχησε νὰ ἴδῃ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας προαχθείσας ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του εἰς τὴν ὑπάτην τελειότητα.

Παίδευσις. Ὁ φιλόστοργος πατὴρ οὐδενὸς ἐφείσθη μέσου, ἵνα δώσῃ εἰς τὸν υἱὸν του ἀριτίαν μόρφωσιν. Ὁ Σ. ἐδιδάχθη ἐπιμελῶς γυμναστικὴν καὶ μουσικὴν καὶ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐπίδοσιν πολλάκις ἐστεφανώθη εἰς ἀγῶνας τῶν δύο τεχνῶν. Ὄθεν ὅτε οἱ Ἀθ. μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐώρταζον τὰ ἐπινίκια, ὁ Σ. ἐκλεχθεὶς ἐκ χιλιάδων ἄλλων παιδῶν Ἀθ. ἐχόρευσεν ὡς κορυφαῖος χο-

ροῦ παίδων περὶ τὸ τρόπαιον γυμνός, φέρων λύραν. Ἐμελέτα τοὺς πρὸ αὐτοῦ ποιητὰς πάντας καὶ μάλιστα τὸν Ὅμηρον, παρακολουθῶν δὲ μετὰ ζήλου τὴν διδασκαλίαν τῶν τραγωδιῶν ἐθαύμαζε μάλιστα τὸν Μαραθωνομάχον Αἰσχύλον καὶ ζηλώσας τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ποιήσεως ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ ποιητὴς τραγωδιῶν.

Ὁ Σ. ὡς τραγικός. Αἴφνης τῷ 468 π. Χ. ἀντιμετρεῖται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν κρατερῷ ἄγωνι πρὸς τὸν παλαίμαχον Αἰσχύλον καὶ μετὰ σφοδρὰν πάλην, καθ' ἣν τὸ θέατρον εἶχε διχασθῆ, ὁ Κίμων μετὰ τῶν συστρατῆγων ὡς κριτὴς ἔδωκε τὸν στέφανον τῆς νίκης εἰς τὸ νέον ἐπιτέλλον ἄστρον τῆς σκηνῆς. Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην διδασκαλίαν οἱ Ἀθ. ἠγάπησαν τὸν ποιητὴν, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς πόλεως ἀφωσιώθη ὀλοφύχως εἰς τὸ ἔργον, ἐν διαστήματι δὲ 60 περίπου ἔτων ἐποίησεν 123 δράματα ποικιλωτάτων ὑποθέσεων, δι' ὧν ἔτερε τοὺς πολίτας καὶ ἐμεγάλυνε τὴν πόλιν πρὸ τῶν ὁμμάτων τῶν πολυαριθμῶν ξένων, οἵτινες πανταχόθεν τῆς γῆς συνέρρεον εἰς τὸ θέατρον. Ἐν τῷ δὲ πολλάκις ἔλαβε προσκλήσεις παρὰ τυράννων καὶ ἡγεμόνων νὰ παραστήσῃ τὰ ἔργα του καὶ παρ' αὐτοῖς, οὐδέποτε ἀπεδήμησε πρὸς τοιοῦτον σκοπόν, λέγων μάλιστα ὅτι ὁ πορευόμενος πρὸς τύραννον γίνεται δοῦλος αὐτοῦ. Ὄθεν ἡ πόλις τιμῶσα τὰ αἰσθήματα τοῦ Σ. ἐπεδαψίλευεν εἰς αὐτὸν τιμὰς καὶ ἀξιώματα καὶ διὲ εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς *Ἀντιγόνης* τῷ 441 (ἢ 442) ἐξέλεξε τῷ 440 στρατηγόν.

Ὁ Σ. ὡς ἀνθρῶπος. Ὁ ποιητὴς ἠϋξήθη ἐν μέσῳ τῶν Περσικῶν πολέμων, ὅτε οἱ Ἀθ. σωθέντες ἐκ μεγίστων κινδύνων ἦσαν εὐσεβέστατοι περὶ τοὺς θεούς. Ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῦ Κολωνοῦ ὑπῆρχεν ἱερὸν τῶν φρικτῶν Εὐμενίδων, ὧν τοὺς μύθους θὰ διηγοῦντο εἰς αὐτὸν παῖδα ὁ πατήρ καὶ οἱ δημόται, ἐνωρὶς ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐπληρώθη θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν συναισθημάτων. Ὄθεν ἀνδρωθεὶς ἐγένετο ἱερεὺς τοῦ Ἀμύνου (ἢ Ἀλκωνος), θεραπευτικοῦ θεοῦ, ἐπειδὴ δ' ἐποίησεν ἄσμα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐπλάσθη ἢ παραδόσις ὅτι ἐξένισε κατ' οἶκον τὸν θεόν. Διηγοῦντο ἔτι ὅτι κλαπέντος ποτὲ ἐκ τῆς ἀκροπόλεως χρυσοῦ στεφάνου οἱ Ἀθ. ὥρισαν τάλαντον ἀμοιβὴν διὰ τὸν μηνύσοντα ποῦ ἦτο ὁ στέφανος. Ὁ Ἡρακλῆς ἐπιφανεὶς καθ' ὕπνον εἰς τὸν Σ. ἔδειξε τὸν τόπον, ὅπου ἐκρύπτετο ὁ στέφανος, καὶ ὁ Σ. λαβὼν τὸ τάλαντον ἴδρυσεν διὰ τοῦτου ἱερὸν

Μηνυτοῦ Ἡρακλέους.

Πρὸς ταύτοις ὁ Σ. εἶχεν ἀντιπάλους ἐν τῇ σκηνῇ πρὸ πάντων τὸν Αἰσχύλον καὶ τὸν Εὐριπίδην. Ἄλλὰ πρὸς μὲν τὸν Αἰσχύλον συνεδέετο διὰ φιλίας, μαθὼν δὲ τὸν θάνατον τοῦ Εὐριπίδου αὐτὸς μὲν προσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον κατὰ τὸν προάγωνα περιβεβλημένος πένθιμον ἱμάτιον, τοὺς δὲ χορευτὰς εἰσήγαγεν ἀστεφανώτους. Συνεδέετο διὰ φιλίας θερμῆς πρὸς τὸν Ἡρόδοτον, ἦτο τῶν οἰκειοτάτων τοῦ Περικλέους καὶ ἀνεστρέφετο μετ' ἐπιφανῶν καὶ σπουδαίων ἀνδρῶν, ἔχων συνήθως φαιδρὰν καὶ ἰλαρὰν τὴν ψυχὴν. Κατὰ δὲ τὸ 440 π. Χ. ὁ Περικλῆς συστρατηγῶν μετὰ τοῦ Σ. δὲν μετεχειρίσθη αὐτὸν εἰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, ἀλλ' ἀπέστειλε πρεσβευτὴν εἰς Χίον καὶ Λέσβον, διότι πρὸς τοῦτο μᾶλλον ἐνόμιζεν αὐτὸν καταλληλότερον.

Θάνατος τοῦ Σ. Τοιοῦτος τὴν ψυχὴν περὶ τε θεοὺς καὶ ἀνθρώπους διήλθε βίον σχεδὸν ἀνέφελον. Ἡ τραγικὴ καταστροφή τῆς Σικελίας ἐνεπότισε μὲν πικρίας τὴν φαιδρὰν καὶ ἰλαρὰν αὐτοῦ ψυχὴν, ἀλλ' ἡ Μοῦσα αὐτοῦ καὶ αἱ πολλαὶ νῆκαι, αἷς ἔδρεπε κατὰ τοὺς τραγικοὺς ἀγῶνας, πάντοτε ἀξιούμενος πρωτείων ἢ δευτερείων, οὐδέποτε δὲ τριτείων παρεῖχον εἰς αὐτὸν ἀνεξάντλητον δρόσον ζωῆς καὶ διὰ τοῦ ποιητικοῦ αὐτοῦ ταλάντου ἀνέψυχε καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν πόλιν. Ἄπαξ ἔτι ἐνενηκοντούτης ηὐτύχησε νὰ ἐπίδῃ τὴν ὑστάτην νίκην τῆς πατρίδος παρὰ τὰς Ἀργινούσας, ἀλλ' ἡ Μοῖρα ἢ πάντοτε εὐμενὴς ἔκλεισε διὰ παντὸς πλέον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν σκληρὰν τοῦ Λυσάνδρου χεῖρα καταδαφίζουσαν τὰ τείχη τῆς ὑπερηφάνου πόλεως. Ἀπέθανε τῷ 406, ἄγνωστον πῶς, ποιῶν μέχρι τῶν τελευταίων στιγμῶν τραγωδίας.

Ἐπίδρασις τοῦ Σ. μέχρι σήμερον. Τοιαύτη ποιητικὴ φύσις ἦτο ἀδύνατον νὰ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ καταλίπῃ βαθεὰ τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως αὐτῆς. Εἰς τῶν υἱῶν καὶ εἰς τῶν ἐγγόνων αὐτοῦ ἐγένοντο καὶ αὐτοὶ τραγικοὶ ποιηταί, αἱ τραγωδίαὶ αὐτοῦ ἀναπαρίσταντο ἐν τοῖς θεάτροις τῶν Ἑλληνίδων πόλεων καὶ πολλαχοῦ ἐστήθησαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀνδριάντες, εἰκόνες καὶ προτομαί, ὧν τινες ἐσώθησαν καὶ εἰς ἡμᾶς. Ἐν Ἀθήναις ὁ δῆτωρ Λυκοῦργος ἔστησεν ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνδριάντας τῶν τριῶν τραγικῶν, Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου, καὶ ἐξέδωκεν ἐπισήμως τὰς τραγωδίας αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερον αἱ περισθεῖσαι ἑπτὰ μόνον τρα-

γῳδίαι ἐκ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ἀναγινώσκονται καὶ μελετῶνται ἀπλήστως ὑπὸ τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος. Ἐὰν δικαίως ἢ ἀδίκως, θὰ κρίνωμεν καὶ ἐκ μόνης τῆς διδασκαλίας τοῦ Οἰδίποδος Γ.

Χαρακτηρισμός. *Εἰκὼν* ἐκ τοῦ μαρμαρίνου ἀνδριάντος τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἀποκειμένου, ὅστις ἐγένετο κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Λυκούργου ἰδρυθέντος, Πίν. Α'.¹

Γ'. Τὰ πρὸ τῆς ὑποθέσεως τῆς τραγωδίας.

Λάιος ὁ υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ἄτεκνος ὦν ἠρώτησε τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἐὰν θάπέκτα τέκνα, ὁ δὲ θεὸς ἀπεκρίθη ὅτι προτιμότερα δι' αὐτὸν θὰ ἦτο ἢ ἄτεκνία, διότι τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐγεννᾶτο ἐξ αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου Ἰοκάστης, θὰ ἐφόνευε τὸν πατέρα. Ἄτυχῶς οἱ γονεῖς ἀποκλήσαντες τέκνον, διετρύπησαν τὰ σφυρὰ αὐτοῦ διὰ περόνης καὶ διαπεράσαντες σχοινίον παρέδωκαν εἰς ποιμένα βασιλικόν, ἵνα φονεύσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος, φοβούμενοι μὴ πληρωθῆ ὁ χρησμός. Ἄλλ' ὁ ποιμὴν ἐλεήσας τὸ βρέφος παρέδωκεν ἐπὶ τοῦ ὄρους εἰς ἄλλον Κορίνθιον ποιμένα, ὅστις ἐκόμισεν αὐτὸ εἰς τοὺς κυρίους αὐτοῦ Πόλυβον καὶ Μερόπην, βασιλεῖς τῆς Κορίνθου, οἵτινες ἄτεκνοι ὄντες ἀνέθρεψαν αὐτὸ φιλοστόργως ὡς ἴδιον υἱόν, ὀνομάσαντες Οἰδίποδα ἐκ τοῦ οἰδήματος τῶν ποδῶν.

Ἄλλ' ὁ θεὸς αὐτῶν υἱὸς ὑβρισθεὶς ποτε ἐν συμποσίῳ ὑπ' ἄλλου ὡς ὑποβολιμαῖος ζητεῖ ἐξηγήσεις παρὰ τῶν γονέων αὐτοῦ, οὐδὲν δὲ ἱκανὸν παρ' αὐτῶν περὶ τούτου μαθὼν μεταβαίνει λάθρα εἰς Δελφούς, ὅπου ἐρωτήσας τὸ μαντεῖον περὶ τῶν γονέων του λαμβάνει τὴν ἐντολὴν νὰ μὴ ἐπανέλθῃ οἴκαδε, διότι θὰ φονεύσῃ τὸν πατέρα καὶ θὰ λάβῃ σύζυγον τὴν μητέρα. Νομίζων ὅμως ὡς πατρίδα τὴν Κόρινθον καὶ γονεῖς τὸν Πόλυβον καὶ τὴν Μερόπην, περιεπλανᾶτο ἀνά τὴν Φωκίδα, ὅτε ἡμέραν τινὰ συναντήσας ἐν τῇ Σχιστῇ ὁδῷ, ἐκεῖ ὅπου διασταυροῦνται αἱ ὁδοὶ ἀπὸ Δελφῶν καὶ Δαυλίας, τὸν πατέρα Λάιον μεταβαίνοντα ἐφ' ἀμάξης εἰς Δελφούς, διαπληκτίζεται πρὸς τὸν ἡνίοχον αὐτοῦ καί, ἐπειδὴ ἐμαστιγώθη ὑπὸ τοῦ Λαίου,

¹ Ἐκτενέστερον τὰ τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν ἐρμηνεῖαν ἀρχαίας τραγωδίας ἐκτίθενται ἐν ἡμετέροις Διδακτικοῖς σελ. 233-89.

φρονεύει καὶ τὸν πατέρα καὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ, οὕτω τοῦλάχιστον ἐνόμισε, καὶ διευθύνεται εἰς Θήβας.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ πόλις ἐφθειρέτο ὑπὸ δεινοῦ τέρατος, τῆς Σφιγγός, ἣτις καθημένη ἐπὶ τινος πρὸ τῆς πόλεως ὄρους προέτεινεν εἰς τοὺς διαβάτας πρὸς λύσιν τὸ αἴνιγμα :

*Ἔσσι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπουν, οὗ μία φωνή,
καὶ τρίπουν· ἀλλάσσει δὲ φωνὴν μόνον ὅσσο' ἐπὶ γαίαν
ἐρπειτὰ κινεῖται ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαιῆν,
ἐνθα τάχος γυίοισιν ἀφανρότατον πέλει αὐτοῦ,*

καὶ ὅστις μὲν δὲν κατώρθωνε νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα κατεσπαράσσεται ὑπὸ τοῦ τέρατος, ἐὰν δὲ εὐρίσκειτο ὁ λύτης, ἡ πόλις θάπτηλλάσσεται τοῦ κακοῦ. Ἐν ᾧ οἱ πολῖται σωρηδὸν ἐφθειρόντο ὑπὸ τῆς Σφιγγός καὶ ἡ πόλις εἶχε περιέλθει εἰς ἀπόγνωσιν, αἴφνης ἔρχεται κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας πρὸ τῶν Θηβῶν πλανώμενος ὁ Οἰδίπους, ὅστις καὶ λύει τὸ αἴνιγμα εἰπὼν ὅτι τὸ ζῷον ἐκεῖνο εἶναι ὁ ἄνθρωπος :

*Κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπιερε Μοῦσα θανόντων,
φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὅς ἤνικα γαίαν ἐφέρει,
πρῶτον ἔφν τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
γῆραλέος δὲ πέλων τρίτατον πόδα βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένα φοριτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.*

Καὶ ἡ μὲν Σφιγξ κατεκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἡ δὲ πόλις εὐγνώμων ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ προσήνεγκεν εἰς αὐτὸν ὡς αὐθόρμητον δῶρον τὸν χηρεύσαντα βασιλικὸν θρόνον καὶ τὴν χήραν βασίλισσαν Ἰοκάστην ὡς . . σύζυγον, ἕξ ἧς ἀπέκτησε 4 τέκνα, τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνεΐκην, Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην. Ἐβασίλευεν ἤδη ἔφ' ἱκανὰ ἔτη χωρὶς νέφος νὰ ζοφώσῃ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ οἴκου του, ἀγαπώμενος παρὰ πάντων καὶ ὑμνούμενος ὡς ὁ κραταιότατος τῶν ἡγεμόνων καὶ ὁ ἄριστος τῶν ἀνθρώπων, ὅτε φρικταὶ θεομηνίαι ἐβύβησαν εἰς ἀτελεύτητον πένθος τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς ἐν τῇ ἀγρύπνῳ αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων μερίμνη ἀποστέλλει εἰς Δελφοὺς τὸν γυναικάδελφον Κρέοντα, ἵνα συμβουλευθῇ τὸν θεόν, οἱ δὲ σκληρῶς δοκιμαζόμενοι πολῖται πρὸς τίνα ἦτο φυσικὸν νὰ στρέψωσι μετ' ἐμπιστοσύνης τὰ βλέμματά των ; Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἔρχεται πλεκομένη ἡ ὑπόθεσις τῆς τραγωδίας.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΗΟΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλοι νέα τροφή,
τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε
ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων. | 5
ἀγὼ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ὦ γεραῖέ, φράζ', ἐπεὶ πρόπων ἔφρυς
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίτι τροπῶ καθέσιτατε, | 10
δείσαντες ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντις ἄν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν' δυσάλγητος γὰρ ἄν
εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικίτρων ἔδραν. |

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
ὄραϊς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα | 15
βωμοῖσι τοῖς σοῖς, οἳ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πέσθαι σθένοντες, οἳ δὲ σὺν γῆρα βαρεῖς,
ἰερωῆς ἐγὼ μὲν Ζηνός, οἶδε τ' ἠθέων
λεκτοῖ τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς | 20
ναοῖς, ἐπ' Ἴσμηνοῦ τε μαντιεῖα σποδῶ. |
πόλις γάρ, ὥσπερ καθὺς εἰσορᾶς, ἄγαν
ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσει κἀρα
βυθῶν ἐτ' οὐχ οἶα τε φοίνιου σάλου,
φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, | 25
φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
ἀγόνοις γυναικῶν ἐν δ' ὁ πυροφόρος θεός

οἳ δὲ ἐκ τῶν ἠθ.
ἐκ τῶν ἠθ.
(ἢ ἐστὶν - ἐκ τῶν ἠθ.)
μνηστικὸν
(ἐκ τῶν ἠθ.)

σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
 ὕφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμείων' μέλας δ'
 "Αἰδῆς στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. | 30
 θεοῖσι μὲν γυν οὐκ ἰσοῦμενόν σ' ἐγὼ
 οὐδ' οἶδε παῖδες ἐξόμεσθ' ἐφέστιοι,
 ἀνδρῶν δὲ προῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 κρῖνοντες ἐν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς
 ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ Καδμείων μολῶν 35
 σκληρῶς ἀοιδοῦ δασμόν, ὅν παρείχομεν,
 καὶ ταῦθ' ὕφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον
 οὐδ' ἐκδιδασχθεῖς, ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 λέγη νομίζη θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον
 νῦν τ', ὧ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα, 40
 ἱκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι
 ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
 φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἴσθ' αὐτοῦ
 ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 ζώσας ὀρθῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 45
 ἴθ', ὧ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν,
 ἔθ', εὐλαβήθηθ', ὡς σὲ νῦν μὲν ἦδε γῆ
 σωτήρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα *μεμνώμεθα*
 σιάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον, *μεμνώμεθα*
 ἀλλ' ἀσφαλεία, τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν. *μεμνώμεθα* 50
 ὄνομι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσίω τύχην
 παρέσχες ἡμῖν, καὶ τὰ νῦν ἴσος γενοῦ. |
 ὡς εἶπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν' 55
 ὡς οὐδὲν ἔστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς
 ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. |
 ΟΙ. ὧ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτὰ μοι
 προσήλθεθ' ἱμείροντες. εὔ γὰρ οἶδ' ὅτι
 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
 οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ. 60
 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἐν' ἔρχεται

- μόνον καθ' αὐτόν, κοῦδέν' ἄλλον, ἢ δ' ἐμὴ
 ψυχὴ πόλιν τε κάμει καὶ σ' ὁμοῦ στένει. |
 ὥστ' οὐχ ὕπνω γ' ἐνδόντα μ' ἐξεγείρετε, 65
 ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρῦσαντα δῆ,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροσιτίδος πλάνοις.
 ἦν δ' εὖ σκοπῶν ἠῦροισκον ἴασιν μόνην,
 ταύτην ἔπραξα παῖδα γὰρ Μενοικέως
 Κρέοντι, ἔμαντοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ 70
 ἔπεμψα Φοῖβον δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ τι
 δρωῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ἔρυσσείμην πόλιν. |
 καὶ μ' ἤμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνον
 λυπεῖ τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότιος πέρα
 ἄπεσι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου. | 75
 οἶαν δ' ἴκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
μὴ δρωῶν ἂν εἶην πάνθ', ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός. |
 ΙΕ. ἀλλ' ἐς καλὸν σύ τ' εἶπας οἶδε τ' ἀριτίως
 Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.
 ΟΙ. ὦναξ ἄπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τοι
 σωτήρι βαιή, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι! 80
 ΙΕ. ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἠδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρη
 πολυστεφῆς ὧδ' εἶρε παγκάρπου δάφνης. |
 ΟΙ. τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν. (ὁνομαστ.)
 ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
 τίν' ἡμῖν ἤκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρον;

ΚΡΕΩΝ.

- ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 κατ' ὁρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
 ΟΙ. ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς
 οὔτ' οὖν προδείσας εἰμι τῷ γε νῦν λόγῳ. 90
 ΚΡ. εἰ τῶνδε χρήξεις πᾶσιαιζόντων κλύειν,
 ἔτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω. |
 ΟΙ. ἐς πάντα αὔδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
 τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρα.
 ΚΡ. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα. 95

- ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
 μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
 ἐν τῆδ', ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
- ΟΙ. ποίῳ καθαρωῶ; τίς δ' τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
 ΚΡ. ἀνδρηλατοῦντας ἢ φόνῳ φόνον πάλιν 100
 λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν. |
- ΟΙ. ποίον γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;
 ΚΡ. ἦν ἡμῖν, ὦναξ, Λαίος ποθ' ἠγεμῶν 105
 γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
- ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων οὐ γὰρ εἰσεϊδόν γέ πω.
 ΚΡ. τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς 105
 τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας. |
- ΟΙ. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὐρεθῆσεται
 ἶχνος παλαιᾶς δυστέκμαστον αἰτίας;
 ΚΡ. ἐν τῆδ' ἔφασκε γῆ· τὸ δὲ ζητούμενον 110
 ἄλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τὰμελούμενον.
- ΟΙ. πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ ἔν ἀγοραῖς ὁ Λαίος
 ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῶδε συμπίπτει φόνῳ;
 ΚΡ. θεωρός, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν 115
 πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἔκειθ', ὡς ἀπεσιάλῃ. |
- ΟΙ. οὐδ' ἄγγελός τις οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
 κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθῶν ἐχρήσασθαι ἂν;
 ΚΡ. θνήσκονσι γάρ, πλήν εἰς τις, ὅς φόβῳ φυγῶν 120
 ὦν εἶδε πλήν ἐν οὐδὲν εἶχ' εἰδῶς φράσαι.
- ΟΙ. τὸ ποῖον; ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
 ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
 ΚΡ. λησιτὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μὲν 125
 ῥώμῃ κταεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χειρῶν. |
- ΟΙ. πῶς οὖν ὁ λησιτής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
 ἐπράσσει ἔνθενδ', ἐξ τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;
 ΚΡ. δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαῖον δ' ὀλωλότος 130
 οὐδείς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
- ΟΙ. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν τυραννίδος
 οὕτω πεσοῦσης εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναί;
 ΚΡ. ἢ ποικιλορδὸς Σφίγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν 130

- μεθέντας ἡμᾶς τὰφανῆ προσήγειο. |
 ΟΙ. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ.
 ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
 πρὸς τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῆν·
 ὣσι' ἐνδίκως ὄψεσθε κᾶμὲ σύμμαχον,
 γῆ τῆδε τιμωροῦντα τῶ θεῶ θ' ἅμα. ¶
 ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
 ὅσις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν τάχ' ἂν
 κᾶμ' ἂν τοιαύτη χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
 κείνῳ προσσαρκῶν οὖν ἐμαντὸν ὠφελῶ. |
 ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
 ἴστασθε, τούσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλάδους,
 ἄλλος δὲ Κάδμον λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω,
 ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
 σὺν τῶ θεῶ φανούμεθ' ἢ πεπιτωκίτες. |
 ΙΕ. ὦ παῖδες, ἰσιώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
 καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὄδ' ἐξαγγέλλεται.
 Φοῖβος δ' ὁ πέμπας τάσδε μαντείας ἅμα
 σωτήρ θ' ἴκοιτο καὶ νόσου πανσιήριος. | }
 135
 140
 145
 150

ΧΟΡΟΣ.

- Στ. α'. ὦ Διὸς ἀδυεπὲς φάτι, τίς ποιε τῆς πολυχρόσου
 Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
 Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλλων,
 ἴηε Δάλιε Παιάν,
 ἀμφὶ σοὶ ἄζόμενος, τί μοι ἢ νέον
 ἢ περαιτελλομένης ὄραις πάλιν
 ἔξανύσεις χροῆος.
 εἰπέ μοι, ὦ χροσεᾶς τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα. |·
 Ἄντ. β'. πρῶτα σὲ κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἄμβροτ' Ἀθάνα,
 γαῖαοχόν τ' ἀδελφεᾶν
 ἄρτεμιν, ἢ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
 καὶ Φοῖβον ἐκαβόλον, ἰώ.
 155
 160

τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ
δορυμένας πόλει
165
ἠγύσαι ἔκιοσιαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε καὶ νῦν. |

Στ. α'. ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω
πῆματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας
σιόλος, οὐδ' ἐνι φροντίδος ἔγχος,
170
ᾧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα
κλυτῆς χθονὸς αὔξεται οὔτε τόκοισιν
ἠήτων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
ἄλλον δ' ἂν ἄλλω προσίδοις ἄπερ εὐπτερον ὄρνιν
175
κρεῖσσον ἀμαιμακίτου πυρὸς ὄρμενον
ἀκτιὰν πρὸς ἐσπέρου θεοῦ. |

Ἄντ. β'. ὦν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται·
νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδω
180
θαναταφόρα κεῖται ἀνοίκτως·
ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες
ἀκτιὰν παρὰ βόμιον ἄλλοθεν ἄλλαι
λυγρῶν πόνων ἱκειήρες ἐπιστενάχουσιν.
185
παιὰν δὲ λάμπει σιονόεσά τε γῆρος ὄμανλος·
ὦν ὕπερ, ὦ χροσέα θύγατερ Διός,
εὐῶπα πέμψον ἀλκάν. |

Στ. γ'. Ἄρσά τε τὸν μαλερόν, ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
190
φλέγει με περιβόητος ἀντιάζων,
παλίσσουτον δροάμημα νοτίσαι πάτρας
ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
θάλαμον Ἀμφιροίτας
195
εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον
Θορήκιον κλύδωνα·
{ τέλει γὰρ εἴ τι νῦν ἄφῃ,
{ τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται.
τόν, ὦ <τῶν> πυροφόρων
200

ἄστροπᾶν κράτη νέμων,
ὦ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σφῶ φθίσσον κεραυνῶ. |

- Ἄντ. γ'. Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χροσοσιρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν
βέλεα θέλοισι' ἄν ἀδάματ' ἐνδαιτῆσθαι 205
ἄρωγὰ προσιαθέντα, τὰς τε πυροφόρους
Ἄρτεμιδος αἴγλας, ξὺν αἷς
Λύκι' ὄρεα διάσσει
τὸν χροσομίτραν τε κικλήσκω,
τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς, 210
οἰνωπα Βάκχον εὔιον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
πελασθῆναι φλέγοντ'
ἀγλαῶπι σύμμαχον
πεύκα ἔπι τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν. | 215

- ΟΙ. < αἰτεῖς ἃ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' ἐὰν θέλης ἔπη
κλύων δέχεσθαι τῇ νόσφ' ἠ' ὑπηρετεῖν,
ἀλκὴν λάβοις ἄν κἀναζούφισιν κακῶν
ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξεροῶ,
ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἄν μακρὰν 220
ἴχνηνον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον. |
νῦν δ', ἥστερος γὰρ αἰτὸς εἰς αἰστούς τελεῶ,
ἔμιν προφρονῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
ὅστις ποθ' ἔμῶν Λάιον τὸν Λαβδάκου
κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, 225
τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί. |
κεῖ μὲν φοβεῖται, τοῦπίκλημ' ὑπεξελὼν
αὐτὸς καθ' αὐτοῦ—πίσεται γὰρ ἄλλο μὲν
ἀστεργές οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀσφαλῆς· *βγν. ε' ἄρ'*
εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἢ ἔξ ἄλλης χθονὸς 230
τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
κέρδος τελεῶ ἢ γὰρ χὴ χάρις προσκείσεται. |
εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλον
δείσας ἀπώσει τοῦπος ἢ χαῖτοῦ τόδε,

- αἰ κίω̄νδε δρόσω, ταῦτα χορή κλύειν ἔμοῦ. 235
 τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστί, γῆς
 τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρονιβας νέμειν 240
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
 τοῦδ' ἡμῖν ὄντιος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 μαντεῖον ἐξέφηγεν ἀριτίως ἐμοί. |
 ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῶ τε δαίμονι
 τῶ τ' ἀνδρὶ τῶ θανόντι σύμμαχος πέλω. 245
 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ' εἴτε τις
 εἷς ὢν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα,
 κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτιῶραι βίον. |
 ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ ξυνειδότης, 250
 παθεῖν ἄπερ τοῖσδ' ἀριτίως ἠρασάμην. |
 ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκῆπτω τελεῖν,
 ὑπέρ τ' ἐμανιοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
 γῆς ὧδ' ἀκάροπως κἀθέως ἐφθααρμένης. |
 οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ προᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
 ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶν,
 ἀνδρὸς γ' ἀρίσιον βασιλέως τ' ὀλωλότος,
 ἀλλ' ἔξερευνᾶν. | νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ
 ἔχων μὲν ἀρχάς, ἅς ἐκεῖνος εἶχε προῖν,
 ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον, 260
 κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 μὴ δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότες.—
 νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κοῖτ' ἐνήλαθ' ἢ τύχη—
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ τὰδ' ὡσπερ εἰ τοῦμοῦ πατρὸς
 ὑπερομαχοῦμαι κἀπὶ πᾶν ἀφιζομαι, 265
 ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν
 τῶ Λαβδακείῳ παιδί Πολυδώρου τε καὶ
 τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήρορος. |
 καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δροῶσιν εὐχομαι θεοῦς

- μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινά, 270
 μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότιμῳ
 τῷ νῦν φθηρεῖσθαι καὶ τοῦδ' ἐχθίονι καὶ ἐγὼ
 ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 τὰδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἣ τε σύμμαχος Δίκη
 χοὶ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰς ἀεὶ θεοί. | 275
- XO. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ', ἀναξ, ἐρῶ·
 οὐτ' ἔκτανον γὰρ οὔτε τὸν χιανόντ' ἔχω
 δεῖξαι, τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμπαντος ἦν
 Φοῖβον τὸδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασται ποτε.
- OI. δίκαι' ἔλεξας ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
 ἂν μὴ θέλωσιν οὐδ' ἂν εἰς δύναται ἀνήο. † 280
- XO. † τὰ δεύτερο' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ' ἅ μοι δοκεῖ.
 OI. εἰ καὶ τρίτ' ἔστί, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.
 XO. ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίσταμαι
 μάλιστα Φοῖβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
 σκοπῶν τὰδ', ὦναξ, ἐκμάθοι σαφέσιατα. 285
- OI. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην·
 ἐπεμψα γὰρ Κρόοντος εἰπόντος διπλοῦς
 πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται. †
- XO. καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη. 290
 OI. τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
 XO. θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τιῶν ὀδοιπόρων.
 OI. ἤκουσα κἀγὼ τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὀρᾷ.
 XO. ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δειματός γ' ἔχει μέρος,
 τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς. 295
 OI. ᾧ μὴ ᾧσι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.
 XO. ἀλλ' οὐδέλεγγων αὐτὸν ἔσιν· οἶδε γὰρ
 τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὦδ' ἄγουσιν, ᾧ
 τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ. |
- OI. ὦ πάντα νεμῶν Τειρεσία, διδακτὰ τε
 ἄροητά τ' οὐράνιά τε καὶ χθονοσιβῆ,
 πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
 οἶα νόσῳ σύνεστιν· ἣς σὲ προσιάτην
 σωτήρᾳ τ', ὦναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν. | 300

Φοῖβος γάρ, εἴ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
 πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
 μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
 εἰ τοὺς κτανόντας Δάιον μαθόντες ἢ
 κτείναιμεν ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψάμεθα. |
 σὺ δ' οὖν φθορήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν
 μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
 ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
 ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
 ἔν σοι γάρ ἐσμεν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
 ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων. †

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

φρῦ φρῦ, φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη
 λήη φρονοῦντι! ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
 εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

- ΟΙ. τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθνημος εἰσελήλυθας!
- ΤΕ. ἄφες μ' ἐς οἴκους· ὄραστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ
 καὶ γὰρ διοίσω τοῦμόν, ἦν ἐμοὶ πίσθη. 320
- ΟΙ. οὐτ' ἔννομ' εἶπας οὔτε προσφιλεῖ πόλει
 τῆδ', ἢ σ' ἔθροψε, τήνδ' ἀποστρεφῶν φάτιν.
- ΤΕ. ὁσῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημα· ἴδον
 πρὸς καιρὸν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω — | 325
- ΟΙ. μὴ πρὸς θεῶν φροσῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ
 πάντες σε προσκυνοῦμεν οἷδ' ἰκτιήριοι.
- ΤΕ. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ', ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε
 τὰ μωσάλα γ' εἶπω, μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά. 330
- ΟΙ. τί φῆς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἔννοεις
 ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
- ΤΕ. ἐγὼ οὐτ' ἐμαντὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
 ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου. †
- ΟΙ. οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
 φύσιν σὺ γ' ὀργήνεις, ἐξερεῖς ποτε, 335
 ἀλλ' ὧδ' ἀεργικὸς κάτελεύτητος φανῆ;
- ΤΕ. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν, τὴν σὴν δ' ὀμοῦ

- ραίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ φέγεις.
 ΟΙ. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἄν οὐκ ἄν ὀργίζοιτ' ἔπη-
 κλύων, ἃ νῦν σὺ τήρδ' ἀτιμάζεις πόλιν ; 340
 ΤΕ. ἦξει γὰρ αὐτά, κἄν ἐγὼ σιγῇ σιγῶ.
 ΟΙ. οὐκοῦν ἅ γ' ἦξει καὶ σὲ χορὴ λέγειν ἐμοί.
 ΤΕ. οὐκ ἄν πέρα φράσαιμι. πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,
 θυμοῦ δι' ὀργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη. |
 ΟΙ. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
 ἅπερ ξυνήμ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοί 345
 καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
 μὴ χερσὶ καίωνων· εἰ δ' εἰργχάνες βλέπων,
 καὶ τοῦργον ἄν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
 ΤΕ. ἄληθες ; ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι,
 ὧπερ προσεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
 τῆς νῦν προσανδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμέ,
 ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίφω μάλισταοι. |
 ΟΙ. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
 τὸ ὄημα ; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς ; + 355
 ΤΕ. πέφευγα. τἄληθές γὰρ ἰσχυρὸν τρέφω.
 ΟΙ. πρὸς τοῦ διδασχθεῖς ; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
 ΤΕ. πρὸς σοῦ· σὺ γὰρ μ' ἄκοντα προουτρέψω λέγειν.
 ΟΙ. ποῖον λόγον ; λέγ' αὔθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
 ΤΕ. οὐχὶ ξυνήκας πρόσθεν ; ἢ κπειροῦ λόγων ; 360
 ΟΙ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωτόν· ἀλλ' αὔθις φράσον.
 ΤΕ. φονέα σέ φημι τάνδρός, οὔ ζητεῖς, κυρεῖν.
 ΟΙ. ἀλλ' οὐ τι χαιρών δις γε πημονὰς ἐροῖς.
 ΤΕ. εἶπω τι δῆτα κάλλ', ἔν' ὀργίζῃ πλέον ;
 ΟΙ. ὅσον γε χορήζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται. 365
 ΤΕ. λεληθέναι σέ φημι σὺν τοῖς φιλιτάτοις
 αἰσχισθ' ὀμιλοῦντ', οὐδ' ὀρᾶν ἔν' εἰ κακοῦ. +
 ΟΙ. ἦ καὶ γεγηθῶς ταῦτ' ἄει λέξεν δοκεῖς ;
 ΤΕ. εἶπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
 ΟΙ. ἀλλ' ἐσσι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστι, ἐπεὶ 370
 τυφλὸς τὰ τ' ὄντα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἶ.
 ΤΕ. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἃ σοὶ

οὐδεις ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὄνειδιεῖ τάχα.

- ΟΙ. μιῆς τροφῆς πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ
 μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρεθ', βλάψαι ποτ' ἄν. 375
- ΤΕ. οὐ γὰρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
 ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τὰδ' ἐκπροᾶται μέλει. †
- ΟΙ. Κρέοντος ἢ σοῦ ταῦτα τάξευρήματα ;
- ΤΕ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
- ΟΙ. ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνῃ τέχνης 380
 ὑπερφέρουσα τῶ πολυζήλω βίῳ,
 ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
 εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς εἶνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις
 δωροτήν, οὐκ αἰτητήν, εἰσεχείρισεν,
 ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος, 385
 λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
 ὑφείς μάγον τοιόνδε μηχανορροάφρον,
 δόλιον ἀγύροτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
 μόνον δέδοσκε, τὴν τέχνην δ' ἔφω τυφλός. |
 ἐπεὶ φέρε' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής ; 390
 πῶς οὐχ, ὅθ' ἢ ὄραφωδὸς ἐνθάδ' ἦν κύνων,
 ἠϋδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον ;
 καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦπιόντος ἦν
 ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει
 ἦν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προουφάνης ἔχων 395
 οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν, ἀλλ' ἐγὼ μολῶν,
 ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,
 γνώμη κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν
 ὃν δὴ σὺ πειρῆς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
 παραστατήσιν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. | 400
 κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χῶ συνθεῖς τάδε
 ἀηλατήσιν εἰ δὲ μὴ ἴδοκεῖς γέρον
 εἶναι, παθῶν ἔγνωσ ἄν οἶά περ φρονεῖς. |
- ΧΩ. ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
 ὄρη γῆ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπους, δοκεῖ. 405
 δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
 μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν. |

- ΤΕ.** εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισιώτεον τὸ γοῦν
 ἴσ' ἀντιλέξαι τοῦδε* γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
 οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίῃ 410
 ὄσπ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι. |
 λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὄνειδίσας
 οὐ καὶ δέδορξας κοῦ βλέπεις ἴν' εἶ κακρῶ,
 οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὄτων οἰκεῖς μέτα.
 ἄρ' οἴσθ' ἀφ' ὧν εἶ ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν 415
 τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κάπι γῆς ἄνω,
 καὶ σ' ἀμφιπλήξῃ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
 ἔλα ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους Ἄρα, 174a
 βλέποντα νῦν μὲν ὄσθ', ἔπειτα δὲ σκότιον. |
 βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν,
 ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα, 420
 ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
 ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν ;
 ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν,
 ἃ σ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. | 425
 πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμόν στόμα
 προσηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροσιῶν
 κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε. |
- ΟΙ.** ✕ ἦ ταῦτα δῆτι ἀνεκτὰ πρὸς τοῦτον κλύειν ;
 οὐκ εἰς ὄλεθρον ; οὐχὶ θῆσσον ; οὐ πάλιν 430
 ἄφρορος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει ;
- ΤΕ.** οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ κάλεις. |
- ΟΙ.** οὐ γάρ τί σ' ἤδη μῶρα φωνήσονται, ἐπεὶ
 σχολῇ σ' ἄν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.
- ΤΕ.** ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφρμεν, ὥς μὲν σοὶ δοκεῖ,
 μῶροι, γονεῦσι δ', οἳ σ' ἔφρσαν, ἔμφρονας. 435
- ΟΙ.** ποίοισι ; μεῖνον· τίς δέ μ' ἐκφύει βροσιῶν ;
- ΤΕ.** ἦδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.
- ΟΙ.** ὥς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῃ λέγεις !
- ΤΕ.** οὐκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφρς ; 440
- ΟΙ.** τοιαῦτ' ὄνειδιζ', οἷς ἔμ' εὐρήσεις μέγαρ.
- ΤΕ.** αὐτὴ γε μέντοι σ' ἢ τύχη διώλεσεν.

- ΟΙ. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσφο', οὐ μοι μέλει. |
- ΤΕ. ἄπειμι τοίνυν· καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με.
- ΟΙ. κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρῶν σύ γ' ἐμποδῶν 445
ὀχλεῖς, συθείς τ' ἄν οὐκ ἄν ἀλγύναις πλέον.
- ΤΕ. ἐλπῶν ἄπειμ' ὦν οὐνεκ' ἤλθον, οὐ τὸ σὸν
δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
λέγω δέ σοι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
ζητεῖς ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων φόνον 450
τὸν Δαΐειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενῆς
φανήσεται Θηβαῖος, οὐδ' ἠσθήσεται
τῆ ἔμφροσ' τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκίτος
καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἐπι 455
σκήπτρῳ προδεικνύς γαῖαν ἐμπορεύσεται. |
φανήσεται δὲ παῖσὶ τοῖς αὐτοῦ ξυῶν
ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, κἀξ ἧς ἔφν
γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὀμοσπόρος τε καὶ φρονεῦς. | καὶ ταῦτ' ἴων 460
εἶσω λογιζέου. κἄν λάβης ἐφροσμένον,
φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῆ μηδὲν φρονεῖν.
- X. Στ. α'. τίς ὄντιν' ἅ θεοπιέπεια Δελφίς εἶπε πέτρα
ἄρορη' ἄρορήτων τελέσαντα φοιτῆταισι χερσίν ; 465
ῶρα νιν ἀελλιάδων
ἵππων σθεναρότερον
φυγᾶ πόδα νομῶν.
ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπερθρόσκει
πυρὶ καὶ σιροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας, 470
δειναὶ δ' ἄμ' ἔπονται
Κῆρες ἀναπλάκητοι. |
- Ἄντ. α'. ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόντος ἀστῆως φανεῖσα
φάμα Παρνασσῶ τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν· 475
φοιτῆ γὰρ ὑπ' ἀγροίαν
ἕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ

πέτρας ἄτε ταῦρος,
 μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
 τὰ μεσόμφαλα γὰς ἀπονοσφίζων 480
 μαντεῖα· τὰ δ' αἰε
 ζῶντα περιποιᾶται. |

Στ. β'. δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας,
 οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'· ὅ τι λέξω δ' ἀπορω. 485
 πέτομαι δ' ἐλπῖσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων οὔτ' ὀπίσω.
 τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις
 ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ' οὔτε πάροιδέν ποτ' ἔρωγ'
 οὔτε τὰ νῦν πω 490
 ἔμαθον, πρὸς οὗτου δὴ βασάνω πίσιν ἔχων
 ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάιν εἴμ' Οἰδιπόδα, Λαβδακίδαις 495
 ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων. |

Ἄντ. β'. ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὅ τ' Ἄπολλων ξυνετοὶ καὶ τὰ βροσιῶν
 εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ γὰρ φέρεται, 500
 κρείσσις οὐκ ἔστιν ἀληθής· σοφία δ' ἂν σοφίαν
 παρὰ μείριπειν ἀνήρ.
 ἀλλ' οὔ ποτ' ἔρωγ' ἂν, πρὶν ἴδοιμ' ὄρθον ἔπος, μεμφο-
 μένων ἂν καταφαίην. 505
 φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα
 ποτέ, καὶ σοφὸς ὄφθη βασάνω θ' ἠδύπολις τῷ ἀπ' ἐμᾶς 510
 φρενὸς οὔ ποτ' ὄφλησει καζίαν. |

ΚΡ. ἄνδρες πολῖται, δεινὸν ἔπη πεπυσμένους
 κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν
 πάρεμι' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς 515
 ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθένεαι
 λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν ἐς βλάβην φέρον,
 οὔτοι βίον μοι τοῦ μακροαἰώου πόθος,
 φέροντι τήνδε βάζιν. | οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῶν
 ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, 520
 ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
 κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι. |

- ΧΟ. ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνεϊδος τάχ' ἄν
δορῆ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμη φροσῶν.
- ΚΡ. τοῦπος δ' ἐφάνθη ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι 525
πεισθεις ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει ;
- ΧΟ. ἠὺδᾶτο μὲν τάδ' οἶδα δ' οὐ, γνώμη τίμη.
- ΚΡ. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φροσῆς
κατηγορεῖτο τοῦπίκλημα τοῦτό μου ;
- ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ἂ γὰρ δοῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὀρθῶν 530
αὐτὸς δ' ὅδ' ἦδη δωμάτων ἐξω περῶ. |
- ΟΙ. οὔτος σύ, πῶς δεῦρ' ἦλθες ; ἢ τοσονδ' ἔχεις
τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς σιέγας
ἔκου, φρονεὺς ὢν τοῦδε τάνδροσ ἐμφανῶς
ληστίης τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος ; 535
φέρε' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
ἰδὼν τιν' ἐν ἐμοὶ ταῦτ' ἐβουλεύσω ποεῖν ;
ἢ τοῦρογον ὡς οὐ γνωριοῖμί σου τόδε
δόλω προσέρπον ἢ οὐκ ἀλεξοίμην μαθῶν ;
ἄρ' οὐχὶ μῶρον ἔσσι τοῦγχείρημά σου, 540
ἄνευ τε πλούτου καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, ὃ πλήθει χορήμασιν θ' ἀλίσσεται ; |
- ΚΡ. οἶσθ' ὡς πόησον ; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ' ἀντάκουσον, κατὰ κροῖν' αὐτὸς μαθῶν.
- ΟΙ. λέγειν σὺ δεινός, μαθάνειν δ' ἐγὼ κακός 545
σοῦ· δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' ἠὔρηκ' ἐμοί.
- ΚΡ. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου προῖτ' ἀκουσον ὡς ἐροῶ.
- ΟΙ. τοῦτ' αὐτὸ μὴ μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἰκακός.
- ΚΡ. εἴ τοι νομίζεις κτήμα τὴν ἀδθαδίαν
εἶναι τι τοῦ τοῦ χωρῆς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς. 550
- ΟΙ. εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δροῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς. |
- ΚΡ. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρησθαι τὸ δὲ
πάθημ' ὅποσον φῆς παθεῖν διδασκέ με.
- ΟΙ. ἔπειθες ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χορεῖ μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα ; 555
- ΚΡ. καὶ νῦν ἔθ' αὐτὸς εἰμι τῷ βουλευμάτι.

- ΟΙ. πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαίος χρόνον—
 ΚΡ. δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
 ΟΙ. ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι;
 ΚΡ. μαζροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετροηθεῖεν χρόνοι. 560
 ΟΙ. τότε οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
 ΚΡ. σοφός γ' ὁμοίως καὶ ἴσου τιμώμενος,
 ΟΙ. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότε ἐν χρόνῳ;
 ΚΡ. οὐκ οὖν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέλας. 565
 ΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
 ΚΡ. παρῆσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κοῦκ ἠκούσαμεν.
 ΟΙ. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφός οὐκ ἠῦδα τάδε;
 ΚΡ. οὐκ οἶδ'. ἔφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλοῦ.
 ΟΙ. τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἂν εὐφρονῶν.
 ΚΡ. ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ'. οὐκ ἀρηήσομαι.
 ΟΙ. δοθούνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνηλθε, τὰς ἐμὰς
 οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαῖον διαφθοράς.
 ΚΡ. εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ' ἐγὼ δὲ σοῦ
 μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ', ἅπερ κάμοῦ σὺ νῦν. 575
 ΟΙ. ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φρονεὺς ἀλώσομαι.
 ΚΡ. τί δῆτ'; ἀδελφήν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
 ΟΙ. ἄρρησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.
 ΚΡ. ἄρχεις δ' ἐκείνη τ' αὖ τιμῆς ἴσον νέμων;
 ΟΙ. ἂν ἢ θέλονσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεταί. 580
 ΚΡ. οὐκ οὖν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
 ΟΙ. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίτη φίλος.
 ΚΡ. οὐκ, εἰ διδοίης γ' ὡς ἐγὼ σανιτῷ λόγον.
 σκέψαι δὲ τοῦτο προῦτον, εἰ τιν' ἂν δοκεῖς
 ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ
 ἄτρεστον εὖδοντ', εἰ τὰ γ' αὖθ' ἔξει κράτη. 585
 ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφην
 τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δοῦν,
 οὔτ' ἄλλος, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω
 εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κᾶν ἄκων ἔδρων.
 πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἠδίων ἔχειν

- ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφν ;
 οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
 ὥστ' ἄλλα χορῆζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά. 595
 νῦν πᾶσι χαιρῶ, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,
 νῦν οἱ σέθεν χορῆζοντες ἐκκαλοῦσά με·
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταυῦθ' ἔτι.
 πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφείς τάδε ;
 οὐκ ἂν γένοιτο τοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν. | 600
 ἀλλ' οὔτ' ἐρασιῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφν
 οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δοῶντος ἂν τλαίην ποτέ. |
 καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθῶδ' ἰὼν
 πεύθου τὰ χορηθέντ', εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι
 τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβης 605
 κοινῇ τι βουλευσάντα, μὴ μ' ἀπλῆ κτάνης
 ψήφῳ, διπλῆ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβῶν. |
 γνώμη δ' ἀδήλω μὴ με χωρὶς αἰτιῶ.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 χορησοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χορησοὺς κακοὺς. 610
 φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίσιον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσῃ τὰδ' ἀσφαλῶς· ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
 κακὸν δὲ κἄν ἐν ἡμέρᾳ γνώσῃς μῆ. | 615
- XO. καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 ἄναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
- OI. ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρα
 χωρῆ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλευεῖν πάλιν
 εἰ δ' ἠουχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν 620
 πεπραγμέν' ἔσται, τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα. |
- KP. τί δήτα χορῆζεις ; ἦ με γῆς ἔξω βαλεῖν ;
- OI. ἦμισιὰ θνήσκειν, οὐ φνεῖν σε βούλομαι.
- KP. ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθνεῖν.
- OI. ὡς οὐχ ὑπέξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις ; 625
- KP. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. OI. τὸ γοῦν ἐμόν.
- KP. ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν. OI. ἀλλ' ἔφνυς κακός.

- ΚΡ. εἰ δὲ ξυνηῖς μηδέν ; ΟΙ. ἀρκίεον γ' ὄμως.
 ΚΡ. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. ΟΙ. ὦ πόλις πόλις.
 ΚΡ. κάμοι πόλεως μέτεστιν, οὐχί σοι μόνω. | 630
 ΧΟ. παύσασθ', ἄνακτες καιρίαν δ' ἑμῖν ὁρῶ
 τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσιν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
 τὸ νῦν παρσιτῶς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεῶν. |

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσις
 γλώσσης ἐπήρασθ' οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς 635
 οὔτω νοσοῦσης ἴδια κινουῦντες κακά ;
 οὐκ εἰ σὺ τ' οἶκος σὺ τε, Κρέον, κατὰ στέγας,
 καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος ἐς μέγ' οἴσετε ; |
 ΚΡ. θμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
 δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, 640
 ἢ γῆς ἀπῶσαι πατριδος ἢ κτεῖναι λαβῶν.
 ΟΙ. ξύμφημι δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
 εἴληφα τοῦμόν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ. |
 ΚΡ. μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖτος, εἰ σέ τι
 δέδρακ', ὀλοίμην, ὦν ἐπαιτιᾶ με δρῶν. 645
 ΙΟ. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
 μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,
 ἔπειτα καμὲ τούσδε θ', οἱ πάρεσί σοι.
 Χ. Στ. α'. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ, λίσσομαι. 650
 ΟΙ. τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω ;
 ΧΟ. τὸν οὔτε πρὶν νῆπιον νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν καταίδεσαι.
 ΟΙ. οἶσθ' οὖν ἢ χροῖζεις ; ΧΟ. οἶδα. ΟΙ. φράζε δὴ τί φῆς. 655
 ΧΟ. τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτία
 σὺ γ' ἀφανεῖ λόγων ἄτιμον βαλεῖν. |
 ΟΙ. εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅτιαν ζητῆς, ἐμοὶ
 ζητιῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.
 Χ. Στ. β'. σὺ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμοον 660
 Ἄλιον· ἐπεὶ ἄθεος ἄφιλος ὃ τι πύματον
 ὀλοίμαν, φρόνηοιν εἰ τάνδ' ἔχω.

ἀλλά μοι δυσμόρῳ γὰ φθίνουσα
 τρύχει ψυχάν, τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ
 προσάφει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

665

ΟΙ. ὁ δ' οὖν ἴτω, κεί χροῖ με παντελῶς θανεῖν,
 ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.

670

τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικίρω στόμα
 ἐλεινόν· οὗτος δ' ἔνθ' ἂν ἢ στυγῆσεται. |
 ΚΡ. στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἰ, βαρὺς δ', ὅταν
 θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
 αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγιστα φέρον.

675

ΟΙ. οὐκουν μ' ἐάσεις κακίως εἰ; ΚΡ. πορεύσομαι,
 σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος. |

Χ. Ἀντ. α'. γύναι, τί μέλλεις κομίζεῖν δόμων τόνδ' ἔσω;

ΙΟ. μαθοῦσά γ' ἦτις ἦ τύχη.

680

ΧΟ. δόκησις ἀγνώσις λόγων ἤλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ ἴδικον.

ΙΟ. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν; ΧΟ. ναιγί. ΙΟ. καὶ τίς ἦν λόγος;

ΧΟ. ἄλλος ἔμοιγ', ἄλλος, γὰς προπονουμένας,
 φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν. |

685

ΟΙ. ὁρῶς ἔν' ἤκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνήρ,
 τοῦμόν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ!

Χ. Ἀντ. β'. ἄναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον.

ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα
 πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι,

690

ὅς τ' ἐμὰν γὰρ φίλαν ἐν πόνοις

ἀλτόουσαν καὶ ὄρθον οὐροῖσας·

695

τὰ νῦν δ' εὐπομπος, εἰ δύνῃ, γενοῦ. |

ΙΟ. πρὸς θεῶν διδάξον καὶ μ', ἄναξ, οἶον ποτὲ
 μῆνιν τοσσηνδε πράγματος στήσας ἔχεις.

ΟΙ. ἐρω—σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω—
 Κρέοντος, οἶά μοι βεβουλενκῶς ἔχει.

700

ΙΟ. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.

ΟΙ. φονέα μέ φησι Δαῖτον καθεστάναι.

ΙΟ. αὐτὸς ξυνειδῶς ἢ μαθῶν ἄλλου πάρα;

ΟΙ. μάντιν μὲν οὖν κακοῦρογον ἐσπέμψας, ἐπεὶ
 τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἔλευθεροῖ στόμα. |

705

- IO. σὺ νῦν ἀφείς σεαυτὸν ὦν λέγεις πέρι
 ἔμοῦ πάκουσον καὶ μάθ' οὔτεξ' ἐστί σοι
 βροτέιον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης. |
 φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα. 710
 χορησιὸς γὰρ ἦλθε Λαῖφ ποτ', οὐκ ἐρωῶ
 Φοῖβον γ' ἀπ' ἀδιοῦ, τῶν δ' ὑπηρεσιῶν ἄπο,
 ὡς αὐτὸν ἦξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
 ὅστις γένοιτ' ἔμοῦ τε κἀκείνου πάρα. |
 καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ 715
 ληστὰι φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς
 παιδὸς δὲ βλάβιας οὐ δίσχον ἡμέραι
 τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν
 ἔροσφεν ἄλλων χερσὶν ἄβατον εἰς ὄρος.
 κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκείνον ἦνυσεν 720
 φονέα γενέσθαι πατρὸς οὔτε Λαίον
 τὸ δεινόν, οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς παθεῖν. |
 τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν
 ὦν ἐντροπέου σὺ μηδέν ὦν γὰρ ἂν θεὸς
 χοῆ, ἂν ἐρευνᾷ, ὀραδίως αὐτὸς φανεῖ. | 725
 OI. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀορίως ἔχει, γύνα,
 ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν !
 IO. ποίας μερίμνης τοῦτ' ἐπιστραφεὶς λέγεις ;
 OI. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λαίος
 κατασφαγεῖη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς. 730
 IO. ἠὺδαῖο γὰρ ταῦτ' οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
 OI. καὶ ποῦ ἔσθ' ὁ χῶρος οὔτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος ;
 IO. Φωκίς μὲν ἢ γῆ κλήζεται, σχισιτὴ δ' ὁδὸς
 ἐς ταυτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
 OI. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς ; 735
 IO. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ οὐ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
 ἀρχὴν ἐφαίνου τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
 OI. ὦ Ζεῦ, τί μου δοῦσαι βεβούλευσαι πέρι ;
 IO. τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον ;
 OI. μήπω μ' ἐρώτα τὸν δὲ Λαίον φύσιν 740
 τίν' εἶχε φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἤβης ἔχων.

- ΙΟ. μέγας, χροάζων ἄρου λευκανθῆς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεισιτάει πολύ.
- ΟΙ. οἴμοι τάλας ! ἔοικ' ἔμμαντιὸν εἰς ἀράς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι ! 745
- ΙΟ. πῶς φῆς ; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.
- ΟΙ. δεινῶς ἀθνημῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ. |
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἔν ἐξείπης ἔτι.
- ΙΟ. καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν, ἅ δ' ἄν ἔρη μαθοῦσ' ἐροῶ.
- ΟΙ. πότερον ἐχώρει βαιὸς ἢ πολλοὺς ἔχων 750
ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνήρ ἀροχηγέτης ;
- ΙΟ. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτιοῖσιν ἦν
κῆρυξ' ἀπήρη δ' ἦγε Λάϊον μία.
- ΟΙ. αἰαῖ, τὰδ' ἤδη διαφανῆ ! τίς ἦν ποι' 755
ὁ τοῦδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι ;
- ΙΟ. οἰκεύς τις, ὅσπερ ἔκει' ἐκσωθεὶς μόνος.
- ΟΙ. ἦ κὰν δόμοισι τυγχάνει τὰ νῦν παρῶν ;
- ΙΟ. οὐδ' ἔστι· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε καὶ κρατὶ
σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λάϊον τ' ὀλωλότα, 760
ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγῶν
ἄγρους σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς,
ὡς πλεῖστον εἶη τοῦδ' ἀποπιτος ἄσιτεως.
κἄπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιος γὰρ οἷ' ἀνήρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν. |
- ΟΙ. πῶς ἄν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάξει πάλιν ; 765
- ΙΟ. πάρεσιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι ;
- ΟΙ. δέδοικ' ἔμμαντιόν, ὃ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ἦ μοι, δι' ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
- ΙΟ. ἀλλ' ἴξεται μὲν· ἀξία δέ που μαθεῖν
κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ. | 770
- ΟΙ. κοῦ μὴ στεροθηῆς γ' ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἄν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἄν ἢ σοὶ διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰών ; |
ἐμοὶ πατήρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ Μερόπη Λωρῆς. ἠγόμην δ' ἀνήρ 775
ἀσιτῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη

- τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἄξια,
 σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια. |
 ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπληθοεῖς μέθῃ
 καλεῖ παρ' οἴνῳ πλαστός ὡς εἶην πατρί. 780
 κἀγὼ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν
 μόλις κατέσχον· θάτερον δ' ἴων πέλας
 μητρὸς πατρὸς τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
 τοῦνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον. |
 κἀγὼ τὰ μὲν κείνῳιν ἐτερόπομην, ὅμως δ'
 ἔκνιζέ μ' αἰεὶ τοῦθ'· ὑφείροπε γὰρ πολύ.
 λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορευόμεαι
 Πυθῶδε καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμην
 ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
 καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προουφάνη λέγων, 790
 ὡς μητροὶ μὲν χρεῖη με μειχθῆναι, γένος δ'
 ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν,
 φρονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φνιτεύσαντος πατρὸς. |
 κἀγὼ ἐπακούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
 ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα
 ἔφρευγον, ἔνθα μήποτ' ὀφροίμην κακῶν
 χρησιμῶν δνειδή τῶ ἐμῶν τελούμενα.
 στείχων δ' ἰκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις. |
 καὶ σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξεροῶ. τριπλῆς
 ὅτ' ἢ κελεύθου τῆσδ' ὀδοιποροῶν πέλας,
 ἐνταῦθά μοι κήρουξ τε κἀπὶ πωλικῆς
 ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἷον σὺ φῆς,
 ξυνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅθ' ἠγεμῶν
 αὐτός θ' ὁ πρόσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην. 805
 κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 παῖω δι' ὄργης· καὶ μ' ὁ πρόσβυς ὡς ὄρα,
 ὄχους πρᾶστέιχοντα τηρήσας, μέσον
 κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
 οὐ μὴν ἴσην γ' εἵσειεν, ἀλλὰ συντόνωσ
 σκῆπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὕπιος 810

- μέσης ἀπήνης εὐθύς ἐκκυλίνδεται
 κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. | εἰ δὲ τῶ ξένῳ
 τοῦτω προσήκει Λαῖον τι συγγενές,
 τίς τοῦδε νῦν ἔστι ἄνδρός ἀθλιώτερος ;
 τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ ;
 ὅν μὴ ξένων ἔξεσσι μηδ' ἀστῶν τινα
 δόμοις δέχεσθαι μηδὲ προσφωνεῖν τινα,
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τάδ' οὔτις ἄλλος ἦν
 ἢ γῶν ἄπ' ἔμμαντιν τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς. |
 λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἔμαῖν
 χοραίνω, δι' ὧν περ ὄλειτ'. ἄρ' ἔφην κακός ;
 ἄρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος ; εἴ με χορὴ φυγεῖν,
 καὶ μοι φυγόντι μὴ ἔστι τοὺς ἔμοὺς ἰδεῖν,
 μὴ μ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ἢ γάμοις με δεῖ
 μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν,
 Πόλυβον, ὃς ἐξέφηνσε καξέθροπε με. |
 ἄρ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
 κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῶδ' ἂν ὀρθοίη λόγον ;
 μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὧ θεῶν ἀγνὸν σέβας,
 ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν ἄλλ' ἐκ βροσιῶν
 βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
 κηλίδ' ἔμμαντιν συμφορᾶς ἀφριγμένην. |
 ἌΟ. ἡμῖν μὲν, ὦραξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἕως δ' ἂν οὔν
 πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.
 ΟΙ. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἔστι μοι τῆς ἐλπίδος,
 τὸν ἄνδρα τὸν βοιτῆρα προσμεῖναι μόνον.
 ΙΟ. πεφασμένον δὲ τίς ποθ' ἢ προθυμία ;
 ΟΙ. ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῆ ἴδων
 σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφρυγοίην πάθος.
 ΙΟ. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον ;
 ΟΙ. ληστὰς ἔφρασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν
 ὧς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὔν ἔτι
 λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον·
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος·
 εἰ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς

- τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ἕπον. |
 IO. ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦπος ὧδ' ἐπίστασο,
 κοῦκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
 πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε. 850
 εἰ δ' οὖν τι κάκιρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
 οὔτοι ποτ', ὄναξ, τόν γε Λαῖου φόνον
 φανεῖ δικαίως δοθόν, ὅν γε Λοξίας
 διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
 καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855
 κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιδεν ὄλετο.
 ὣστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ
 βλέψαιμ' ἂν εἴνεκ' οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον. |
 OI. καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
 πέμψον τιὰ στελοῦντα μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860
 IO. πέμψω ταχύνας· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμονς·
 οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὦν οὐ σοὶ φίλον. |
- X. Στ. α'. εἴ μοι ξυνεῖη φέροντι
 μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἀγνείαν λόγων
 ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται 865
 ὑψίποδες οὐρανίαν
 δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὧν Ὀλυμπος
 πατήρ μόνος, οὐδέ νιν
 θνατὰ φύσις ἀνέρων
 εἰκτιεν, οὐδέ μήποτε λάθα κατακοιμάσῃ· 870
 μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδέ γηράσκει. |
- Ἄντ. α'. ἕβρις φνιεύει τύραννον·
 ἕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάτιαν,
 ἃ μὴ ἴκικαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875
 ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ'
 ἄκραν ἀπότομον ὄρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
 ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ
 χρῆται. τὸ καλῶς δ' ἔχον
 πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι. 880

θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προσιάταιν ἰσχῶν. |

- Στ. β'. εἰ δέ τις ὑπέροπλα χερσῶν
ἢ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος οὐδὲ
δαιμόνων ἔδη σέβων,
κακά γιν ἔλοιτο μοῖρα
δυσπότημον χάριν χλιδαῶς,
εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως
καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται
ἢ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματᾶζων.
τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνήρ μύθων βέλη
φάρξεται ψυχᾶς ἀμύνειν ;
εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πράξεις τίμαι,
τί δεῖ με χορεύειν ; |
- Ἐντ. β'. οὐκέτι τὸν ἀθικτον εἶμι
γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων
οὐδ' ἐς τὸν Ἄβαισι ραὸν
οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
εἰ μὴ τάδε χειροόδεικτα
πᾶσιν ἀρομόσει βροτοῖς.
ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθοι
σὲ τὰν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
φθίνοντα γὰρ Πυθόχορηστα Λαῖου
θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη,
κούδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
ἔρρει δὲ τὰ θεῖα. |
- ΙΟ. χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεσιάθη
ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χερσῶν
σιέφη λαβούση κάπιθνυμιάματα.
ὑφοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
λύπαισι παντοίξισιν· οὐδ' ὀποῖ' ἀνήρ

ἔνρους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
 ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἦν φόβους λέγη. |
 οὐ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλεόν ποῶ,
 πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
 ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν,
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῆ πόρρης·
 ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένον
 κείνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς. |

920

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄρ' ἂν παρ' ἑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου ;
 μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπαι, εἰ κάποιθ' ὅπου.

925

ΧΟ. στέγαι μὲν αἶδε, καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
 γυνή δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓ. ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
 γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελῆς δάμαρ.
 ΙΟ. αὐτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
 τῆς εὐεπείας εἶνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου
 χρήζων ἀφῖξαι χῶτι σημήναι θέλων.

930

ΑΙ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶν, γύναι.

ΙΟ. τὰ ποῖα ταῦτα ; παρὰ τίνος δ' ἀφικμένος ;

935

ΑΓ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος, οὐξερω τάχα,
 ἦδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἂν ; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

ΙΟ. τί δ' ἔστι ; ποίαν δύναμιν ᾧδ' ἔχει διπλῆν ;

ΑΓ. τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς
 τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ἠὲδαί' ἐκεῖ.

940

ΙΟ. τί δ' ; οὐχ ὁ πρόεδρος Πόλυβος ἐγκρατῆς ἔτι ;

ΑΓ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟ. πῶς εἶπας ; ἢ τέθνηκεν Οἰδίπου πατήρ ;

ΑΓ. τέθνηκε Πόλυβος· εἰ δὲ μή, ἀξιῶ θανεῖν. |

ΙΟ. ὦ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τάδ' ὡς τάχος
 μολοῦσα λέξεις ; ὦ θεῶν μαριτεύματα,

945

ἴν' ἐστέ ! τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
 τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι. καὶ νῦν ὕδε

- πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο. |
- ΟΙ. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων ; 950
- ΙΟ. ἄκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκοπεῖ κλύων,
τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
- ΟΙ. οὔτις δὲ τίς ποί' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει ;
- ΙΟ. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν 955
ὡς οὐκέτ' ὄντια Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλόια. |
- ΟΙ. τί φῆς, ξέν' ; αὐτός μοι σὺ σημήνας γενεῶ.
- ΑΓ. εἰ τοῦτο προῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὔ ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
- ΟΙ. πότερα δόλοισιν ἢ νόσον ξυναλλαγῇ ; 960
- ΑΓ. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
- ΟΙ. νόσοις ὁ τλήμων, ὡς εἰκεν, ἔφθιτο.
- ΑΓ. καὶ τῶ μακροῦ γε συμμετρούμενος χρόνον. |
- ΟΙ. φεῦ φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν ἢ τοὺς ἄνω 965
κλάζοντια ὄρνεις, ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ
κιενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
κεῦθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
ἄφανστος ἔγχους—εἴ τι μὴ τῶμῶ πόθῳ
κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἄν θανὼν εἴη ἐξ ἐμοῦ. 970
τὰ δ' οὔν παρόντια συλλαβὼν θεοπίσματα
κεῖται παρ' Αἰδη Πόλυβος ἄξι' οὐδενός. |
- ΙΟ. οὔκουν ἐγὼ σοι ταῦτα προύλεγον πάλαι ;
- ΟΙ. ἠῦδας· ἐγὼ δὲ τῶ φόβῳ παρηγόμεν.
- ΙΟ. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς. 975
- ΟΙ. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ ;
- ΙΟ. τί δ' ἄν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενός σαφῆς ;
εἰκῆ κρατίσιον ζῆν, ὅπως δύναίτο τις.
σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα 980
πολλοὶ γὰρ ἤδη κὰν ὀνείρασιν βροτῶν
μητρὶ ξυνηνύασθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὄτι
παρ' οὐδέν ἐστι, ὅῃσια τὸν βίον φέρει.

- ΟΙ. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
 εἰ μὴ ἐκύρει ζῶσ' ἢ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ
 ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεί καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν. 985
- ΙΟ. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
 ΟΙ. μέγας, ξυνήμ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος. |
- ΑΓ. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ ;
 ΟΙ. Μερόπης, γεραῖέ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μετὰ. 990
- ΑΓ. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον ;
 ΟΙ. θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὦ ξένε.
 ΑΔ. ἦ ὀητόν ; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναί ;
 ΟΙ. μάλιστα γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτιὲ
 χοῆναι μιγῆναι μητροὶ τήμαντροῦ, τό τε
 πατροῦτον αἶμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
 ὦν εἶνεξ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
 μακρὰν ἀπωκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
 τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν. | 995
- ΑΓ. ἦ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπιτολις ;
 ΟΙ. πατρὸς τε χοῆζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
 ΑΓ. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
 ἐπεῖπερ εὔρους ἦλθον, ἐξελευσάμην ;
 ΟΙ. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
 ΑΓ. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμεν, ὅπως
 σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι. 1000
- ΟΙ. ἀλλ' οὐποτ' εἴμι τοῖς φτυτεύσασίν γ' ὄμοῦ.
 ΑΓ. ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδῶς τί δρᾷς.
 ΟΙ. πῶς, ὦ γεραῖέ ; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.
 ΑΓ. εἰ τῶνδε φεύγεις εἶνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.
 ΟΙ. ταρβῶν γε μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλεθρ σαφῆς.
 ΑΓ. ἦ μὴ μίσημα τῶν φτυτευσάντων λάβῃς ;
 ΟΙ. τοῦτ' αὐτό, πρόεβν, τοῦτό μ' εἰς αἰὲ φοβεῖ.
 ΑΓ. ἄρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων ;
 ΟΙ. πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφην ;
 ΑΓ. ὀθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
 ΟΙ. πῶς εἶπας ; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με ;
 ΑΓ. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρος, ἀλλ' ἴσον. 1015

- ΟΙ. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί ;
- ΑΓ. ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ. | 1020
- ΟΙ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὀνομάζετο ;
- ΑΓ. δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν.
- ΟΙ. κῆθ' ὦδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστειροξεν μέγα ;
- ΑΓ. ἦ γὰρ προῖν αὐτὸν ἐξέπεισο' ἀπαιδία.
- ΟΙ. σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχῶν μ' αὐτῷ δίδως ; 1025
- ΑΓ. ἐβρόων ραπαίαις ἐν Κιθαιρωῶνος πιτυχαῖς.
- ΟΙ. ὠδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους ;
- ΑΓ. ἐνταῦθ' ὄρειοις ποιμνίοις ἐπεσιτάουν.
- ΟΙ. ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητεία πλάνης ;
- ΑΓ. σοῦ δ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
- ΟΙ. τί δ' ἄλλος ἴσχοιτ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις ;
- ΑΓ. ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
- ΟΙ. οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐντέπεις κακόν ;
- ΑΓ. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδῶν ἀκμίας.
- ΟΙ. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. 1035
- ΑΓ. ὦστ' ὀνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὅς εἰ. |
- ΟΙ. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς ἢ πατρὸς, φράσσον.
- ΑΓ. οὐκ οἶδ'. ὁ δὸς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶνον φρονεῖ.
- ΟΙ. ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς τυχῶν ;
- ΑΓ. οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι. 1040
- ΟΙ. τίς οὗτος ; ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ ;
- ΑΓ. τῶν Λαῖου δήπου τις ὀνομάζετο.
- ΟΙ. ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποιέ ;
- ΑΓ. μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ. | 1045
- ΟΙ. ἦ κᾶσι' ἔτι ζῶν οὗτος, ὦστ' ἰδεῖν ἐμέ ;
- ΑΓ. ἔμεις γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οὐπιχώριοι.
- ΟΙ. ἔστιν τις ἑμῶν τῶν παρεσιώτων πέλας,
 ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ', ὃν ἐντέπει,
 εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν ;
 σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς ἠύροῦσθαι τάδε. | 1050
- ΧΟ. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 ὃν κἀμάτενες πρόσθεν εἰσιδεῖν ἀτάρ
 ἦδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἦκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

- ΟΙ. γύναι νοεῖς ἐκεῖνον, ὄντιν' ἀορίτως
 μολεῖν ἐφριέμεσθα, τόν θ' οὔτος λέγει— 1055
- ΙΟ. τί δ' ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς· τὰ δὲ
 ζηθέντα βούλον μηδὲ μεμνησθαι μάτην.
- ΟΙ. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
 σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοῦμόν γένος.
- ΙΟ. μὴ πρὸς θεῶν, εἶπεο τι τοῦ σαντιοῦ βίου
 κήδη, ματεύσης τοῦθ'· ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ. | 1060
- ΟΙ. θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ
 μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανῆ κακή.
- ΙΟ. ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δροῦτάδε.
- ΟΙ. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐτάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς. 1065
- ΙΟ. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῶσιτά σοι λέγω.
- ΟΙ. τὰ λῶσιτα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
- ΙΟ. ὦ δύσποίμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἰ!
- ΟΙ. ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοιτηρᾶ μοι;
 ταύτην δ' εἴτε πλουσίῳ χαίρειν γένοι. | 1070
- ΙΟ. ἰὸν ἰού, δύσιτην· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω
 μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον.
- ΧΟ. τίποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ἐπ' ἀγρίας
 ἄξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
 μὴ ἐκ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρηξέει κακά. | 1075
- ΟΙ. ὅποια χολῆζει δηγνύτω· τοῦμόν δ' ἐγώ,
 κεῖ σμικρὸν ἐσσι, σπέρον' ἰδεῖν βουλήσομαι.
 αὐτὴ δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
 τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
 ἐγὼ δ' ἐμαντὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 1080
 τῆς εὖ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
 τῆς γὰρ πέφυκα μητρὸς· οἱ δὲ συγγενεῖς
 μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
 τοιοῦδε δ' ἐκφύς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' εἴτι
 ποι' ἄλλος, ὥστε μὴ ἐκμαθεῖν τοῦμόν γένος. | 1085
- X. Στ. εἶπεο ἐγὼ μάντις εἰμι καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις,
 οὐ τὸν Ὀλυμπον ἀπείρων, ὦ Κιθαιρῶν,

οὐκ ἔση τὰν αὔριον
 πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ παιριώτιαν Οἰδίου
 καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν,
 καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα φέροντα
 τοῖς ἔμοις τυράννοις. 1095
 ἴημε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέσι' εἶη. |

Ἄντ. τίς σε, τέκνον, τίς σ' εἰκίε τῶν μακροίωνων κορῶν
 Πανὸς ὄρεσσιβάτα πατρὸς πελασθεῖσ'; 1100
 ἢ σέ γ' εὐνάτειρα
 Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι
 εἶθ' ὁ Κυλλάνης ἀνάσσων,
 εἶθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὄρέων σ'
 εὖρημα δέξαι' ἔκ του 1105
 Νυμφῶν Ἑλικωνίδων, αἷς πλεῖστα συμπαιζει. |

ΟΙ. εἰ χροῖ τι γὰμὲ μὴ ξυναλλάξαντιὰ πω,
 πρόσβεις, σταθμᾶσθαι, τὸν βοιτῆρ' ὄραν δοκῶ,
 ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν· ἔν τε γὰρ μακροῦ,
 γήρα ξυνάδει τῷδε τάνδρῳ σύμμετρος,
 ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας 1110
 ἔγνωκ' ἔμμαντοῦ τῆ δ' ἐπισιήμη σὺ μου
 προύχοις τάχ' ἄν που, τὸν βοιτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟ. ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Λαῖου γὰρ ἦν
 εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς ὡς νομὲν ἀνήρ. |

ΟΙ. σὲ προῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξείον,
 ἢ τόνδε φράζεις; ΑΓ. τοῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς. 1120

ΟΙ. οὔτος σὺ, πρόσβν, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
 ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαῖου ποτ' ἦσθα σὺ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἢ δοῦλος οὐκ ὄνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.
 ΟΙ. ἔργον μεριμνῶν ποῖον ἢ βίον τίνα;
 ΘΕ. ποιμναις τὰ πλεῖστά τοῦ βίου συνειπόμην. 1125
 ΟΙ. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὢν;

- ΘΕ. ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος. |
 ΟΙ. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδέ που μαθῶν ;
 ΘΕ. τί χοῖμα δρωῶντα ; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις ;
 ΟΙ. τόνδ', ὃς πάρεστιν ἢ ξυναλλάξας τί πως ; 1130
 ΘΕ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ἄπο.
 ΑΓ. κούδέν γε θαῦμα, δέσποϊ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν. εἶ γὰρ οἶδ' ὅτι
 κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρώνος τόπον
 ὃ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ 1135
 ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῳ τρεῖς ὄλους
 ἐξ ἧρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήρους χρόνους·
 χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ
 ἤλαννον οὐτός τ' ἐς τὰ Λαῖου σταθμά.
 λέγω τι τούτων ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον ; 1140
 ΘΕ. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου. |
 ΑΓ. φέρο' εἰπέ νῦν, τί τ' οἶσθα παῖδα μοί τινα
 δούς, ὡς ἐμαντῶ θρέμμα θροεφαίμην ἐγώ ;
 ΘΕ. τί δ' ἐστί ; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς ;
 ΑΓ. ὅδ' ἐστίν, ὃ τῶν, κείνος, ὃς τότε ἦν νέος. 1145
 ΘΕ. οὐκ εἰς ὄλεθρον ; οὐ σιωπήσας ἔση ;
 ΟΙ. ἦ, μὴ κόλαζε, πρόσβν, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σά
 δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
 ΘΕ. τί δ', ὦ φέριστε δεσποτιῶν, ἁμαρτάνω ;
 ΟΙ. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὐτος ἱστορεῖ. 1150
 ΘΕ. λέγει γὰρ εἰδῶς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
 ΟΙ. οὐ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
 ΘΕ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσση.
 ΟΙ. οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέφει χέρας ;
 ΘΕ. δύστηνος ! ἀντὶ τοῦ ; τί προσχρηῖζων μαθεῖν ; 1155
 ΟΙ. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὐτος ἱστορεῖ ;
 ΘΕ. ἔδωκ' ὀλέσθαι δ' ὄφελον τῆδ' ἡμέρα.
 ΟΙ. ἀλλ' ἐς τόδ' ἤξεις μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
 ΘΕ. πολλῶ γε μᾶλλον, ἦν φράσω, διόλλυμαι.
 ΟΙ. ἀνῆρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβάς ἐλλᾶ. 1160
 ΘΕ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' εἶπον, ὡς δοίην, πάλαι. |

- ΟΙ. πόθεν λαβίων; οἰκεῖον ἢ ἐξ ἄλλου τινός;
- ΘΕ. ἔμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ του.
- ΟΙ. τίνος πολιτῶν τῶνδε κακῆ ποίας σιέγης;
- ΘΕ. μὴ πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ', ἰσότηρι πλέον. 1165
- ΟΙ. ὄλωκας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
- ΘΕ. τῶν Δαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
- ΟΙ. ἢ δοῦλος ἢ κείνου τις ἐγγενης γεγώς;
- ΘΕ. οἴμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
- ΟΙ. κᾶγωγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
- ΘΕ. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'· ἢ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.
- ΟΙ. ἢ γὰρ δίδωσιν ἤδε σοι; ΘΕ. μάλιστ', ἄναξ.
- ΛΙ. ὡς πρὸς τί χρεῖας; ΘΕ. ὡς ἀναλώσομαι νιν.
- ΟΙ. τεκοῦσα τλήμων; ΘΕ. θεοφάτων γ' ὄκνη κακῶν. 1175
- ΟΙ. ποίων; ΘΕ. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
- ΟΙ. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
- ΘΕ. κατοικίσας, ὃ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔγθην ἦν· ὁ δὲ
κάκ' ἐς μέγιστ' ἔσφρασε· εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
ὄν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς. | 1180
- ΟΙ. ἰὸν ἰού! τὰ πάντ' ἄρ' ἐξήκει σαφῆ!
ὃ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἄφ' ὧν οὐ χοῖν, ξὺν οἷς τ'
οὐ χοῖν ὀμιλῶν, οὗς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανῶν. | 1185

- X. Στ. α'. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μη-
δὲν ζώσας ἐναριθμῶ!
τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον
τᾶς εὐδαιμονίας φέρει 1190
ἢ τοσοῦτον, ὅσον δοκεῖν
καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
τὸν σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὃ
τλάμον Οἰδιπόδα, βροτῶν

οὐδὲν μακαρίζω. |

1195

Ἄντ. α'. ὅστις καθ' ὑπερβολὴν
τοξεύσας ἐκοράτησε τοῦ
πάντ' εὐδαιμόνος ὄλβου,
ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσις
τὴν γαμφιώνυχα παρθένον
χορημοφδόν, θανάτων δ' ἐμῇ
χώρῃ πύργος ἀνέστα.
ἔξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλῆ
ἐμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης, ταῖς μεγάλαισιν ἐν
Θήβαισιν ἀνάσσω. |

1200

Στ. β'. τὰ νῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος ;
τίς ἄταις ἀγροῖαις, τίς ἐν πόνοις
ξύνοικος ἀλλαγῇ βίου ;
ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κἄρα,
πῶς γάμον λιμὴν αὐτὸς ἤρκεσεν
παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
πῶς ποτε, πῶς ποθ' αἱ πατρῴαι σ' ἄλλοκες φέρειν, τάλας, 1210
οἷγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;

1205

Ἄντ. β'. ἐφευθέ σ' ἄκρονθ' ὁ πάνθ' ὄρων χρόνος,
δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
ἰὼ, Λαίτιον ὦ τέκνον,
εἶθε σ' εἶθε σε μήποι' εἰδόμαν.
δύρομαι γὰρ ὡς περὶ ἀλλ' ἰαχέων
ἐκ στομάτων. τὸ δ' ὄρθον εἶπειν, ἀνέπνευσά τ' ἐκ σέθεν 1220
καὶ κατεκοίμασα τοῦμόν ὄμμα. |

1215

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ

ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμεοι,
οἷγ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
ἀρεῖσθε πένθος, εἶπερ ἔγγενῶς ἔτι

1225

- τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων !
 οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν
 νίφαι καθαροῦ τήνδε τὴν σιέγην, ὅσα
 κεύθει, τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ, κακὰ
 ἐκόντα κοῦκ ἄκοιτα. τῶν δὲ πηροῶν
 μάλιστα λυποῦσ', αἶ φανῶσ' αὐθαίρειτοι. | 1230
- ΧΟ. λείπει μὲν οὐδ' ἂ πρόσθεν ἤδεμεν τὸ μὴ οὐ
 βαρῦσιον· εἶναι πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς ;
 ΕΞ. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
 μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα. 1235
- ΧΟ. ὦ δυστάλαινα, πρὸς τίνας ποτ' αἰτίας ;
 ΕΞ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ προαχθέντων τὰ μὲν
 ἄλγιστ' ἄπεστιν ἢ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
 ὄμως δ', ὅσον γε κὰν ἐμοὶ μνήμης ἔτι,
 πεύσῃ τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα. | 1240
- ὄπως γὰρ ὄρη ἡ χρωμένῃ παρῆλθ' ἔσω
 θυρῶνος, ἔτε' εὐθὺς πρὸς τὰ τυμφικὰ
 λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξιῖσις ἀκμαῖς.
 πύλας δ', ὄπως ἐοῆλθ' ἔπιροάξασ' ἔσω
 καλεῖ τὸν ἤδη Λάϊον πάλα νεκρόν,
 μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὕφ' ὧν
 θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίχτουσαν λίποι
 τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύσπεκρον παιδουργίαν.
 γοῶτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
 ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250
- χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτι σὶδ' ἀπόλλυται. |
 βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὕφ' οὗ
 οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν,
 ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντι ἑλεύσομεν.
 φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἑξαιτῶν πορεῖν,
 γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητροφάν δ' ὄπου
 κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων. |
 λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
 οὐδείς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν.
 δεινὸν δ' ἄσπας ὡς ὕφηγητοῦ τιος 1260

- πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ', ἐκ δὲ πυθμένων
 ἔκλινε κοῖλα κλῆθρα κάμπιπτει στέγη,
 οὗ δὴ κρεμαστήν τὴν γυναιῖν' ἑσείδομεν,
 πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. | ὁ δὲ
 ὅπως ὄρα' ἴν, δεινὰ βροχηθεὶς τάλας, 1265
 χαλῶ κρεμαστήν ἀριάνην. ἔπει δὲ γῆ
 ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τᾶνθ' ἐνδ' ὄρα'.
 ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χροσηλάτους
 περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἴσιν ἐξεσιέλλετο,
 ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270
 αὐδῶν τοιαῦθ', ὀθούνεκ' οὐκ ὄφροιντό ἴν
 οὐθ' οἷ' ἔπασχεν οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακά,
 ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οἷς μὲν οὐκ ἔδει
 ὄφροιαθ', οὐς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσοῖατο.
 τοιαῦτ' ἐφρυνῶν πολλάκις τε κοῦχ ἄπαξ
 ἦρασο' ἐπαίρων βλέφαρα. φοῖνιαι δ' ὁμοῦ
 γλῆναι γένει' ἔτεγγον, οὐδ' ἀνίσσαν
 φόνον μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
 ὄμβρος χαλάζης αἵματοῦς ἐτέγγετο. |
 τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρωγεν, οὐ μόνου κάτα, 1280
 ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμυγῆ κακά.
 ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιδε μὲν
 ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῆδε θημέρα
 στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν
 ὅσ' ἔσσι πάντων ὀνόματ', οὐδὲν ἔσσι' ἀπόν. | 1285
 νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;
 ΕΞ. βοᾷ διοίγειν κλῆθρα καὶ δηλοῦν τινα
 τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 τὸν μητροῦς—αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι,
 ὡς ἐκ χθονὸς ῥίπων ἑαυτόν, οὐδ' εἰ
 1290 μινῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
 ῥώμης γε μέντοι καὶ προσηγητοῦ τινος
 δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρον. |
 δεῖξει δὲ καὶ σοί κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε
 διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόφει τάχα 1295

- τοιοῦτον, οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι. |
 ΧΟ. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
 ὦ δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ
 προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλήμων,
 προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
 μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
 πρὸς σῆ δυσδαίμονι μοῖρα;
 ἀλλ' οὐδ' ἔσιδεῖν δύναμαί σ' ἐθέλων
 πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι.
 πολλὰ δ' ἀθροῆσαι
 τοίαν φρίκην παρέχεις μοι. |
 ΟΙ. αἰαὶ αἰαὶ, δύστιανος ἐγὼ,
 ποῖ γὰς φέρομαι, τλάμων; πῆ μοι
 φθογγὰ διαπεπόταται; φορῶδην,
 ὦ δαῖμον, ἐνήλω!
 ΧΟ. ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόπιμον. |
 ΟΙ. ἰὼ σκότου
 νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον,
 ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὄν.
 οἴμοι,
 οἴμοι μάλ' αἴθις! οἷον εἰσέδν μ' ἄμα
 κέντρον τε τῶνδ' οἴστρομα καὶ μνήμη κακῶν!
 ΧΟ. καὶ θαυμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πῆμασιν
 διπλᾷ σε πενθεῖν καὶ διπλᾷ φορεῖν κακά.
 ΟΙ. ἰὼ φίλος,
 σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
 ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων.
 φεῦ φεῦ!
 οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γινώσκω σαφῶς,
 καίπερ σκοτεινός, τὴν γε σὴν αὐδὴν ὄμως.
 ΧΟ. ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτις τοιαῦτα σὰς
 ὄφεις μαρῶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;
 ΟΙ. Ἀπόλλων τὰδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,
 ὁ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τὰδ' ἐμὰ πάθεα.
 ἔπαισε δ' αὐτόχειρ τιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.

- τί γὰρ ἔδει μ' ὄρῶν,
 ὅτω γ' ὄρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ ; 1335
- ΧΟ. ἦν ταῦθ' ὄπωπερ καὶ σὺ φῆς.
 ΟΙ. τί δῆτ' ἔμοι βλεπτόν ἢ
 στεροχτόν ἢ προσήγορον
 ἔι' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι ;
 ἀπάγει' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστα με, 1340
 ἀπάγει', ὦ φίλοι, τὸν μέγ' ὀλέθριον,
 τὸν καταραιότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς 1345
 ἐχθρότατον βροτῶν. |
- ΧΟ. δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
 ὡς ἠθέλησα μηδέ σ' ἂν γνῶναί ποτε !
- ΟΙ. ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὅς ἀγρίας πέδας
 νομάδος ἐπιποδίας ἔλαβέ μ' ἀπό τε φόνου 1350
 ἔρυστο κἀνέσφρασεν, οὐδὲν ἐς χάριν πράσσων.
 τότε γὰρ ἂν θανὼν
 οὐκ ἦ φίλοισιν οὐδ' ἔμοι τοσόνδ' ἄχος. 1355
- ΧΟ. θέλοντι κάμοι τοῦτ' ἂν ἦν.
 ΟΙ. οὐκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς
 ἦλθον οὐδὲ νυμφίος
 βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφην ἄπο.
 νῦν δ' ἄθεος μὲν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς, 1360
 ὁμογενῆς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφην τάλας.
 εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔφην κακοῦ κακόν,
 τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους. | 1365
- ΧΟ. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς·
 κρείσσω γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὧν ἢ ζῶν τυφλός.
- ΟΙ. ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 μή μ' ἐκδίδασκε μηδὲ συμβούλεν' ἔτι. 1370
 ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
 πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Αἶδου μολῶν
 οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἔμοι δυοῖν
 ἔογ' ἔστι κρείσσων' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄφρις ἦν ἐφίμερος, 1375
 βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἔμοι ;

- οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε,
οὐδ' ἄστν γ' οὐδὲ πύργος οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλαθ' ἱερά θ', ὣν ὁ παντλήμων ἐγὼ
κάλλιστ' ἀνήρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς 1380
ἀπεσιτέρησ' ἔμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἄναγρον καὶ γένους τοῦ Λαῖου.
τοιάνθ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραν ; | 1385
ἦμισιὰ γ' ἄλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ὧτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
ἴν' ἦ τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ. | *
ἰὼ Κιθαιρώων, τί μ' ἐδέχου ; τί μ' οὐ λαβὼν 1390
ἔκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε
ἔμαυτόν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἢ γεγώς ;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἶον ἄρά με 1395
κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε !
νῦν γὰρ κακὸς τ' ὦν κακῶν εὐρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
αἶ τοῦμόν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο 1400
ἐπίετε πατρός, ἄρά μου μέμνησθ' ἔτι
οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν εἶπα δεῦρ' ἰὼν
ὀποῖ' ἐπρασσον αὐθις ; ὦ γάμοι γάμοι,
ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φνιτεύσαντες πάλιν
ἀνεῖτε ταυτόν σπέρμα, κάπεδειξατε 1405
πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἶμ' ἐμφύλιον,
νύμφας, γυναικας μητέρας τε, χῶπόσα
αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται. |
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἢ μῆδὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που 1410
καλύφατ' ἢ φορευσατ' ἢ θαλάσσιον

- ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 ἴτ', ἀξιῶσαι' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 πίθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
 οὐδείς οἴος τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. | 1415-
- XO. ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὕδε
 Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν, ἐπεὶ
 χώρας λέλειπται μῦντος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
 OI. οἴμοι, τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος ;
 τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος ; τὰ γὰρ
 πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφηγύρημαι κακός. | 1420-
- KP. οὐθ' ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 οὐθ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ κατασχύνεσθ' ἔτι
 γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
 αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἥλιου, τοιόνδ' ἄγος
 ἀκάλυπτον οὔτω δεικνύναι, τὸ μῆτε γῆ
 μῆτ' ὄμβρος ἱερὸς μῆτε φῶς προσδέξεται.
 ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσχομίζετε
 τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰγγενῆ μάλισθ' ὄραν
 μόνους τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά. | 1425-
- OI. πρὸς θεῶν, ἐπέπερο ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 ἄριστος ἔλθων πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
 πειθοῦ τί μοι πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.
 KP. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν ; 1435-
- OI. οὔφρον με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ' ὅπου
 θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος. |
 KP. ἔδρασ' ἄν, εὐ τοῦτ' ἴσθ', ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
 πρῶτιστ' ἔχορῆζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
 OI. ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
 τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι. 1440-
- KP. οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'. ὁμως δ' ἴν' ἕσταμεν
 χρείας ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστήον.
 OI. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερο :
 KP. καὶ γὰρ σὺ ἴνυ τᾶν τῶ θεῶ πίστιν φέροισ. | 1445-
- OI. καὶ σοί γ' ἐπισκῆπτω τε καὶ προστρέφομαι

- τῆς μὲν καὶ οἴκους αὐτὸς ὄν θέλεις τάφον
 θεοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὑπερῶ
 ἐμοῦ δὲ μήποι· ἀξιωθήτω τόδε
 πατρῶον ἄστν ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν· 1450
 ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλήζεται
 οὐμὸς Κιθαιρῶν οὗτος, ὄν μήτηρ τέ μοι
 πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον,
 ἴν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπολλύτην, θάνω.
 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον 1455
 μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 θνήσκων ἐσώθην, μὴ ἴτε δεινῶ κακῶ. |
 ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποι περ εἶσ', ἴτω
 παίδων δὲ τῶν μὲν ἀροένων μή μοι, Κρέον,
 προσοθῆ μέρμιγαν· ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ 1460
 σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου·
 ταῖν δ' ἀθλίαν οἰκτραῖν τε παρθένοιον ἐμαῖν,
 αἶν οὐποθ' ἡμῆ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
 τροπέζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
 ψαύοιμι πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην· 1465
 αἶν μοι μέλεσθαι καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
 ψαῦσαι μ' ἔασον ἀποκλαύσασθαι κακά.
 ἴθ', ὄναξ,
 ἴθ', ὃ γονῆ γενναῖε· χεροῖ τᾶν θυγῶν
 δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἠγίξ' ἔβλεπον. | 1470
 τί φημί ;
 οὐ δὴ κλύω πον πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοι
 δακρυρροοῦντοιν, καὶ μ' ἐποικτίρας Κρέων
 ἐπεμψέ μοι τὰ φίλιατ' ἐγγόνων ἐμῶν ;
 λέγω τι ; 1475
- ΚΡ. λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
 γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρωιν, ἢ σ' εἶχεν πάλαι.
 ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
 δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι. |
 ὦ τέκνα, ποῦ ποι' ἐστέ ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε 1480
 ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,

αἶ τοῦ φνιτουροῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὄρῶν
 τὰ πρόσθε λαμπρὰ προυξέτησαν ὄμματα
 ὡς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὐθ' ὄρῶν οὐθ' ἴστορῶν
 πατήρ ἐφάνθη ἐνθεν αὐτὸς ἠρόθη. | 1485
 καὶ σφῶ δακρύω—προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω—
 νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
 οἷον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.
 ποίας γὰρ ἀσιτῶν ἤξειτ' εἰς ὀμιλίας,
 ποίας δ' ἐορτίας, ἐνθεν οὐ κεκλαυμένα 1490
 πρὸς οἶκον ἴξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
 ἀλλ' ἠνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμάς,
 τίς οὔτος ἔσται, τίς παραρροίψει, τέκνα,
 τοιαῦτ' ὄνειδη λαμβάνων, ἅ τοις ἐμοῖς
 γούν εὔ συνέσται, σφῶν δ' ὁμοῦ δηλήματα; 1495
 τί γὰρ κακῶν ἄπεσι; τὸν πατέρα πατήρ
 ὑμῶν ἔπεφνε, τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
 ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κακ τῶν ἴσων
 ἐκτίσασθ' ὑμᾶς, ὧν περ αὐτὸς ἐξέφν.
 τοιαῦτ' ὄνειδιεῖσθε κᾶτα τίς γαμεῖ; 1500
 οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
 χέρσουσ φθαρῆναι καὶ γάμους ὑμᾶς χρεῶν. |
 ὦ παῖ Μενοιτιάδω, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατήρ
 ταῦταιν λέλειπαι—νὼ γάρ, ὦ φυτεύσαμεν,
 δλώλαμεν δὴ ὄντε—μὴ σφε περιύδης 1505
 πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἀλωμένας,
 μῆδ' ἐξιώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
 ἀλλ' οἴκισόν σφας, ὧδε τηλικάσδ' ὄρῶν
 πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
 ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῆ ψαύσας χερί. | 1510
 σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
 πόλλ' ἂν παρήνονν' νῦν δὲ τοῦτ' εὐχῆ' σι' ἐμοί,
 οὐ καιρὸς ἐγὼ, ζῆν, τοῦ βίου δὲ λῶνος
 ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς. |
 ΚΡ. ἄλις ἴν' ἐξήκεισ δακρύων ἀλλ' ἴθι σιέγης ἔσω.
 ΟΙ. πειστέον, κελ μῆδὲν ἠδύ. ΚΡ. πάντα γὰρ καιροῦ καλά.

- ΟΙ. οἷσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι; Κρ. λέξεις, καὶ τότ'
εἶσομαι κλύων.
- ΟΙ. γῆς μ' ὅπως πέμπρεις ἄποιον. ΚΡ. τοῦ θεοῦ
μ' αἰτεῖς δόσιν.
- ΟΙ. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἦκω. ΚΡ. τοιγαροῦν
τεύξῃ τάχα.
- ΟΙ. φῆς τάδ' οὖν; ΚΡ. ἂ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ
λέγειν μάτην. 1520
- ΟΙ. ἄπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἤδη. ΚΡ. στείχέ νυν,
τέκνων δ' ἀφοῦ.
- ΟΙ. μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου. ΚΡ. πάντα μὴ
βούλου κρατεῖν
καὶ γὰρ ἀκράτησας οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπειο. |
- ΧΟ. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσει', Οἰδίπους ὄδε,
οὗ τίς οὐ ζήλω πολιῶν ἦν τύχαις ἐπιβλέπων,
ὅς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδει καὶ κράτιστος ἦν ἀνῆρ,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν. 1525
ὥστε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
τέτραμα τοῦ βίου περᾶσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν. 1530

11

1-5 τροφή θρέμματα, βλαστοί, γενεά, νέα δηλοῖ οὐχὶ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ τὴν νέαν γενεάν, εἰς ἣν ἀνήκουσιν οἱ ἱκετεύοντες, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν παλαιὸν Κάδμον, **θροάξω** (θροός, κινῶ ἢ κινουῖμαι ταχέως· ἀλλ' ἐκ συγχύσεως πρὸς τὸ ὁμόηχον θ(α)άσσω (θᾶκος, θῶκος ἄ. ἔδρα) κάθημαι :) κάθημαι, **ἔδρας** σύστ. ἀντικ. (οὐχὶ καθίσματα, ἀλλὰ: καθῆσθαι), **τίνας** κτηρ. τοῦ τάσδε: τίνες εἰσὶν αἶδε αἱ ἔδραι, ἄ: τί τῆδε (ἐδῶ) κάθησθε: διὰ τί ὁ πληθ. ἔδρας; **ἱκτήριος** 3 ἱκῆτιριος, **ἰ. κλάδοι** ἱκετηρίαί, κλάδοι ἐλαίας ἐστεμμένοι διὰ λευκῶν ἐρίων, **ἐκστέφομαι** κοσμοῦμαι (διὰ στεφάνου), **ἐξεστεμμένοι** κρατοῦντες κλάδους ἱκειῶν ἐστεμμένους, **παιάν** (ἐνταῦθα) δέησις (κυρίως πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα) πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ λοιμοῦ, λιτανεία, μετὰ τούτου τὸ γέμει ὅλη ἀντηγεῖ, **δομοῦ μὲν-δομοῦ δὲ** ἅμα μὲν-ἅμα δέ· ἀμφοτέραι αἱ προτάσεις κεῖνται ἀντὶ ἐρωτήσεων.—6-13 ἂ τὰ αἷτια τῆς ἱκεσίας καὶ τῶν ἀνά τὴν πόλιν λιτανειῶν, **δικαιῶ** κρίνω δίκαιον, **παρ' ἄλλων ἄ.** ὡς εἰ καὶ ὁ Οἶ. ἦτο ἄγγελος· θὰ ἦρκει παρ'

ἄλλων ἢ παρ' ἀγγέλων, ἀλλὰ προσετέθη τὸ ἄλλων χάριν ἀντιθ. πρὸς
 τὸ αὐτός· ὡς ἔχει ἡ σύντ., τὸ ἄλλων παρὰθ. εἰς τὸ ἀγγέλων· οὔτινες
 εἶναι ἄλλοι ἢ ἐγὼ, ὧδε ἐδῶ, **φῦναι** εἶναι (φύσει), **πρέπων ἔφνυς**
 προσωπ. σύντ. ἀντι ἀπροσ.: πρέπει σοι φωνεῖν, εἶσαι τὸ ἀρμόδιον
 πρόσωπον νά, **πρὸ τῶνδε** ἔξ ὀνόματος τούτων ἐδῶ, ἀντι., **τίνι**
τρόπῳ πῶς διακειμένοι, **καθέστατε** ἔχετε φθάσει ἕως ἐδῶ (τίνας
 τάσδ' ἔδρας θοάζετε), εἰς τί ἀποσκοπεῖ ἡ γονυκλισία ὑμῶν, **στέργω**
 μένω εὐχαριστημένος (μὲ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων), ὑπομένω,
 πάσχω· ἐκ φόβου ἐπικειμένης συμφορᾶς ἢ διότι ὑπέστητε ἤδη αὐ-
 τήν· αἱ μτχ. διασαφοῦσι τί· **ὡς θέλοντος ἄν** αἱτ. εἰς τὸ φράζε,
προσαρκῶ προσέρομαι ἀρωγός, **δυσάλγητος** 2 ἀνάλγητος, ἀναίσθη-
 τος, **κατοικτίρω** αἰσθάνομαι βαθεῖαν (κατα-) συμπάθειαν, **ἔδρα** ἰκε-
 σία, διὰ τί ἐτέθη τὸ **μὴ οὐ**·—**14-21 κρατύνω** τινὸς κρατῶ, ἀνάσσω,
ἡμᾶς πρόληψις, **πρόσημαι** κάθημαι πλησίον ἢ ἐπὶ τινος, **βάθρα** βω-
 μοί, **ἡλίκοι** ἔρωτ. ἐπὶ ἡλικίας· ἐν ποίᾳ ἡλικίᾳ, ἔπεξ. διὰ τοῦ **οἱ μὲν-**
οἱ δέ, σθένω δύναμαι. **πέτομαι**, **πήσομαι**, **ἐπιτό(ά)μην**, πετῶ, τρέχω
 (βαδίζω), **βαρὺς** βεβαρημένος, **β. σὺν γήρα** β. αἰτε συνόντες γήρα·
 ἐκ τοῦ γήρατος, **ἰερῆς** ἔπεξ. τοῦ **οἱ δέ, ἐγὼ μὲν Z.** παρενθετικῶς,
 ὅπερ θὰ συνεπληροῦτο· οἱ δὲ ἄλλοι ἄλλων θεῶν, **λεκτοὶ** ἐπίλεκτοι,
ἧθεος (ἡίθεος) νέος ἄγαμος, **παλληκάρι**, θ. **παρθένος**, **φῦλον** πλη-
 θος, λαός, **ἐξεστεμμένον** 3, **θακέω** (θαάσσω, θαάζω 2) κάθημαι,
 ἰκετεύω, **ἀγοραῖσι** τοπ., **σποδός** θ. τέφρα, βωμός, **μαντεῖος** 3 μαν-
 τικός, **Ἰσμηνός** ἄ. ποτ. ἐν Θήβαις, **τὸ δ' ἄλλο** 19 ἀντίθ. πρὸς τὸ
ὄρας μὲν 15, τὸ **α'** μέρος **ἡμᾶς μὲν** ἐξαρκτᾶται ἐκ τοῦ **ὄρας**, τὸ **β'**
 ἀνεξάρτητον, διότι ὁ Οἶ. δὲν ἠδύνατο νά βλέπη τὰς ἀνά τὴν πόλιν
 ἰκεσίας.—**22-30 σαλεύω** κλυδωνίζομαι, συγκλονίζομαι, **ἐτ' οὐχ**
 οὐδέτι, **ἀνακουφίζω** ἀνασηκώνω, **βυθός** ἄ. τὰ βάθη, ἡ γεν. εἰς τὸ
 ἀνακουφίσει κατὰ τὰ χωρισμοῦ, **σάλος** ἄ. τρικυμία, ἀνεμοζάλη,
φοίνιος (φόνος) θανατηφόρος, **φθίνω** μαραίνομαι, φθείρομαι, **κά-**
λυξ θ. περικάρπιον, **ἐγκαρπος** καρποφόρος (ὁ ἔχων δέσει τὸν καρ-
 πόν), **βουνόμοι** ἀγέλαι βοῶν βοσκομένων (βούνομος ὁ ὑπὸ βοῶν
 βοσκόμενος), **τόκος** ἄ. τοκετός, **ἄγονος** ἐνεργ. ὁ μὴ γεννῶν τέκνον,
 ἢ· κακόγεννος, γεννῶν νεκρὰ ἢ ἀνίκανα πρὸς ζοὴν τέκνα, τὸ ἐπίθ.
 προληπτ. δηλοῖ τὴν συνέλειαν· αἱ δοτ. τοπικαὶ δηλοῦσι τὰ σημεῖα,
 ἐν οἷς ἐκδηλοῦται ὁ μαρασμός τοῦ βίου, πάσης ζωτικῆς ὀρμῆς·
 διότι μαραίνονται μὲν οἱ καρποφόροι στάχυες..., κακογεννώσι δὲ αἱ
 γυναῖκες τέκνα θνησιγενῆ, ὁ **πυρφόρος** θεὸς ὁ λοιμός, **ἐν δὲ** ἐν

23

... καὶ δὲν δύναται ἡ ἀνακουφίσει τὸ σάλας, καὶ
 (καὶ ἐκ τῶν κατὰ τὸν δὲν τὸν ἐνθὸν τὸ γοῦ σάλας
 σαλεύει " ὅ μὲν ἡ ἀνακουφίσει τὸ σάλας καὶ τὸ γοῦ σάλας

μέσω δὲ ὄλων τούτων τῶν κακῶν, σκήπτω ἐνσκήπτω, ἐλαύνει σα-
 ρώνει, μαστίζει, δῶμα Κ. τὸ κρίσμα, ὁ συνοικισμὸς τοῦ Κ., στε-
ναγμοῖς τῶν ψυχῶν, αἱ δοτ. ὄργ.—31-53 νῦν λοιπόν, διό, ἐφέ-
στιος ἰκέτης παρὰ τὴν ἐστίαν, συμφοραὶ βίου περιστατικά, περι-
 πέτειαι τῆς ζωῆς, αἱ συνήθεις δοκιμασίαι αἱ ἀποτελοῦσαι τὸν κλη-
 ρον τοῦ ἀνθρώπου, ξυναλλαγαι (ἐπιμειξία, σχέσεις) δαιμόνων θεϊ-
 καὶ ἐπεμβάσεις, πληγαί, ἔκτακτοι καὶ ἀσυνήθεις θεομηνίαι· ἡ σειρά
 τῶν λ. : ἐγὼ τε καὶ οἶδε παῖδες ἐζόμεσθ' ἐφέστιοι κρίνοντές σε οὐκ
 ἰσοῦμενον θεοῖσι, πρῶτον δὲ ἀνδρῶν : καθήμεθα ἐπὶ τῶν βωμῶν
 σου ἰκέται οὐχὶ διότι σὲ θεωροῦμεν ἴσον πρὸς θεόν, ἀλλὰ (διότι σὲ
 θεωροῦμεν) πρῶτον ἐκ τῶν ἀνδρῶν καὶ εἰς τὰς συνήθεις περιπετείας
 τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ εἰς τὰς ἐκτάκτους θεομηνίας, ὅς γ' αἰτιολ.,
μολῶν, βλώσσω, ἐλθὼν (πρβλ. αὐτόμολος), χροιν.. ἐκλύω ἀπαλ-
λάσσω+διπλ. αἰτ. ὡς ἐκδύσεως, στερητικόν, ᾄοιδός ἡ Σφίγξ, διότι
 τὸ αἶνιγμα ἦτο ἔμμετρον, ἡ γεν. ἀντικ. : πρὸς τὴν ᾄοιδόν, ἔξοιδα
 γινώσκω τι ἀσφαλές, μανθάνω...· ἐπειδὴ ἡ ἔννοια ἀποκλίνει εἰς πα-
 θητικόν, ἐντεῦθεν ἡ ὑπό, πλέον τῶν ὄσων ἐγίνωσκες, ἐκδιδάσκο-
μαι διδάσκομαι ἀκριβῶς, διαφωτίζομαι, τὸ ἔξειδέναι περὶ πληρο-
 φοριῶν, αἴτινες ἤθελον μεταδοθῆ τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν Θ., τὸ ἐκ-
διδάσκεσθαι περὶ πληροφοριῶν, ἅς αὐτὸς ὁ Οἶ. ἤθελε ζητήσῃ παρ'
 αὐτῶν, αἱ μτχ. ἐνδ., καὶ ταῦτα συνήθως+ἐνδ. μτχ. καὶ μάλιστα :
 καὶ μάλιστα ἐν ᾧ οὔτε οἱ Θ. πρὸ τῆς λύσεως σοὶ εἶχον μεταδώσει
 ἀσφαλεῖς πληροφορίας ἐπὶ πλέον τῶν ὄσων ἐγνώριζες οὔτε σὺ αὐτὸς
 ἐζήτησας νὰ διαφωτισθῆς παρ' ἐκείνων, λέγῃ... β'. ἐν. παθ., ἡ σύντ.
 προσ. ἀντὶ ἀπροσ. : ἀλλ' ἐνταῦθα λέγεται καὶ πιστεύεται ὅτι., ὄρ-
θῶ στερεώνω, σφίζω, ἡμῖν ἐγκλ. τύπος τοῦ ἡμῖν, ἡθ. : πρὸς ἄμε-
 τρον χαρὰν ἡμῶν, προσθήκη (προστίθεμαι) βοήθεια, ποῦ ἀνήκει ἡ
 δοτ. ; νῦν τ' ἀνταποδίδεται πρὸς τὸ ἐν 35 ὅς γ' νοούμενον πάλαι
τε ἢ πρόσθεν τε, κάρη ἀντὶ τοῦ προσώπου, κράτιστον Οἶ. κ. κρα-
 ταιότατε βασιλεῦ, πᾶσι τοπ. ἐνώπιον πάντων, κατὰ τὴν κρίσιν πάν-
 των, πρόστροποι (προστρέπω ἰκετεύω) προσπίπτοντες εἰς τὰ γό-
 νατὰ σου, γονυκλινεῖς, ἀλκή (ἀλέξω) μέσον πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ
 κακοῦ, ἀλεξιφάρμακον, ἡμῖν 39, εἴτε (οἶσθα) ἀκούσας, φήμη φωνὴ
 ἐξ οὐρανοῦ, προφητ. φωνή, μαντεία, ξυμφορὰ ἔκβασις, βούλευμα
 σχέδιον, ῥῶ ἀνθῶ, ἐπιτυγχάνω : διότι βλέπω ὅτι τῶν ἐκ πείρας δε-
 δοκιμασμένων καὶ αἱ ἐκβάσεις τῶν συμβουλῶν τῶν εἶναι κατ' ἐξο-
 χὴν ἐπιτυχεῖς, ἴθι παρακελ., εὐλαβοῦμαι προσέχω, λαμβάνω πρό-

νοϊαν, ὡς αἰτιολ., κλήζω καλῶ, προθυμία καλή διάθεσις, ζήλος, πρόθυμος συνδρομή, ἡ γεν. αἰτ., μεμνῶμην εὐκτ. πρkm. ἐκ τοῦ μεμνηοίμην, κατ' ἀντιμετάθεσιν χρόνου μεμνεῶμην, μεμνῶμην : εἶθε δὲ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ διατηρῶμεν τοιαύτην ἀνάμνησιν τῆς βασιλείας σου, ἴσταμαι ἐς ὄρθον ἀνορθοῦμαι, σφίζομαι, πίπτω ἀνατρέπομαι, ἀφανίζομαι, αἰ μτχ. κατηγορημ. εἰς τὸ μεμνῶμεθα : ὅτι., κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὑστερον τί πρέπει νὰ νοιηθῇ εἰς τὴν πρώτην μτχ. ; ἀσφαλεία τροπ. ἐπὶ ἐδραίων βάσεων, καθιστῶν αὐτὴν ἀπαρασάλευτον, τύχη μέση λ., ἐνταῦθα ; ὄρνις οἰωνός, ὁδηγία τῶν θεῶν, ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς, αἰσίως, ἴσος ὅμοιος (πρᾶξον τὸ ἴδιον), καὶ-καὶ ὅπως καὶ τότε-οὕτω καὶ τώρα.—54-7 εἰ ἄρξεις ἐὰν προτίθεσαι νὰ ἄρχῃς, ἐὰν θέλεις., ξὺν ἀνδράσιν (οὔσης) ἀνδροπληθοῦς, ἀνδρῶν εἰς τὸ ἐρημος καὶ εἰς τὸ ξυνοικούντων.—58-64 παῖδες τέκνα μου, πρὸς πάντας τοὺς ἰκετεύοντας, οἰκτρος οἰκτου ἄξιος, ἀξιολύπητος, ἰμείρω-ομαι ἐπιθυμῶ, γνωτὸς γνωστός, νοσῶ πάσχω, ὑποφέρω μετὰ τὴν ἐνδ. μτχ. νοσοῦντες ἔδει νὰκολουθήσῃ: οὐ νοσεῖτε ἐξ ἴσου ὡς ἐγώ, ἢ ἡ μτχ. νὰ τεθῇ κατὰ γεν., ἀνακόλουθον, μόνον καθ' αὐτὸν ἢ κατὰ μερισμὸν : εἰς ἕκαστον ὑμῶν ἰδίῳ, καὶ (ἐς) οὐδένα ἄλλον : ἡ μὲν ἰδική σας λύπη πλήττει ἓνα μόνον, αὐτὸν τὸν ἴδιον προσωπικῶς, καὶ οὐδένα ἄλλον. — 65-72 ὑπνω τοπ' : ὥστε δὲν μὲ ἀφυπνίζετε παραδεδομένον εἰς ὑπνον βαθύν, γέ τοῦλάχιστον, πρὸς τὸ ὑπνω : ἴσως ἢ θλίψις νὰ μὲ κατέβαλεν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὁ ὕπνος, ἴστε πρστικ., δῆ ἤδη, ὀδδς μέθοδος, τρόπος, μέσον, πλάνος ἄ. ἢ πλάνη, ἐκ τούτου τὸ φροντίδος σκέψεως : πολλὰ δὲ σχέδια μετέλθον ἐν τῇ ἀνακνηκλήσει, ἐν τῷ στροβιλισμῷ τῶν σκέψεων, ἦν κ. ταύτην καθ' ἑλξ. πρὸς τὸ κτgr. ἴσασιν ἀντὶ ὁ-τοῦτο, γαμβρός κηδεστής (συμπέθερος), γυναικάδελφος, ὄ, τι-τί χάριν ποικιλ., ῥύομαι σφίζω.—73-5 συμμετροῦμαι ὑπολογίζομαι καὶ συμφωνῶ πρὸς τι, ἡμαρ ἤδη ἢ σημερ. ἡμέρα ὡς ἡ τελευταία τῆς ἀπουσίας τοῦ Κρ., ἐντεῦθεν : ὁ ὅλος χρόνος τῆς ἀπουσίας τοῦ Κρ., χρόνος ἢ προθεσμία, ὁ ταχθεὶς διὰ τὸ ταξίδιον τοῦ Κρ. χρόνος, ὑποκ. τοῦ λυπεῖ : ἡμαρ ξυμμετροῦμενον—ἡ ξυμμέτρησις τοῦ ἡματος : τὸ γεγονός ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἀπουσίας τοῦ συνυπολογιζομένης καὶ τῆς σημερ. ἡμέρας συμφωνεῖ πρὸς τὸν ὅλον χρόνον, τὸν ὅποιον ὄρισα διὰ τὸ ταξίδιον, μὲ στενοχωρεῖ μὰ τί ἐπὶ τέλους κάμνει, πλείω χρόνον, πέρα ποσοτ., π. τοῦ εἰκότος ὑπὲρ πᾶν λογικὸν ὄριον, καθῆκων ὁ ἀρμόδιος, ὁ ἀναγκαῖος, ἢ φρ. πλείω τοῦ κ. χρόνου ἐπε-

ξηγεῖ τὴν τοῦ εἰκότος π.—76-7 τηνικαῦτα τότε, κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἐπανέλθῃ ὁ Κρ., ἡ λ. εἰς τὸ δρῶν (τίς μτχ. ;) ἡ σειρά τῶν λ. : εἶην ἄν κακὸς μὴ δρῶν τηνικαῦτα πάνθ', ὅσ' ἄν δηλοῖ θεός.

1-77. 1 τέκνα ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς πολιτεύμασιν ὡς ὁ ἡγεμὼν θεωρεῖται ὁ πατὴρ τοῦ λαοῦ του, οὕτω καὶ οἱ ὑπῆκοοι παρίστανται ὡς τέκνα αὐτοῦ· οὕτως ἡ Ἥρα καλεῖ πολλάκις τὸν σύζυγον καὶ ἀδελφὸν Δία παρ' Ὀμήρῳ πατέρα. **Κάδμος** υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, ὅστις μὴ δυνηθεὶς νάνευσεν τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀρπασθεῖσαν ἀδελφὴν Εὐρώπην καὶ φοβούμενος νὰ ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν πατέρα μὲ κενὰς τὰς χεῖρας ἔκτισε τῇ εἰσηγήσει τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν τὴν Καδμείαν, ἀκρόπολιν τῆς ἔπειτα οἰκισθείσης πόλεως τῶν Θηβῶν· ἐπειδὴ δὲ οἱ οἰκισταὶ ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὡς γενάρχοι, οἱ Θηβαῖοι ἐνησμένιζον καλούμενοι Καδμεῖοι, Καδμείωνες, Κάδμον λαός, τροπὴ κἀ, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι Ἐρεχθεῖδαι, Θησεῖδαι, Κεκροπίδαι, Κραναοῦ παῖδες, τὰ ὅποια ἐθεωροῦντο ἐντιμότερα τῶν ἐθνικῶν. **3 ἱκτῆριοι κλάδοι** κ. **ἱκετηρία** (ράβδοι), **στέμματα** Ὀμ. Α 14, κλάδοι δάφνης ἢ ἐλαίας ἐστεμμένοι δ' ἐρίου λευκοῦ, οὓς φέροντες οἱ ἱκέται κατέθετον ἐπὶ βωμῶν ἢ ἀγαλμάτων, ἀνελάμβανον δ' ἐκεῖθεν, ἐὰν ἡ ἱκεσία ἐγίνετο δεκτὴ. **4 θνυμιάματα** συνήθως εὐώδη ξύλα κέδρου, συκῆς, ἀμπέλου, μυρσίνης, καιόμενα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ὡς καὶ ὁ λιβανωτός. **5 παιάν** λ. δωρ. ἀντὶ παιήων ἢ παιῶν, ὅστις κυρίως ἦτο ὁ ἱατρὸς τῶν θεῶν· περὶ παιάνων ἰδ. Δαρ. Ἀνθ. σ. 217. Διὰ τοιούτων παιάνων ὁ Κρῆς Θαλήτας, κληθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀπήλλαξε τὴν Σπάρτην ἀπὸ λοιμοῦ ἐξευμενίσας τὸν Ἀπόλλωνα. Ἐν λοιμοῖς αἱ ἱκεσῖαι (λιτανεῖαι) τῶν πόλεων ἦσαν συνήθεις, ὡς καὶ σήμερον, Θουκ. II 47, 4 πρὸς ἱεροῖς ἱκέτευσαν περὶ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ λοιμῷ τοῦ Πελοπον. πολέμου. **8 κλεινός** διὰ τί ἐκαλεῖτο οὕτως ; **14 ἱερεὺς** τοῦ ὑπάτου θεοῦ, τοῦ Διὸς Ὑψίστου, οὗ ἱερὸν ὑπῆρχεν ἐν τῇ Καδμείᾳ, λαμβάνει αὐτὸς τὸν λόγον. **χώρας ἐμῆς** ἐπειδὴ ἡ ἱκεσία εἶναι ἐπίσημος, ὡς ἀποδεικνύει καὶ ἡ λ. λεκτοὶ 19, ὁ ἱερεὺς ὁμιλεῖ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ὅλης πόλεως. **16 βωμοῖσι** τούτους πρέπει νὰ φαντασθῶμεν πρὸ τῶν ἀνακτόρων καὶ περὶ τὰς βαθμίδας αὐτῶν γονυκλινῇ τὰ μέλη τῆς πρεσβείας. **σοῖς** διότι ἀνήκον εἰς τὰ ἱερὰ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Οἴ. **18 ἦθεοι** ἔχοντες ἡλικίαν 14-18 ἐτῶν· ὅθεν ἡ φρ. οὐδέπω πτ. σθ. σημαίνει ἀνηλικιότητα, νομικὴν ἀδυναμίαν

πρὸς δικαιοπραξίαν. **20 ἀγοραῖσι** δύο ἀγοραὶ ἀναφέρονται ἐν Θήβαις, ὅπου οἱ **ἀγοραῖοι** θεοὶ εἶχον ναοὺς καὶ βωμοὺς καὶ μάλιστα ἡ Ἐπιχθονία, ἣτις ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐλατρεύετο ἐν Βοιωτία ὡς Ἐπιχθονία, ἢ Ἰσμηνία, Ζωστηρία, Καδμεία, Ἐπιχθονία· τίνες οἱ δύο ναοὶ αὐτῆς ἄδελφον· πιθανῶς ὁ ἕτερος εἶναι ὁ τῆς Ἐπιχθονίας κείμενος ἐν ΝΔ τῆς πόλεως· οἱ διπλοὶ ναοὶ αὐτῆς ὑπενθύμιζον τοὺς Ἐπιχθονίας τοὺς διπλοὺς ἐν Ἀθ. ναοὺς τῆς θεᾶς, τὸν τῆς Πολιάδος ἐν Ἐρεχθίδει καὶ τὸν τῆς Παρθένου, τὸν Παρθενῶνα. Οἱ Θηβ. προσφεύγουσιν εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Ἐπιχθονίας ὡς πολιούχου, ὡς συνήθιζον καθ' ὅλου οἱ ἀρχαῖοι νὰ προσφεύγωσιν ἐν κινδύνοις πρὸς τοὺς πολιούχους καὶ πεδιονόμους καὶ ἐπισκόπους τῆς ἀγορᾶς καὶ τῆς πόλεως θεοὺς, καὶ διότι ἡ θεὰ ἐτιμᾶτο καὶ ὡς θεραπευτικῆ, Ἐπιχθονία, Σώτεια, Παιωνία κ.λ. **21 Ἰσμηνός** ποταμὸς παρὰ τὰς Θήβας ῥέων ἀπὸ Ν πρὸς ΒΑ τῆς πόλεως· παρὰ τὰς πηγὰς αὐτοῦ ἐπὶ λόφου εἶχεν ἰδρυθῆναι ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος, τὸ Ἰσμηνιον, ὅπου καὶ μαντεῖον ἀψευδὲς θεωρούμενον, ἐν ᾧ ἐμαντεύοντο δι' ἐμπύρων (μαντεία σποδῶ, διότι ἡ τέφρα τῶν θυμάτων ἠγείρετο κατὰ μικρὸν καὶ ἐχρησίμευεν ὡς βωμός)· ἐπειδὴ τοῦτο ἔκειτο ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ποταμοῦ, καλεῖται Ἰσμηνοῦ, ὡς ἀνωτέρω βωμοῖσι τοῖς σοῖς. **25 φθίνουσα** ἐν τοῖς γεννήμασι τῆς γῆς, τῶν ποιμνίων καὶ τῶν γυναικῶν ἐκδηλοῦται ἡ ζῶη τῆς φύσεως καὶ κατ' αὐτῶν στρέφεται συνήθως ἡ ὀργὴ τῶν θεῶν· οὕτως ὅτε οἱ Πελασγοὶ τῆς Λήμνου ἐφόρευσαν Ἀτθίδας καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, οὔτε ἡ γῆ καρπὸν ἔφερε οὔτε γυναικῆς τε καὶ ποιῖναι ὁμοίως ἐτικτιον καὶ πρὸ τοῦ, Ἡροδ. IV 139· ὁ αὐτὸς τύπος εἶναι συγγνώματος καὶ ἐν εὐχαῖς καὶ κατάροις: ταῦτα ποιεῖσι ὑμῖν γῆ τε καρπὸν ἐκφέρει καὶ γυναικῆς τε καὶ ποιῖναι τίκτιεν Ἡροδ. III 65. **27 ὁ θεὸς** ὁ λοιμὸς, ἡ φρόνησις, ἡ ἀνάγκη, ἡ Necessitas ἡ Febris καὶ πᾶν, οὔτινος ἡ δρᾶσις παρίστατο σημαντικῆ, ἐξελαμβάνοντο ὡς δαίμονες, διότι κατὰ τὸν κοινὸν Μένανδρον τὸ κρατοῦν γὰρ πᾶν θεὸς νομίζεται (ὡς παρ' ἡμῶν ἡ Βλογιά ἢ Πανοῦκλα ἢ κεραυνωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Χαρολάμπους)· ὁ λοιμὸς καλεῖται **πυρφόρος** ὡς κραδαίνων τὴν τὰ πάντα κατακαίουσαν δᾶδα αὐτοῦ, τὴν σπείρουσαν πανταχοῦ τὴν ἐρήμωσιν· ἐκ τοῦ πυρὸς αὐτοῦ παρήχθη ὁ πυρετός, ὃν πολλάκις ὁ Ἱπποκράτης ἀποκαλεῖ πῦρ, καὶ ὁ Θουκ. λέγει περὶ τῶν λοιμοβλήτων II 49, ὅτι τὰ ἐντὸς ἐκάετο (κάψα). **29 δῶμα Καδμείων** ἡ πόλις τῶν Θ., ὡς μέγας τις οἶκος, ἐν ᾧ κατοικοῦσι τὰ μέλη τῆς μεγάλης οἰκογενείας

τοῦ Κάδμου, τῶν Θηβ. μέλας κ. Σκότιος καὶ διότι τὸ βασίλειον τῶν νεκρῶν εἶναι σκοτεινὸν καὶ διότι ὁ Ἄδης ἐξαπολύει τὸ πένθος, πάντα δὲ τὰ πένθιμα εἶναι μέλανα, κῆρες μέλαιαι, κῆρες μέλανος θανάτιοι, ἢ κυπάρισσος, τὰ σύμβολα τοῦ πένθους κᾶ. **30** πλουτίζεται παιδιὰ πρὸς τὸ ὄνομα Πλούτων, ὅπερ ἔλαβεν ὁ Ἄδης κυρίως, διότι ὡς προσωποποιία τῶν χθονίων εἶναι ὁ χορηγὸς τοῦ πλούτου τῶν τῆς γῆς καρπῶν ἐπίσης ἐν ἐπιγράμματι: Πλουτέως τὰ δώματα πλούτου γέμουσιν τὸ ὄνομα Πλούτων εἰσάγεται εἰς τὴν ποίησιν κατ' εὐφημισμὸν ἀπὸ τοῦ λαοῦ, φοβούμενον νὰ καλῆ αὐτὸν Ἄδην, ὡς σήμερον καλεῖται ἐνιαχοῦ ὁ διάβολος ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ὁ κατάκαλος. στεναγμοῖς καὶ γόοις τῶν ψυχῶν, αἴτινες θρηνοῦσι τὴν μοῖρᾶν τῶν Ὁμ. Π 856 *Ψυχῆ* (Πατρόκλον) *δ' ἐκ θεῶν πταμένη* "Αἰδόσδε βεβήκειν, "Ὀν πότιμον γοόωσα, λιποῦσα δροτῆτα καὶ ἦβην. **36** ἀοιδοῦ τῆς Σφιγγός, ἣτις ἦτο τέρας ἔχον κεφαλὴν καὶ στήθος παρθένου, σῶμα καὶ οὐρᾶν λέοντος, πόδας καὶ πτέρυγας ἀετοῦ· καλεῖται ἀοιδός, διότι προέβαλλεν ἐν στίχοις τὸ ὑπὸ τῶν Μουσῶν διδαχθὲν αἶνιγμα. Ὁ Οἶ. ἀπήλλαξε τὴν πόλιν τοῦ φόρου, ὃν ἐκείνη ἐπλήρωνεν εἰς τὴν Σφίγγα, διότι αὕτη μέχρι τῆς λύσεως τοῦ αἰνίγματος συνελάμβανε καὶ κατέλιπε τοὺς παρερχομένους, δι' ὃ ὁ Αἰσχύλος καλεῖ αὐτὴν *ὠμόσιτον* καὶ *ἀρπαξάνδραν κῆρα*. **56** πύργος κ. νῆες ἀποτελοῦσι τὴν δύναμιν τῶν πόλεων κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν· ὅθεν ἡ φράσις σημ.: οὐδεμία περιοχὴ οὔτε κατὰ γῆν οὔτε κατὰ θάλασσαν, ὅσονδήποτε ἰσχυρῶς τετειχισμένη καὶ ἂν εἶναι καὶ ὅσαδήποτε πολεμικὰ πλοῖα καὶ ἂν ἔχη, οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχει, ἐὰν... **58** παῖδες 1.—*Σκηνογραφία*. "Ἦθος τοῦ Οἶ. *Διὰ τί ἐρωτᾷ περὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια ὄφειλε νὰ γινώσκῃ; Τί σκοπεῖ ὁ ς. 8; Πόσα πράγματα διέγραψε καὶ ἐξαορακτῆρῃσεν ὁ Ἱερεὺς; Τίνα συναισθήματα ἀπηγεῖ ὁ λόγος τοῦ Ἱερέως; Τίς ἡ ψυχ. διάθεσις τοῦ Οἶ.;*

78-83 εἰς καλὸν κ. εἰς καιρὸν εἰς κατάλληλον στιγμὴν, εἰς καλὴν ὥραν, οἶδε οἱ παῖδες, σημαίνουσι μοῦ κάμνουν σημεῖα, προσσειέχω προσέρχομαι, ἀναξ πλειστάκις περὶ τῶν θεῶν καὶ μάλιστα τοῦ Ἀπόλλωνος (παρ' ἡμῖν παντάναξ (ὁ θεὸς) καὶ Παντάνασσα ἢ Παναγία), εἰ γὰρ βαίῃ (Κρ.) εὐχῆ, σωτήρι θ. ἀντὶ σωτεῖρα, ἢ ἐν τὴν πλήμμυραν τῆς εὐτυχίας, ἐν ἣ πλέων ἔρχεται ὁ Κρ., λαμπρὸς ὁ. φαιδρός, γελαστός εἰς τοὺς ὀφθαλμούς: εἴθε νὰ ἔλθῃ πλέων εἰς ὠκεανὸν σφιστικῆς εὐτυχίας, ὅπως ἔρχεται μὲ λάμπον ἀπὸ

χαρὰν πρόσωπον, *ἡδὺς* (βαίνει ἡμῖν) ἡδόμενος, περιχαρής, *εἰκάσαι* ὡς δύναται τις νὰ μαντεύσῃ, *μέν*, ἄνευ τοῦ *δέ*, τοῦλάχιστον τίς θὰ ὑπενόειτο ἀντίθεσις; ἡ φράσις κολάζει τὸ *ἡδὺς*: *ἔρπω* ἔρχομαι, *ᾧδε 7, πολυστεφής* κατάφορτος ἐκ στεφάνων, ἐκ τούτου, ὡς πλησμονῆς, τὸ *δάφνης, πάγκαρπος* καρποβριθής.—84-92 *εἰσόμεθα* οἶδα, *τάχα* ταχέως, *ξύμετρος* ὁ ἀπέχων τόσον, ὥστε τὸ μέτρον τῆς ἀποστάσεως αὐτοῦ συμφωνεῖ πρὸς τὸ μέτρον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναγκαῖον, ἵνα ἀκούσῃ ἢ ἀκούσωμεν: εὐρίσκεται εἰς ἀνάλογον ἀποστασιν ἀφ' ἡμῶν, ὥστε νὰ ἀκούῃ *ἀναντες* οἱ εὐγενεῖς, *κῆδευμα* κηδεστής, *φήμη* 43, *ἔσθλός* αἰσιος, *δύσφορος* ἀνυπόφορος, *τὰ δύσφορα* τὰ πολύπονα, *καὶ* ἐπιδ. καὶ αὐτὰ τὰ, *ἔξέρχομαι κατ' ὄρθον* κατορθοῦμαι, *λαμβάνω* εὐτυχή ἐκβασιν, τέλος: διότι φρονῶ ὅτι καὶ τὰ πολὺ ἐνοχλητικὰ πράγματα, εἰάν ἤθελον λάβει ἐκβασιν ἀγαθὴν, ἐν τῷ συνόλω (καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν) ἤθελον εἶναι εὐτυχήματα, *ἔπος* ὁ χρησμός τοῦ θεοῦ, *θρασύς εἰμι* θαρρῶ, εἶμαι ζεστός, *προδείοις εἰμί* περιφρ. προκμ. ἔχω φοβηθῆ (εἶμαι κρύος) πρὶν ἀκούσω (προ-) τὸν χρησμόν, *τῷ γε νῦν λόγῳ* ἀπὸ ὅσα τοῦλάχιστον εἶπες τώρα, *εἰ εἶτε* εἶτε-εἶτε, *χρήζω* χρειάζομαι, ἐπιθυμῶ, *πλησιαόντων* πλησίον ὄντων, *ἔτοιμος* (εἰμί), *εἶτε καὶ χρήσεις* *στείχειν ἔσω*, *ἔτοιμός εἰμι καὶ στείχειν ἔσω*.—93-101 *ἐς πάντας* ἐνώπιον πάντων, (*περὶ*) *τῶνδε* πλέον φέρω τὸ πένθος ἢ καὶ περὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς: διότι θλίβομαι περισσότερον διὰ τούτους παρὰ διὰ τὴν ζωὴν μου αὐτὴν (καί), *λέγοιμ' ἂν* δὲν δυσκολεύομαι νὰ εἶπω, *ἄνωγα* προτρέπω, εἰς τοῦτο τὸ *ἐμφανῶς* σαφῶς, *ελαύνω* ἀπελαύνω, ὡς *τεθραμμένον* διότι ἔχει τραφῆ, μεγαλώσει, ἔχει γίνει χρόνιον, *ἀνήκεστος* ἀθεράπευτος, *ἀνήκεστον* προληπτ. κτηρ. καὶ νὰ μὴ τὸ ὑποθάλωμεν, ἕως ὅτου ἀποβῆ ἀθεράπευτον, *καθαρμός* ἔξαγνισμός, ἔξιλασμός, θεραπεία, *ποιῶ* καθαρμῶ ἄνωγεν ἡμᾶς ελαύνειν *ξυμφορὰ* δυστύχημα, μόλυσμα, ἄγος, *τίς ὁ τρόπος* ποία εἶναι ἡ φύσις τοῦ ἄγους, ποίου εἶδους εἶναι τὸ ἄγος, τὸ ὁποῖον ἔχει μολύνει τὴν πόλιν· *ἀνδρηλατῶ* ἐξορίζω ἄνδρα (-ας), (ἄνωγεν ἡμᾶς) *ἀνδρηλατοῦντας* τροπ., ἀπόκρισις εἰς τὸ *ποιῶ* *καθαρμῶ*, *λύω φόνον* ἐξοφλῶ τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς ἐκδίχησιν φόνου, ἐπανορθῶ, πληρῶνω, *πάλιν* ὀπίσω: *λαμβάνοντες* ὀπίσω *αἶμα* ἀντὶ *αἵματος*: ἢ λ. *φόνον* ἀπόκρισις εἰς τὴν β'. ἐρώτησιν 99· *αἶμα* ὁ φόνος, *τόδε* περὶ οὗ ὁμιλεῖ ὁ χρησμός καὶ ὅπερ ὀφείλει νὰ πασχολήσῃ ἡμᾶς ἐν τῷ παρόντι, *χειμάζω* προκαλῶ τρικυμίαν, θύελλαν, *χειμάζον* αἰτ. ἀπόλ.,

ὡς κατὰ τὸν χρησμὸν τοῦ θεοῦ: διότι κατὰ τὸν θεὸν ὁ περὶ οὗ πρόκειται φόνος κρατεῖ ἐν ἀνεμοζάλῃ τὸ σκάφος τῆς πόλεως.—

102-7 102 ποίου γὰρ ἀνδρός ἐστιν ἦδε ἡ τύχη, ἦν μηνύει καὶ ποῖος ἄρα γε εἶναι ὁ ἀνὴρ ὁ ὑποστάς τὴν τύχην αὐτὴν (τὸν φόνον), τὴν ὁποῖαν καταγγέλλει ὁ θεός; ὁ Οἶ. ἐπαναλαμβάνει σαφέστερον τὴν β'. ἐρώτ. 99' ἀπευθύω κυβερνῶ, ὁ ἐνεστ. ἀκούων διότι οἱ θρυλοὶ ἐφέροντο μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, οὐ πω οὐπως, κατ' οὐδένα τρόπον, ποσῶς δέν, τιμωρεῖν ὑποκ. ἡμῶς, αὐτοέντης (σεν-, ἀνύω φέρω εἰς πέρας, ἀποτελειώνω) κ. αὐθέντης ὁ πράττων τι διὰ τῆς ἰδίας χειρός, ὁ φονεύων ἰδίᾳ χειρί, πρβλ. αὐτόχειρ, ἐκ τούτου πλεον. τὸ χειρί, τινὰς οἰοιδίποτε καὶ ἂν εἶναι.—108-15 πῆ ποῦ, τόδε πρὸς τὸ ἔχνος ἀντὶ τῆσδε πρὸς τὸ αἰτία ἔγκλημα, δυστέκμαρτος δυσεύρετος, ἔφασκεν εὐρεθῆσθαι, άλωτὸν (ἔστι) δύναται νὰ εὐρεθῆ, εἶναι κατορθωτόν, συμπίπτω φόνῳ πίπτω θῦμα φόνου, ὁ ἐνεστ. ἀντὶ ἀορ. ἢ πρξμ.: διὰ τοῦ ἐνεστ. ἢ πρᾶξις ζωηρῶς ἀναπαρίσταται ὡς παρούσα ἢ ἐφ' ὅσον ἢ ἐκ τῆς πράξεως παραχθεῖσα κατὰστασις διαμένει: ἐκδημῶ ἀποδημῶ, θεωρὸς ἐπίσημος ἀπεσταλμένος εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἢ εἰς ἀγῶνας, ὡς ἔφασκεν ὁ Λ., πάλιν ἵκετο ἐπανῆλθε, ἀποστέλλομαι ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.—

116-23 ἄγγελος ὁστισδήποτε, ὅστις εὐρεθῆς εἰς τὴν θέσιν τοῦ φόνου θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναγγείλῃ αὐτὸν καὶ ἦδη νὰ ὑποβοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνίχνευσιν τοῦ φονέως, συμπράκτωρ ὁδοῦ συνοδοιπόρος, ἀκόλουθος, οἶου εἰς τὸ ἐκμαθῶν παρὰ τοῦ ὁποίου συγκεντρώσας τις ἀσφαλεῖς πληροφορίας, οἱ ἀορ. ἀναφέρ. εἰς τὸν χρόνον τοῦ φόνου: θὰ ἠδύνατο εὐθὺς μετὰ τὸν φόνον νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὰς ἐν τῇ ἀνακρίσει; (οὐδεὶς ὑπάρχει αὐτόπτης μάρτυς), θνήσκουσι γὰρ (πάντες), περὶ τοῦ ἐνεστ. πρβλ. 113, 119 οὐδὲν εἶχ' εἰδῶς φράσαι ὧν εἶδε πλὴν ἓν, τὸ ποῖον τὸ ἄρθρον μετὰ τῆς ἀντων. ἀναφέρεται εἰς προμνημονευθὲν ἀντικείμενον, ἀρχὴν ἐλπίδος... ἐὰν ἀμυδρὰ φωτὸς ἀκίς ἤθελε διαφωτίσει τὸ ἔργον ἡμῶν, ὥστε νὰ ζωρήσωμεν μετ' ἐλπίδος, συντυγχάνω συναντῶ, νῖν μίν, ὅπερ ὅμως δέν μεταχειρίζονται οἱ τραγ. γένους καὶ ἀριθμοῦ κοινού, οὐ μῖα ῥώμη οὐχὶ εἷς μὲ τὴν δύναμιν ἑνός, σὺν πλήθει χειρῶν ἐν συνεργασίᾳ μεγάλου ἀριθμοῦ.—124-31 εἴ τι μὴ εἰ μὴ τι, ἐπράσσειό τι ἐτίθετο εἰς ἐνέργειαν ἐπιβουλή τις, ξὺν ἀργύρῳ ἢ σὺν τὴν σύμπραξιν εἰς τὸ παιγνίδιον: εἰς τὴν ὁποῖαν ἔπαιξε τὸ μέρος του καὶ τὸ χρῆμα, δοκοῦντα ταῦτ' ἦν ὑφίσταντο αἱ τοιαῦται ὑπόνοια, δὲ

ἀλλά, ἀρωγὸς Ἀ. ἐκδικητής, ἐν κακοῖς ἐν μέσφ τῶν συμφορῶν ἡμῶν, εἴργεν ἐμποδῶν, τυραννίς τύραννος, ποικιλφδὸς αἰνιγματῶδης διὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀκατανόητον αἰνίγμα, προσάγομαι προκαλῶ τὴν προσοχὴν τινος εἰς τι, ἀναγκάζω, τὸ πρὸς ποσὶ (κακὸν) τὸ πρὸ τῶν ποδῶν, τὸ παρὸν, μεθίημι ἀφήνω κατὰ μέρος, τάφανῃ τὸν μυστηριώδη φόνον.—132-6 φαίνω φέρω εἰς φῶς, ἀποκαλύπτω, αὐτὰ τάφανῃ, ἐξ ὑπαρχῆς ἐξ ἀρχῆς: ἀναψηλαφῶν πάλιν ἐξ ἀρχῆς τὸ ζήτημα θὰ ἐπιχύσω φῶς, ἐπιστροφῇ στροφή τοῦ νοῦ πρὸς τι, φροντίς, μέριμνα, τίθεμαι ἐ. ποιοῦμαι ἐ., πρὸς τοῦ ὑπὲρ τοῦ, ἐνδίκως ὡς εἶναι δίκαιον, ὡς ἀρμόζει, τιμωρῶ τῇ γῆ προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου ὑπέρ.—137-41 ὑπὲρ γὰρ οὐ οὐ γὰρ ὑπὲρ τῶν, ἀπωτέρω φίλοι οἱ ἀπώτεροι, οἱ μακρινοὶ φίλοι (Λάιος), ἀποσκεδάννυμι, μέλ. ἀποσκεδῶ, ἀπομακρύνω, ἀποσοβῶ, μύσος οὐ. ἀκαθαρσία σώματος καὶ ψυχῆς, μίσημα, αὐτοῦ ἀντὶ ἐμαντοῦ, ἢ γεν. ἐκ τοῦ ἀποσκεδῶ, ὅστις ὅστισδήποτε, ἂν δὲ, τάχα ἴσως, τιμωρῶ + αἰτ. κ. συνηθέστ. τιμωροῦμαι (τιμωρός, τιμῆ-ῶρα) κυρ. φροντίζω περὶ τῆς τιμῆς (ἀποζημιώσεως), τῶν ἀποίνων, τὰ ὅποια ὁ φονεὺς ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ διὰ τὸν φονευθέντα, εἶτα: ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, βλάπτω: ἴσως θὰ τῷ ἐκινεῖτο ἢ ὄρεξις καὶ κατ' ἐμοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα, προσαρκῶ τιμὴν παρέχω τὴν ἀρκοῦσαν (ἀναγκαίαν) συνδρομὴν, ἱκανοποιήσιν.—142-6 ἴσταμαι ἀνίσταμαι, βάρθρων ἀφαιρ. ἀπὸ τῶν βωμῶν, ἄλλος δέ ἄλλος δέ τις (ἐκ τῶν δορυφόρων μου), λαὸς οἱ γέροντες τῶν Θηβῶν οἱ ἀποτελοῦντες τὴν βουλὴν τοῦ βασιλέως, ὡς δράσοντος αἰτιολ. ὑποκ. διότι ἔχετε τὸν λόγον μου ὅτι θὰ, πεπτωκότες δυστυχεῖς, πτώματα.—147-50 ὧν ἔλξ. ἄ, ἐξαγγέλλομαι ἐπαγγέλλομαι, ὑπιτχνοῦμαι (ἢ ἐξαγγέλλω διὰ διαγγέλματος), ἅμα τοῖς ὑπὸ τοῦδε παραχθισομένοις.

78-130. 78 οἶδε τινὲς τῶν ἱκετευόντων ἰδόντες τὸν Κρ. ἐρχόμενον δεικνύουσι τοῦτον διὰ χειρονομίας ἢ νευμάτων εἰς τὸν ἱερέα. 83 πολυσιτεφῆς οἱ κομίζοντες ἐκ τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν αἰσίους χρησμούς ἐπανήρχοντο ἐστεφανωμένοι διὰ τῆς ἱερᾶς τοῦ Ἀπόλλωνος δάφνης. 97 μῖσημα χάρας οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι ὄρισμένα πράγματα καὶ πράξεις ἦσαν μιαιραῖ, μιάσματα, τὰ ὅποια ἐμίαινον πάντα τὸν ἀπτόμενον αὐτῶν ὡς καὶ τοὺς συγχρωτιζομένους πρὸς τοῦτο, οἵτινες ἠδύναντο νὰ παλλαγῶσι τούτων δι' αὐστηροῦ καθαροῦ. Ἐν τῶν μισμάτων ἦτο καὶ ὁ φονεὺς, ὅστις ἠδύνατο

νά μιάνη πόλιν ὅλην, ἐὰν δὲν ἐλαμβάνοντο προληπτικὰ μέτρα· διὰ τοῦτο πάντα τὰ φονικά δικαστήρια ἐν Ἀθήναις ἦσαν ὑπαίθρια· τὸ μίasma καθίσταται ἔτι μᾶλλον επικίνδυνον, διότι τὸ χυθὲν αἷμα ζητεῖ ἐκδίκησιν, καὶ ταύτην ἐκβιάζουσιν οἱ χυθόνιοι καὶ δὴ αἱ Ἐρινύες, ἐξαπολύοντες κατὰ τῆς κοινότητος, ἣτις ἐγκλείει ἐν ἑαυτῇ τὸ μίasma, πληθὺν θείων πληγῶν. Περὶ τῶν καθάρσεων πρβλ. Ὅμ. Α 313 Πραγμ. ἡμετ. ἐκδ. **107** τοὺς αὐτοέντας χειρὶ διότι κατὰ τὰς παλαιότητας ἀντιλήψεις φονεὺς ἦτο μόνον ὁ ἴδιος χειρὶ φονεύων, οὐχὶ ὁ ἠθικὸς αὐτοεργὸς ἢ οἱ ἠθικοὶ συνεργοὶ τοῦ φόνου. **110** ἐν τῇδε γῆ καὶ ποῦ ἀλλαγῆς λέγει ὁ Ἄπ. ὅτι ὁ φονεὺς εἶναι ἐν Θήβαις ; **114** θεωρῆς δὲν λέγεται πρὸς τίνα ἀκριβῶς σκοπὸν μετέβαινεν ὁ Α. εἰς Δελφούς· ἢ προσθήκη ὡς ἔφασκεν ἐνισχύει τὴν ἀοριστίαν καὶ ὑπαινίσσεται ὅτι ὁ Κρ. δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἀπῆλθεν ὡς θεωρός. **130** ποικιλωδὸς 36· ἡ τιμωρία τοῦ φόνου ἦτο ἔργον τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, τοῦ Κρ. καὶ τῆς Ἰοκ. ἀλλ' ὁ μὲν Κρ. λέγει ὅτι τοῦτο καθίστατο ἀδύνατον διὰ τὴν Σφίγγα, ἣτις εἶχεν ἀπορροφήσει ὅλην τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, ἢ δὲ Ἰοκ. φαίνεται ὅτι ἀναπληρώσασα τὸν φονευθέντα σύζυγον ἐλησιμόνησεν εὐθύς αὐτόν. **143** ἄραντες ποῦ εἶχον καταθέσει ; διὰ τί ἤδη αἴρουσιν ; **150** σωτήρ ὁ Ἀπόλλων (ἥλιος), ὅστις διὰ τῶν ἀκτίων αὐτοῦ γέννῃ τοὺς πυρετοὺς καὶ λοιμοὺς, ὁ Ὀῦλιος καὶ Λοίμιος, ὁ αὐτὸς καθαρίζει τὴν ἀτμόσφαιραν, ἀποξηραίνει τὸ ἔδαφος, ζωογονεῖ τὴν φύσιν, εἶναι ἀλεξίκακος, ἐπικούρειος, σωτήρ, (βοηθρόμος, βοηθός, ὡς σωτήρ ἀπὸ κινδύνων,) ἀποτρόπαιος, καθάρσιος, ἀκέστιωρ, ἀκέσιος, κουροτρόφος, ὁ πατήρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.—Διὰ τί οἱ παῖδες πρῶτοι βλέπουσι τὸν Κρ. ; Διὰ τίος παρόδου παρέρχεται οὗτος ; Πῶς θὰ εἶχε δηλωθῆ ἡ χαρὰ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ; Διὰ τί ὁ Κρ. τὸ πρῶτον ὁμιλεῖ ἀορίστως καὶ τί ἐπιδιώκει ἢ α'. αὐτοῦ λέξεις ; Τί τὸ παράδοξον ἐν σ. 112-3 ; Πῶς δύναται νὰ δικαιολογηθῆ τοῦτο ; Διὰ τίνας λόγους ὁ σωθεὶς ἀκόλουθος τοῦ Α. ὠμίλει περὶ πολλῶν φονέων ; Πῶς ὁμιλεῖ ὁ Κρ. περὶ αὐτοῦ καὶ διὰ τί ; καὶ ὁ Οἰ. μανθάνων ὅτι ὑπάρχει μάρτυς διὰ τί δὲν ζητεῖ εὐθύς αὐτόν ; Ὁ Οἰ. τί διαβλέπει ἐν τῷ φόνῳ τοῦ Α. καὶ πῶς παρίσταται οὕτως ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ; ἄς ἐνθυμηθῶμεν καλῶς αὐτό. Τί δηλοῖ ὅτι θὰ πράξῃ μετὰ τὸν χρησμὸν καὶ τί γινώσκομεν ἡμεῖς ἐκ τῶν προτέρων ; πῶς λέγεται τοῦτο ; Διὰ τί ὁ Σ. δὲν προετίμησε τὸν συνεχῆ λόγον ἐν τῷ στίχῳ τοῦ Κρ. ; Διὰ τίος παρόδου ἀπέρχεται ἡ ἰκεσία ; Πόσα πράγματα δια-

φέροντα μανθάνομεν ἐν 1-150; Ποῖον τὸ ἐλατήριον τὸ θέτον εἰς κίνησιν τὴν προᾶξιν τῆς τραγωδίας καὶ τί προκαλεῖ τοῦτο ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν; Τίνα τὰ κατέχοντα ἡμᾶς διὰ τοῦ τμήματος συναισθήματα; Πῶς δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὡς τὸ α'. μέρος τῆς τραγωδίας; Πρὸς τί μέρος σημερ. τραγωδίας ἀντιστοιχεῖ; εἰς πόσας καὶ τίνας σκηναὶς διαιρεῖται; τίς ἡ γλῶσσα αὐτοῦ;

151-8 **φάτις** θ. (φημί) **φήμη** 43, 86, ἔπος 89, **ἀδυεπῆς** δωρ. ἀντὶ ἠδυεπῆς: γλυκύλογος, γλυκομίλητος, **τίς ποτε ἔβας** (δωρ.) ποῖον τέλος πάντων νὰ εἶναι τὸ περιεχόμενόν σου, μετὰ τὸ ὁποῖον ἦλθες, **Θήβας** αἰτ. τοῦ τέρατος, **ἀγλαὸς** λαμπρός, περιφημὸς, **Πυθῶ (ν)** θ. ὁ τόπος, ὅπου τὸ μαντιεῖον, ἢ γεν. ἀραιρ. 143 **βάθρων**, **ἐκτέταμαι** διατελῶ ἐν νευρικῇ ὑπερεντάσει, **πάλλων** αἰτβ. παλλόμενος, ἢ μτχ. διασαφεῖ τὸ ἐκτέταμαι, **φρῆν** καρδία, ἢ αἰτ. τῆς ἀναφ., **φοβερός** παθ. ἔμφοβος, περιδεής, **δεῖμα** (δεῖδω) φόβος, ἢ δοτ. εἰς τὸ **παλλόμενος**, **ἰήιος** ὃν ἐπεκαλοῦντο διὰ τῆς κραυγῆς ἰή ἰή, ἰή Παιάν, Λυρ. Ἀνθ. 271, 4 κ. 8. 272, 1, **Δάλιος** δωρ. Δήλιος, **Παιάν** δωρ. ἀντὶ Παιήων, ἀπὸ τοῦ προσηγ. **παιάν** ὄ. **ἄζομαι** (ἄγιος, ἄγνος, ἄγος) (εὐλαβοῦμαι) φοβοῦμαι, εἶμαι πλήρης μεριμνῶν, περιστρεφομένων περὶ τὴν θέλησιν σοῦ (**ἀμφὶ σοὶ** ἐξ αἰτίας σοῦ), **τί μοι** πλ. ἔρ. ἐκ τοῦ ἄζόμενος, **ἐξανύτω** ἐκπληρῶ, **χρέος** πᾶν ὅ,τι ζητοῦμεν παρὰ τοῦ θεοῦ νὰ ἐκτελέσῃ, ὑποχρέωσις, ἐνταῦθα: χάρις, φάρμακον, **ἢ νέον — ἢ πάλιν**, **περιτέλλομαι** περιστρέφομαι, ἐπανάρχομαι, **π. ὥραις** ἐν τῇ κυκλικῇ περιφορᾷ τῶν ἐτῶν, πρβλ. τὸ Ὅμ. **περιτελλομένων, περιπλομένων ἐνιαυτῶν**: τί θὰ εἶναι τὸ φάρμακον, τὸ ὁποῖον ἐκπληρῶν τὴν πρὸς ἡμᾶς ὑποχρέωσίν σου θὰ παράσχῃ; θὰ εἶναι νέον (πρώτην φορὰν χρησιμοποιούμενον); ἢ θὰ εἶναι σύνθητες (χρησιμοποιηθὲν μὲν καὶ ἄλλοτε), χρησιμοποιούμενον (δὲ ἤδη) καὶ πάλιν ἐν τῇ ἀνακνήσει τοῦ χρόνου; (κατ' ἄλλους: **χρέος** καθῆκον ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν ὑπὸ τοῦ θεοῦ (θυσιά, προσευχή, κάθαρσις... ὡς θεραπευτικὸν μέσον), **ἐξανύσεις** θὰ μοι ἐπιβάλῃς νὰ ἐκτελέσω ἢ θυσιά αὕτη λ. γ., ἢν θὰ συστήσῃ ὁ θεός, ἢ θὰ εἶναι καινοφανής, ἢν νῦν τὸ πρῶτον συνιστᾷ ὁ θεός, ἢ θὰ ἐγένετο καὶ ἄλλοτε πρότερον, διαταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐν ὁμοίᾳ ἀμηχανίᾳ πόλεως, **εἶπέ** (αὐτὸ τὸ μυστικόν σου).—159-66 **πρῶτα** πρὸ παντὸς ἄλλου, **κέλομαι** καλῶ, ἐπικαλοῦμαι: ἐπειδὴ τὸ ὄ. εἶναι **προφάνητέ μοι** 163, ἢ μτχ. ἔδει νὰ εἶναι **κεκλωμένω** ἀλλὰ τί σημ. ἢ πρστκτ. **προφάνητε**; πῶς λοιπὸν ἐξηγεῖται ἡ ὀνομ. τῆς

μτγ. : **γαιάοχος** γαιήοχος (ἔχειν γῆν, χώραν ἢ πόλιν) πολιοῦχος, **θ(α)άσσω** κ. **θακέω** 20, **θραάω** 2, **θρόνον** σύστ., **εὐκλέα** ἀντι-
 εὐκλέα, **κυκλόεις** κυκλοτερής· τὸ ἐπίθ. ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ ἀγορᾶς :
 ἢ ὁποῖα ἔχει ἰδρύσει τὸν κλεινὸν αὐτῆς θρόνον ἐν τῇ κυκλοτερεῖ
 ἀγορᾷ, **ἐκαβόλος** (ἐκάς β.) ὁ μακρὰν βάλλων (κυτυπῶν), εὖστοχος
 τοξότης, **ἰὼ ἄχ** θεοὶ μου, **προφάνητέ μοι** φανερώσατέ μοι τὴν
 χάριν σας, **τρισοῖ** τρεῖς, **ἀλεξιμόρος** (ὁ ἀλέξων—ἀποκρούων—τὸν
 μόρον) ὁ διώκτης τοῦ θανάτου, **ἀνύτω** κατορθώνω, φέρω εἰς πέρας,
φλόγα πῆματος τὴν συμφορὰν, ἢ ὁποῖα μᾶς ἔκαυσε (ἔξεμάτισε),
ἐκτόπιος ἐκτοπισθεῖς, κτγρ. : κατορθώσατε ὥστε ἢ φλόξ νὰ ἐκτο-
 πισθῇ, ἐξετολίσατε, ἐξωστρακίσατε, **ἄτη** (διαστροφὴ τοῦ νοῦ, τὸ
 ἐντεῦθεν ἀμάρτημα, ἢ συμφορὰ) ὁ κακὸς δαίμων, ἢ θεϊκὴ πληγὴ,
ὑπὲρ ἅτας ὑπὲρ ἀποτροπῆς τῆς, **ὄρνυμένας** ἥτις ὠρθοῦτο κατὰ τῆς
 πόλεως, **καὶ** ἐν προτάσεσιν ἐνεχούσαις παρομοίωσιν ὁ **καὶ** τίθεται
 ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μέλεσι : ὅπως καὶ ἄλλοτε, οὕτω καὶ τώρα.—
 167-77 **ὦ πόποι** ἐπιφών. ἄχ καυμένος, **γὰρ** αἰτιολ. τὴν ἐπι-
 φώνησιν, **φέρω** ὑποφέρω, πάσχω, **ἀνάριθμος** ἀναριθμητος, **στόλος**
 (τὸ στελλόμενον, στρατός, στόλος...) ὁ λαός, **πρόπας** σύμπας, **νοσῶ**
 60, **ἐνι** ἔνεστι, ὑπάρχει, **ἔγχος** ὄπλον, **φροντίς** νοῦς : οὐδὲ κατώρ-
 θωσεν ὁ νοῦς μας νὰ ἐξεύρη ὄπλον, **ἀλέξω-ομαι** ἐνεστ. κ. μέλ. (ἐν-
 ταῦθα μέλ.) ἀποσοβῶ, ἀποδιώκω (τὸ κακόν), ἢ ἀναφ. εἶναι τελ.=
 ἔγχος ἀλεξητήριον, **ἔκγονα** προΐόντα, **αὔξεται** μεγαλώνουν, ἀνα-
 πτύσσονται, **οὐκ ἀνέχουσι** ἀμτβ. δὲν σηκώνουν τὴν κεφαλὴν (βάλλου-
 λουν τὴν κεφαλὴν κάτω, δὲν τὸ βγάζουν πέρα), δὲν ὑπερνικοῦν
 τοὺς πόνοους, **κάματοι** αἱ ὠδῖνες, οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ, **ἡῖος** 154,
 λ. π. (λῆ) θλιβερός, θρηνώδης, **τόκοισι** τοπ. ἐν χρόν. σημ. ἐν καιρῷ
 τῶν τοκετῶν, τὸ **γὰρ** 171 αἰτιολ. ἢ διασαφεῖ τὸ **πρόπας στόλος**
 169, **ἄλλον ἄλλω** ἄλλον ἐπ' ἄλλω, τὸν ἕνα νεκρὸν κατόπιν τοῦ
 ἄλλον ἐπάνω κατ' ἐπάνω, **ὄρμενον** μ. ἄορ. τοῦ ὄρνεσθαι : πετῶντα,
 τρέχοντα, κτγρ. μτγ., **ἄπερ** ὥσπερ, **εὐπτερον ὄρνιν** ἀγέλας καλλι-
 πτέρων πτηνῶν, ἢ παρομοίωσις πρὸς τὸ ἄλλον ἄλλω, **ἄμαιμάκετος**
 (ἀ(ἐπιτ.)-μαιμάσσω, μέμα) ἀκατάσχετος, **κρεῖσσον** μὲ μεγαλυτέρα
 ὄρμην, βιαιότερον, χειρότερον, πρὸς τὸ ὄρμενον, **πρὸς ἀκτᾶν** ἐσπέ-
 ρου θεοῦ, τοῦ Ἄδου, διότι κατὰ τὸν Ὅμ. ἐν Ὀδυσ. κατόφκει ἐν
 τῇ ἐσχατιᾷ τοῦ δυτικοῦ τῆς γῆς, τοῦ σκοτεινοῦ, τοῦ μαύρου.—178-
 89 **ἀνάριθμος** μὴ ἔχων μετρημόν, **ὦν** οὐδ. (πημάτων, τῶν ἐκτε-
 θέντων ἐν τῇ Στρ.) ἐκ τοῦ ἀνάριθμος κατὰ τὰ πλησμονῆς : ἢ πόλις

πλημμυρισμένη ἀπὸ τὰς συμφορὰς ταύτας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν μετρημούς, ἀφανίζεται, **γένεθλον** τέκνον, **πέδον** ἔδαφος, **πρὸς π.** κατὰ γῆς, **νηλής** κ. **νηλεής** (νη-ἔλεος) παθ. μὴ τυγχάνων εὐσπλαγχνίας, **ἀνοίκτως** ἀνοικτιρμόνως, χωρὶς νὰ αισθάνηται τις συμπάθειαν πρὸς αὐτά, **θαναιτηφόρα** μεταδίδοντα διὰ τῆς μολύνσεως τὸν θάνατον· **ἐν δὲ** 27 ἐπιρ. ἐν μέσῳ δὲ τούτων τῶν κακῶν, **ἐπι** πρὸς ταύταις, πρὸς τούτοις, **ἐπιστενάχουσι** στεναρίζουσιν ἐπὶ τούτοις, **βώμιος ἀκτὰ** (ἔξοχῇ) αἱ βαθμίδες τοῦ βωμοῦ, **ἰκτῆρ** θ., **σωτήρ** 81, ἱκετεύουσα, **πόννοι** βάσανα, δοκιμασία, **λυγρός** (lug-εο) θλιβερός, ἢ γεν. αἰτ. εἰς τὸ **ἰκτῆρες** (ὑπὲρ ἀπολυτρώσεως ἀπὸ), **γῆρυσ-υος** θ. φοναί, **ὄμανλος** (αὐλός) ὁμοῦ ἠχῶν, ὑπὸ πάντων ἠδόμενος: ἐν συναυλία, ἐν συμφωνίᾳ, **λάμπει** ἔχει ἀνάψει, ἀντηγεῖ, **ὦν ὑπερ** οὐ. πρὸς ἀποτροπὴν τούτων τῶν κακῶν 164, **θύγατερ Δ.** Ἐθηνᾶ 159, **ἀλκή** βοήθεια, ἀντίληψις, **εὐὼψ** κ. **εὐωπός** ἔχων ὥραιαν ὄψιν, πρὸς τὸ **ἀλκάν**, ἀντὶ πρὸς τὴν Ἐθ.: κατέπεμψον εἰς ἡμᾶς βοήθειαν μὲ βλέμμα εὐμενὲς (ἴλεω).—**190-202** **νωτίζω** στρέφω τὰ νῶτα, τρέπομαι εἰς φυγὴν, τὸ ἀπροφ. ἐκ τοῦ **ποιεῖ**, δός, ὡ Ἐθηνᾶ, ὑπεροοῦμεν κατὰ ζεῦγμα ἐκ τοῦ **πέμψον**, ἐξ οὗ καὶ τὸ **ἀλκάν**, ὑποκ. Ἄρεα, **μαλερός** (μάλα) ὀρητικός, ἀκατάσχετος, **ἀχαλκος ἀσπίδων** ἄνευ χαλκῶν ἀσπίδων, ἄνευ πολέμου, **ἀντιάζω** ἀντεπεξέρομαι, ἀντιμετωπίζω, **φλέγει** μὲ κατακαίει μὲ φλογερὸν πυρετόν, **περιβόητος** περιανκλούμενος ὑπὸ τῆς βοῆς τῶν ἀποθνησκόντων, σιοροπίζων ὀλόγυρά του θρήνους καὶ ὀδυρμοὺς τῶν θυμάτων του, **δράμημα** τρέξιμον, σύστ. τοῦ **νωτῖσαι**, **παλίσσυντος** 2 (πάλιν τοπ.-σεύομαι) ὁ ὀρμῶν μετὰ σπουδῆς πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιθ. διορ. τοῦ **δράμημα**, **ἄπουρος** (ὄρος, ἰων. οὔρος) ὁ μακρὰν τῶν ὀρίων, **ἄπουρον** πρὸς τὸ Ἄρεα, ἐκ τούτου τὸ **πίτρας**, **μέγας θάλαμος** Ἄ. ἴσως ὁ Ἀτλαντικός ὠκεανός, ὅστις εἶναι πολὺν μεμακρυσμένος τῶν Ἑλλ. θαλασσῶν, **ὄρμος** θάλασσα, πόντος, **ἀπόξενος** ἄξενος, ἀφιλόξενος, ὁ Εὐξείνιος πόντος, **κλύδων** Θρ. ἢ θαλασσοταραχὴ τοῦ Θορρακοῦ πόντου, ὁ κυματώδης Εὐξείνιος πόντος: δός νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα φεύγων προτροπάδην πρὸς τὰ ὀπίσω μακρὰν ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς πατρίδος μου ἢ εἰς., **ἀφήμι** ἀφήνω ἄθικτον, **εἰ ἀφῆ** ἄνευ τοῦ ἀοριστολ. **ἂν** πολ-λάκις **παρὰ** τραγ. ὡς **παρ'** Ὀμ., **τέλει** κατὰ τὸ τέλος τῆς, ὅταν λήγῃ, **ἐπ'** ἔρχεται ἡμαρ ὑποκ., **τὸν** δεικτ. τὸν Ἄρη, **φθίσσον** (φθίνω, ὁ μέλ. κ. ἀόρ. μτβτ.) φόνευσον, **ὑπὸ σῶ κεραυνῶ** ὑπὸ τὰ πλήγματα τοῦ κ., κατὰ τὰ Ὀμ. **ὑπὸ δουρὶ τυπῆναι**, **ὑπὸ χειρὶ δαμῆναι**., **νέμω**

κράτη ἔχω τὴν ἐξουσίαν, εἶμαι κύριος.—**203-15** **Λύκειος** ἐνταῦθα ἐκ τῆς Λυκίας, ὁ Ἀπόλλων, ἀλλαγῶ ἐκ τῶν λύκων (κυρίως ἐκ τῆς ὁ. λυκ-λύκη, λυκόφως, λύκ-ειον, λύχ-νος, luc-eo, φωτεινός), **ἐνδαπέομαι** διαιρῶ, διασκορπίζω, ἐνταῦθα παθ.: νὰ ἔξαπολύωνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, **ἀγκύλη** ἡ νευρὰ τοῦ τόξου, **χρυσόστροφος** χρυσόπλεκτος, **ἀδάματα** τὰ ἀδάμαστα, τὰ ἀήττητα, ἐπιθ. διορ. τοῦ βέλεα, **προσταθέντα** λαβόντα θέσιν προτειχίσματος, προστάτου, **ἀρωγὰ** κτηρ. πρὸς βοήθειαν ἡμῶν, **αἴγλη** ἡ δῆς, λαμπάς, **αἴγλας** (ἐνδατεῖσθαι), **διάσσω** (αἰσσω) διατρέχω, προβλ. **διάτιοντες ἀστέρες**, **Λύκια** τὰ τῆς Λυκίας, **κικλήσκω** ἐπικαλοῦμαι, **χρυσομίτρας** (**μίτρα** ταινία ἀναδένουσα τὴν κόμην) ὁ ἐστεφανωμένος διὰ χρυσῆς ταινίας, φέρων χρυσοῦν διάδημα, **οἰνώψ** κ. **οἰνωπὸς** κρασόχρωμος, κατακόκκινος, **ἐπώνυμος τῆς γῆς** ὁ φέρων (φερώνυμος) τὸ ὄνομα ἐκ τῆς γῆς (ὁ Βάκχος Θηβαῖος), **εὖιος** πρὸς ὃν φωνάζουν εὐάν, εὐοῖ, ἐνθουσιαστικός, **ὁμόστολος** συνοδοιπόρος, **Μαινάδες** αἱ ἀκόλουθοι τοῦ Βάκχου, **πελασθῆναι** πελάσαι, ἐκ τοῦ σύνεγγυς νὰ ἐπιτεθῆ, τὸ ἀπρμ. ἐκ τοῦ **κικλήσκω**, **σύμμαχον** κτηρ., **πέυκη** δαδόξυλον, **ἀγλαῶψ** φωτεινός, **φλέγοντ' ἄ. π.** κραδαίνων φεγγοβολοῦν, φλογερὸν δαδόξυλον, **ἀπότιμος** ὁ ἀπεξενωμένος πάσης τιμῆς (ὁ λοιμός, ὁ Ἄρης), ὁ διορ. εἰς τὸ **πελασθῆναι**.

151-215. Ὁ Χ. τῆς τραγωδίας μέχρι Σοφ. ἀπετελεῖτο ἐκ 12 ἀνδρῶν, κατανεμομένου τοῦ ὅλου ἐκ 50 ἀτόμων χοροῦ εἰς 4 τμήματα, ἕκαστον ἐκ 12, χάριν τῶν 4 δραμάτων τῆς τετραλογίας. Ἄλλ' ὁ Σοφ. ἠῤῥησεν εἰς 15, καταστήσας οὕτως εὐκολωτέραν τὴν διάταξιν αὐτοῦ εἰς δύο ἡμιχόρια καὶ τὸν κορυφαῖον, 7+1+7. Εἰς τούτους πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸν ἀλητήν, ἠνθμίζοντα τὸ βῆμα τοῦ Χ. παρερχομένου καὶ ἐξερχομένου, καὶ καθ' ὅλου τὴν μουσικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἐκτέλεσιν τῶν χορικῶν. Ἐκ τίνων εἶναι συγκεκοτημένος ἐνταῦθα ὁ Χ. καὶ πῶς θὰ εἶχεν ἀμφισθεῖ;—**151** **Διὸς φάτι** περὶ τοῦ χρησιμοῦ τοῦ Ἄπ., διότι **Διὸς πάρα θέσφατα πάντα**. Ὁ Ἄπ. παρέχει τοὺς χρησιμοὺς κατ' ἐντολὴν τοῦ πατρὸς, τοῦ ἐποπτεύοντος τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὸ σύμπαν, οὓς ἐκπροσωποῦσιν αἱ Μοῖραι· τούτων ὀδηγὸς εἶναι ὁ Ἀπόλλων Μοιραγέτης, ὅστις ἀποκαλύπτων τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς ἀποκαλύπτει ἅμα καὶ τὰς βουλὰς τῆς μοίρας. **τᾶς πολυχρῦσσον** ἤδη ἀπὸ τῶν Ὀμηρ. χρόνων τὸ μαντεῖον ἦτο πολυθρόλητον διὰ τοὺς Θησαυροὺς I 404-5 *ἄσα λάινος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔεργει, | Φοί-*

βου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐν πειρηέσση. 154 Δάλιος ὡς γεννηθεὶς ἐν Δήλῳ, ὀπόθεν διὰ τῆς Ἀττικῆς μετέβη εἰς Πυθῶνα, ὅπου ἐφόνευσε τὸν δράκοντα Πύθωνα, ὃν ἡ Ἥρα ἐκ ζηλοτυπίας εἶχε πέμψει πρὸς καταδιώξιν τῆς ἐπιτόκου μητρὸς Λητοῦς. Παιῶν ὁ καθ' Ὀμηρον καὶ Ἡσίοδον ἰατρὸς τῶν θεῶν (Παιήων), ἰδ. 5, ἐγένετο κατόπιν ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις καὶ ἰηπαύων ἐκλήθη ἐκ τῆς ἐπιφωνήσεως ἢ παιήων. 158 ἄμβροτε Φάμα. Ἡ φήμη παρίστατο καὶ αὐτὴ ὡς θεός, 27, ἐν Ἀθήναις δὲ ὑπῆρχε καὶ βωμὸς αὐτῆς ὡς θεοῦ μεγίστης ἰδρυθεὶς μετὰ τὴν παρὰ τὴν Μυκάλην νίκην τῶν Ἀθηναίων, Λυρ. Ἀνθ. 227,1. 161 Θρόνον ἐνκλέα μεθ' ὑπαινεγμοῦ πρὸς τὴν Ἄρτ. Εὐκλειαν ἢ Εὐκλεῖα, λατρευομένην ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Λοκρίδι, ὅπου ἐν πάσῃ ἀγορᾷ ὑπῆρχεν ἄγαλμα καὶ βωμὸς αὐτῆς, ἐφ' οὗ ἔθνον οἱ μεμνηστευμένοι πρὸ τοῦ γάμου· ἐν Θήβαις εἶχε καὶ ναόν· ἡ αὐτὴ θεὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ εἶχε βωμὸν ὡς Ἀγοραία, Λυρ. Ἀνθ. 236,5. 163 τρισσοί. Ὁ Χ. ἐπικαλεῖται τρεῖς θεοὺς, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ἀριθμὸς 3 ἦτο ἱερός· ἐν Ἀθ. ὠρκίζοντο εἰς τρεῖς θεοὺς, ἐν εὐχαῖς καὶ ὄρκοις ἐπεκαλοῦντο ἐπίσης τρεῖς θεοὺς, πρὸβλ. τὸ Ὀμ. Αἰ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων.—Ἰστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὸς ὑπερθε καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ. 165 προτέρα ἄτα ἢ Σφίγξ, ἥτις ἐξωντώθη ὑπὸ τοῦ Οἴ., ἀλλὰ τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν. 177 ἀκτὰ ἐσπέρον θεοῦ εἶναι ἢ ἀκτὴ ἐλάχεια Ὀμ. κ 509 τοῦ Ὀκεανοῦ, πέραν τῆς ὁποίας κεῖται τὸ κράτος τοῦ Ἄιδου, ἐν τῷ δυτικῷ πέρατι τῆς γῆς, ὅπου δῦει ὁ ἥλιος. Αἰ ψυχὰι παρ' Ὀμ. ω 6-7 παραβάλλοντα πρὸς τὰς περρωτὰς νυκτερίδας μεταβαίνουσαι εἰς τὸν Ἄιδην, πολλάκις παρίστανται περρωταί, ψυχὰι (πεταλοῦσαι). 182 κεῖται ἀνοικτως οὕτω καὶ ἐν Ἀθήναις: νεκροὶ ἐπ' ἀλλήλοις ἔκειντο καὶ ἀποθνήσκοντες ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκαλινδοῦντο Θουκ. II 52,2. 190 Ἄρης εἶναι θεὸς αἰμοχαρῆς· ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι θεοὶ κατέρχονται εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους ἀγῶνας πρὸς ὑπεράσπισιν εὐνοουμένων λαῶν ἢ ἡρώων, ὁ Ἄρης δὲν γινώσκει φίλους ἢ ἐχθροὺς (ἄλλοπρόσαλλος), ἀγαπᾷ μόνον νὰ βλέπῃ νεκροὺς καὶ αἱματοχυσίας καθ' οἷονδῆποτε βίαιον τρόπον· βροτολογός, μαιοφόρος Ὀμ. Ε 31 σπεῖρει καὶ τοὺς θανατηφόρους λοιμούς, ἐνταῦθα ἐξαπλῶν κατὰ γῆς τὰ θύματά του ἄνευ χαλκοῦ ὄπλου, ἀμαχητί. Κατὰ τούτου ὁ Χ. ἐπικαλεῖται τὴν Ἀθ. καὶ ὡς πολιοῦχον τῶν Θηβῶν καὶ ὡς βοηθήσασαν ἐν Ὀμ. Ε τὸν Διομήδην νὰ τραυματίσῃ καὶ θέσῃ ἐκτὸς μάχης τὸν θεόν. 195 θά-

λαμον Ἀμφιτρίτας ἢ Ἀμφιτρίτη ἦτο θαλασσία θεά, σύζυγος τοῦ Ποσειδῶνος· οἱ θαλάσσιοι θεοὶ τὴν κατοικίαν αὐτῶν εἶχον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης· ἡ θάλασσα εἶναι δραστικώτατον καθαρτικὸν τῶν μiasμάτων, τὰ ὁποῖα καταπίνει χωρὶς νὰ μαινῆται Ὅμ. Α 313 ἡμετ. ἐκδ. 196 *Θρηῖκος κλύδων* ὁ Σοφ. ἀποβλέπει ἐνταῦθα καὶ εἰς τὴν Θρηῖκην ὡς πατρίδα τοῦ Ἄρεως, ἣτις ἐδόθη ὡς τοιαυτὴ εἰς τὸν ἐλληνικώτατον θεόν, τὸ μὲν διότι οἱ Θρηῖκες ἦσαν πολεμοχαρεῖς, τὸ δὲ διότι οἱ ἀρχαῖοι πᾶν βίαιον καὶ ἄγριον παρήγον ἐκ τῶν τραχειῶν βορείων χωρῶν, ὅπως ἔπραξαν καὶ διὰ τὸν μαινόμενον Βορρᾶν· ὅθεν ὁ Σ. θέλει νὰ εἴπῃ: νὰ τὸν στείλῃς ἐκεῖ, ὁπόθεν ἦλθε. 203 *Δύνκειε* ἤδη ἀπὸ τῶν ἡρωικῶν χρόνων ὁ Ἀπόλλων ἐλατρεύετο ἐν Λυκίᾳ, ὅπου κατὰ τινὰ παράδοσιν διήρξατο τοὺς ἕξ χειμερινοὺς μῆνας τοῦ ἔτους, ἐν ᾧ τοὺς θερινοὺς διέτριβεν ἐν Διήφῳ ὡς προσωποποιία τοῦ ἡλίου τοῦ βάλλοντος χρυσᾶς ἀκτῖνας παρίσταται ὡς τοῦτο μετὰ χρυσοστρόφου ἀγκύλης. 207 *πυρφόροι αἶγλαι* τὰ ἀγάλματα τῆς φωσφόρου κ. σελασφόρου κ. δαδούχου Ἀρτέμιδος (προσωποποιίας τῆς σελήνης) ἔφερον ἐν ἑκατέρῳ ἢ ἐν τῇ ἑτέρῳ χεὶρὶ δᾶδας ἀνημμένας, σύμβολον τοῦ σεληνιακοῦ φωτὸς τοῦ ζωογονοῦντος τὴν ζωικὴν καὶ φυτικὴν ζωὴν· μετὰ τούτων ὡς ἀροτέρα καὶ κρηγὸς διατρέχει συνοδευομένη ὑπὸ νυμφῶν τὰ ὄρη τῆς Λυκίας, ἐν ἣ κατὰ τινὰ παράδοσιν καὶ ἐγεννήθη· τὰς δᾶδας ταύτας ἀνάγκη νὰ ἐκσφενδονίσῃ νῦν κατὰ τοῦ Ἄρεως. 211 *Βάκχον* καὶ οὗτος ἦτο πολιοῦχος τῶν Θηβῶν ὡς υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου Σεμέλης· αἱ *Μαινάδες* ἐκαλοῦντο καὶ Βάκχαι, Θυῖαι ἢ Θυιάδες, μεθ' ὧν ὁ θεὸς ἐκώμαζεν. Ἡ ἐνταῦθα παράστασις τοῦ ποιητοῦ προῆλθεν ἐξ ἑορτῆς τελουμένης κατὰ πᾶν δευτέρον ἔτος ἐπὶ τοῦ Παρνασοῦ, καθ' ἣν γυναῖκες ἐκ Φωκίδος, Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς ἐτέλουν ἐν νυκτὶ κατὰ τὰς χειμερινὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς ἀγρίας νυκτερινὰς ἑορτὰς (ὄργια) πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου φέρουσαι εἰς τὰς χεῖρας δᾶδας πεύκης ἀνημμένας· τῆς μαινόμενης πομπῆς ὑπετίθετο ὅτι προηγεῖτο αὐτὸς ὁ θεὸς φέρων ἐπίσης δᾶδα. *ἐπώνυμος γὰρ* ὡς υἱὸς τῆς Σεμέλης καλεῖται *Καδμείος, Βοιώτιος* καὶ *Βοιωτός*. 215 *ἀπότιμος* ὁ Ἄρης ὡς ἀγαπῶν τὰ αἵματοκυλίσματα ἦτο μισητότατος καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐτιμᾶτο ὡς οἱ ἄλλοι θεοί· αὐτὸς ὁ Ζεὺς λέγει πρὸς αὐτὸν Ὅμ. Ε. 890-1 *Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν· Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχη τε.*—Ἐκ τίνων ἀποτελεῖται ὁ Χορός; πῶς εἶναι ἡμφιεσμένος;

διὰ τίνος παρόδου παρέρχεται; τί ψάλλει καὶ διὰ τί; Εἶναι τὸ χοροκὸν φυσικῶς ἠγκιστρωμένον πρὸς τὴν προᾶξιν; Τίνα τὰ συναισθήματα τοῦ Χ.; Τίνες αἱ ἀρεταὶ τοῦ χορικοῦ καὶ ἡ γλῶσσα; ὡς ἀδόμενον κατὰ τὴν πάροδον τοῦ Χ. ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν πῶς θὰ καλῆται; Τί θὰ ὑπεβοήθησε τὸν Σ. εἰς τὴν ζωηρὰν περιγραφήν τοῦ λοιμοῦ; πότε θὰ ἐδιδάχθη τὸ δράμα;

216-21 ὑπηρετῶ τῇ νόσῳ προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου κατὰ τῆς νόσου, **λάβοις ἄν** εἰς τοῦτο ἀντικ. κυρίως τὸ ἄ δ' αἰτεῖς· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο ἀπεμακρύνθη, ἐπαναλαμβάνεται διὰ τοῦ **ἀλκῆν**., ὡς εἰ ὁ λόγος ἤρχιζεν ἄλλως, τὰ ὅποια μεταφράζομεν ὡς ἐπεξ.: θὰ λάβῃς, δηλ. ἀλκῆν... 188, **ἄ ἀναφ.** εἰς τὸ **ἔπη 216**: τούτους δὲ τοὺς λόγους, **ἐξαγορεύω** ἀνακοινῶ δημοσίᾳ, **ξένος τοῦ λόγου** ἀγνοῶν τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἀνακινεῖ ὁ προκείμενος χρησμὸς (λόγος), πρὸς γεν. ὡς ἀπειρίας, **ξένος τοῦ πρ.** ἀμέτοχος τῶν γενομένων, τοῦ φονικοῦ δράματος, **ιχνεύω** ἀνιχνεύω, **αὐτὸς** μόνος μου, **μακρὰν** εἰσδύων εἰς τὰ βάθη, εἰς τὰ μυστήρια τῆς πράξεως, **μὴ οὐκ** ὡς 13, **σύμβολον** (συμβάλλω, εἰκάζω) τεκμήριον, ἔνδειξις,: ταῦτα θὰ ἀνακοινώσω εἰς ὑμᾶς (καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν συνδρομήν σας), διότι, ἐὰν μόνος μου ἀπεπειρώμην νὰ ἀνιχνεύσω τὸ μυστήριον, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ προχωρήσω πολὺ εἰς τὰς ἐρεῦνας μου, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω οὐδὲν ἄπτον τεκμήριον, τὸ ὅποιον θὰ ἠδύνατο νὰ με καθοδηγῇ ἀσφαλῶς ἐν τῇ ἐρεύνη μου, ἐφ' ὅσον εἶμαι ξένος καὶ τοῦ λόγου καὶ τῶν πραγθέντων. — **222-6 νῦν δὲ** τί εἰσάγει; **ὑστερος** τοῦ πραγθέντος, **τελῶ εἰς ἀστούς** πληρώνω φόρους, οὓς πληρώνει ἡ τάξις τῶν πολιτῶν, **ἀνήκω** εἰς αὐτήν, εἶμαι πολίτης, **γὰρ** ἐπειδὴ, αἰτιολ. διὰ τί στρέφεται πρὸς τοὺς Θ. καὶ ἐπανέρχεται εἰς 219: τώρα ὅμως, ἐπειδὴ ἐγενόμην πολίτης μετὰ τὸ δράμα καὶ οὐδεμίαν τούτου ἔνδειξιν ἔχω, στρέφομαι πρὸς πάντας ὑμᾶς· **προφωνῶ** (προαγορεύω) διακηρύττω ἐνώπιον πάντων ὑμῶν· μετὰ τὰς προηγηθείσας αἰτιολογίας ἐπαναλαμβάνει τὸ **ἔξερῶ** 219 δι' ἄλλον ὄ., **ὄστις ποτὲ** ὅστις-δήποτε, **Δάιον** πρόληψις, **σημαίνω** φανερώνω, ἀποκαλύπτω. — **227-32 εἰ φοβεῖται** (σημαίνειν), **ὑπεξαιρῶ** ἀποσπῶ, ἀνασύρω τι ἐκ τῆς καρδίας, ὅπου ἦτο κεκρυμμένον, ἢ μετ. ὑποθ. ἐὰν ὑπεξέλη, διὰ τῆς περιπτώσιν καθ' ἣν., **ἐπίκλημα** κατηγορία, **ἐ καθ' ἑαυτοῦ** αυτοκατηγορία, αὐτενοχοποιήσις, **πεισεται** πάσχω, **ἀστεργῆς** ἀνυπόφορος, δυσάρεστος 11· ἀπόδοσις τοῦ **εἰ φοβεῖται** εἶναι τὸ γῆς ἄπεισιν ἀσφαλῆς: ἴστω ὅτι ἄπεισιν· ἀλλ' ἵνα ἐνθαρρύνῃ τὸν φοβού-

μενον, βεβαιῶν αὐτὸν ἐμφαντικώτερον περὶ τοῦ ἀτιμωρήτου, παρεμβάλλει εὐθύς τὴν αἰτιολογίαν ὅτι εἶναι ἀδικαιολόγητος ὁ φόβος, καὶ προσθέτει ἔπειτα διὰ τοῦ δὲ ἀνακολούθως τὴν ἀπόδοσιν γῆς (δ') ἄπεισιν ἀσφαλῆς, ἦν ἐξ ἀρχῆς ἐσκόπει νὰ θέσῃ ἄλλον (Θηβαῖον) ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἄλλης χθονὸς ἄλλοδαπὸν: ἐὰν δέ τις γινώσκει ὅτι ὁ δράστης εἶναι ἄλλος τις Θηβαῖος ἢ ἄλλοδαπός, **τελῶ** μέλ., **κέρδος** ἀμοιβή, τὸ ἄρθρον σημ. τὸ νενομισμένον, τὸ προσῆκον, **χῆ χάρις προσκείσεται** καὶ πρὸς τούτοις θὰ τῷ εἶμαι εὐγνώμων. — 233-43 **ἀπωθῶ** παραπεῶ, ἀδιαφορῶ, **ἔπος** τὸ κήρυγμα, τὸ πρόσταγμα, **ἢ φίλου ἢ χαυτοῦ** ἐκ τοῦ **δείσας** κηδόμενος, ἐξ ἐνδιαφέροντος ἢ ὑπερ..., **ἐκ τῶνδε** μετὰ ταῦτα, **ἀπανδῶ** ἀπαγορεύω, μήτε τινὰ (ὑποκ. τοῦ ἀτρμφ.) τῆσδε γῆς (ἐκ τοῦ **τινὰ**: κάτοικον ταύτης τῆς χώρας) ἐσδέχεσθαι (ἐξ οἴκου) τὸν ἄνδρα τοῦτον (τὸν φονέα, ἀντμ.) μήτε προσφωνεῖν, **ὅστις ἐστὶ** οἰσοδῆποτε καὶ ἂν εἶναι, **κράτη νέμω** 202, **ποῶ** ποιῶ, **κοινὸν ποοῦμαι** κοινὸν π., ἔρχομαι εἰς ἐπικοινωνίαν· παρελείφθη ἐν **μήτε** ἀντι: **μήτε** προσφωνεῖν **μήτε** κ. ποιεῖσθαι **μήτ' ἐν.** μήτε..., **θύματα** θυσία, **νέμω** ἀπονέμω, μεταδίδω, **χέρνιψ** θ. ἡγιασμένον ὕδωρ, δι' οὗ ἐνιπτον τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ πρὸ πάσης ἱεροπραξίας, **χέρνιβες** κ. **χέρνιψ** ὁ διὰ τοιοῦτου ὕδατος ἡγιασμός ἐν θυσίαις: μήτε νὰ ἀγιάζῃ αὐτὸν δι' ἡγιασμοῦ ἐν θυσίᾳ, (αὐδῶ, κελεύω) **ᾠθεῖν** ἀπελαύνειν, **τοῦδε** τοῦ φονέως, **ἐκφαίνω** ἀνακοινῶ. — 244-8 ὁ **δαίμων** ὁ θεὸς (ὁ Ἄπ.), **κατεύχομαι** εὐχομαι κατὰ τινος, καταρῶμαι: ἢ ἀντίθεσις ἐν αὐστηρᾷ λογικῇ ἀκολουθίᾳ ἔδει νὰ εἶναι: **ἐγὼ μὲν...** πέλω, **οἱ δὲ θεοί.**, **τίς** εἷς ἄγνωστον τίς, **ἐκτριβῶ βίον** ἐσοφλῶ τὴν ζωὴν, **ἄμορος** ἄμοιρος, δυστηχῆς, ἐπιθ. διορ. τοῦ **βίον**, **νῖν** ὑποκ. ἐπαναλαμβάνον τὸ ἀπομακρυνθὲν **δεδρακότα**, **κακὸν** (ὄντα νιν) **κακῶς** ἐκτριψαί. — 249-51 **ἐπεύχομαι** κατεύχομαι, **ξυνέστιος** σύννοικος, **παθεῖν** ἐμέ, **τοῖσδε** τῷ φονεὶ καὶ τοῖς ὑποθάλλουσι αὐτόν. — 252-4 **ἐπισκῆπτω** ἐντέλλομαι, διατάσσω, **ἄθεος** ὁ ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεομίσητος, : **ἀπὸ τὴν ἀφορίαν** καὶ τὰς θεομηνίας. — 255-8 **τὸ πρᾶγμα** ἢ ἀναζητήσις τοῦ φονέως, **ἀλλ' ἐν τῷ ἐξῆς** στίχῳ (εἰὰν τὸ πρᾶγμα) ὁ φόνος, ὡς ἐν 219 ἢ λ. **λόγος**, **θεήλατος** θεόλεμπτος, διατεταγμένος ἐκ θεοῦ ἢ σειρᾶ: καὶ γὰρ εἰ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, οὐκ (ἂν) ἦν εἰκὸς εἶναι, **ἀκάθαρτον** ἄνευ καθαρμοῦ, χωρὶς νὰ ἀποπλύνητε τὸ μόλυσμα, **οὕτως** ὅπως τὸ ἀφήκατε μέχρι σήμερον, **ἐξερευνᾶν** λόθεν ἐξαρτᾶται: ὁ γὰρ

Ἔ το οἱ μόνον ἔρου ἀπορροδεῖ ο ἢ ω

αίτιολ. διὰ τί ὁ Οἶ. καὶ οἱ Θ. πρέπει νὰ ἐπιληφθῶσι σοβαρῶς τοῦ πράγματος. — 258-68 *κυρέω-ῶ* τυγχάνω, *κυρῶ τ' ἐγὼ* ἐγὼ τε κυρῶ, *λέκτρον* (*λέγω, λέχο-ς) κλίνη (νυμφικὴ), *δμόςπορος* παθ. ἢ σπαρεῖσα καὶ ὑπὸ τῶν δύο, εἰς ἣν καὶ ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ ἔσπειρα, *κοινὰ* (οὔσ.) *κοινῶν παίδων* κοινότης κοινῶν τέκνων, κοινὰ τέκνα, θὰ ἔζων ἀπὸ κοινοῦ ἐν τῇ αὐτῇ στέγῃ κοινὰ τέκνα, ἐκείνου καὶ ἐμοῦ, *κοινῶν τε* πρὸς τὸ ἐγὼ τε 258, *εἰ μὴ ἄδυστύχησεν* εἰάν δὲν εἶχεν ἐκεῖνος τὸ ἀτύχημα νὰ εἶναι ἄκληρος, *κράτα* οὐ. κρατός, κρατί, κεφαλή, *ἐνάλλομαι* πηδῶ κατὰ τινος, ἐνσκήπτω, ἢ *τύχη* τὸ κακόν, *ἀνθ' ὧν* ἕνεκα τούτων τῶν δεσμῶν, *ὑπερμαχοῦμαι* τάδε σύσι. τήνδε τὴν μάχην μαχοῦμαι ὡς ὑπὲρ τοῦμοῦ πατρός, *νῦν δὲ* 258' ἐν ᾧ ἀνεμένομεν: *νῦν δέ, ἐπεὶ ἐστὶ θεήλατον, πολλῶ μᾶλλον δεῖ ἡμᾶς ἐξερευνᾶν*, ὁ Οἶ. ἐν τινι σπουδῇ μεταπηδᾷ εἰς τοὺς λόγους, δι' οὓς αὐτὸς ἔχει καθήκον νὰ ἐπιληφθῇ μετὰ θέρημης τῆς ὑποθέσεως, εἰς τοὺς δεσμούς, δι' ὧν συνδέεται μετὰ τοῦ Δ. ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ νὰ ἐπακολουθήσῃ ὡς ἀπόδοσις (νῦν δὲ ἐπεὶ κυρῶ...): *ὑπερμαχοῦμαι*, ἐνεβλήθη παρενθετικῶς ἢ πρότασις *νῦν δ' ἐς τὸ κείνου...* 263, ἣν προεκάλεσεν ἡ ἔννοια: *εἰ κείνω γένος μὴ ἄδυστύχησεν*, καὶ οὕτως ἡ μακροτέρα ἀνάπτυξις τῆς ἔξης. προτ. *ἐπεὶ κυρῶ...* καὶ ἡ παρεμβολὴ τῆς παρενθετ. *νῦν δ' ἐς τὸ* 263 ἐδημιουργήσαν τὸ ἀνακόλουθον: *ἀνθ' ὧν ὑπερμαχοῦμαι*, ἀντὶ ἢ κυρ. προτ. νὰ ἐξενεχθῇ ἀπλῶς διὰ τοῦ *ὑπερμαχοῦμαι...*: *ἐπὶ πᾶν ἀφικνεῖσθαι* πάντα μηχανᾶσθαι, *αὐτόχειρ* αὐτοουργός, πρβλ. *αὐτοέντης* 107, *τῷ παιδί* ὑπὲρ τοῦ π., *Δαρδακίῳ* ἐπειδὴ τὸ ἐπίθ. ἰσοδυναμεῖ πρὸς γεν. τῷ *Δαρδάκου*, διὰ τοῦτο συνδέει δοτ. πρὸς γεν. τῷ γεννηθέντι ἐκ τοῦ Πολ... — 269-75 *ἀνίημι* δίδω νὰ ἀναβλαστήσῃ, *ἄροτος* ἄ. καρποὶ τοῦ ἀγροῦ (διὰ τῆς ἀρόσεως ἀποδιδόμενοι), ἐσοδεῖα, *γῆς* ἄφαιρ. ἐκ τῆς., *αὐτοῖς* ἐπαναλ. τὸ *τοῖς μὴ δοῶσι ταῦτα*, τοῖς μὴ ὑπερμαχομένοις μηδὲ ζητήσουσι τὸν αὐτόχειρα, *μητ' οὖν* μήτε φυσικά, *παῖδας* (ἀνιέναι) διότι καὶ αἱ γυναῖκες ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐθεωροῦντο ἀρόσιμοι ἀγροὶ καὶ τὸ *σπεῖρειν* λέγεται καὶ περὶ γεωργοῦ καὶ περὶ ἀνδρός, *φθηρεῖσθαι* μ. μέλ. ἐν παθ. σημ., ὑλοκ. αὐτοὺς ἐκ τοῦ αὐτοῖς 270, *ἐχθίων* φρικτότερος, ἀποτροπαιότερος, *ἢ σύμμαχος* Δ. προλ. ἢ Δ. ὡς σύμμαχος, *πάντες* (οἱ ἄλλοι), *ξύνειμι* εἶμαι μαζί (πρβλ. ὁ Θεὸς μαζί σου), *εὖ* εὐμενεῖς. — 276-81 *ἀραῖος* κατηγορούμενος: με ἔδεσας διὰ τῶν καταρῶν σου, *ᾧδε* ἀραῖος ληφθεῖς, ἐφ' ὅσον ἐν περιπτώσει ἀπάτης ἀναδέχομαι τὴν κατάραν κατὰ τῆς κε-

φαλῆς μου, ὥσπερ-ὧδε ὅπως-οὕτω, ἐπειδὴ (ἀφ' οὗ).., ἀναδεχόμενος αὐτὰς κατὰ τῆς κεφαλῆς μου (ὧδε) θά σοι εἶπω, γὰρ ἐπεξί, ζήτημα τὸ δοθὲν πρόβλημα, ἢ ἔρευνα, ἀντικ. τοῦ πέμψαντος κ. εἰπεῖν, ἐπεξηγούμενον ὑπὸ τοῦ ὅστις εἴργασται τάδε· ἢ σειρά: ἦν δὲ Φοίβου τοῦ πέμψαντος τὸ ζήτημα εἰπεῖν (ὑποκ. τοῦ ἦν) ὅστις εἴργασται (πλ. ἐρ.), δίκαια δεδικοιολογημένα, ὀρθά, ἀναγκάζω + διπλ. αἰτ. — 282-9 ἐκ τῶνδε μετὰ ταῦτα, μετὰ τὴν πρώτην πρότασιν ὅτι τὸ ἀσφαλέςτατον μέσον θὰ ἦτο δῆλως αὐτοῦ τοῦ Ἄπ., τὰ δευτέρα ἃ μοι δοκεῖ τὸ δεύτερον κατὰ τὴν γνώμην μου ὑπάρχον μέσον πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ φονέως, παρίημι ἀφήνω, παραλείπω, ἀναξ ὁ Τ. ὡς ὁ Ἀπόλλων, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐγενής, ἢ σειρά: ἐλίσταμαι Τ. μάλιστα ἄνακτα ὀρῶντα ταῦτ' (ταυτὰ) ἀνακτι Φ., σκοπῶν ζητῶν, ἐρωτῶν, ἀργός παθ. μὴ ἐκτελεσθεὶς, ἀμεληθεὶς, ἐν ἀργοῖς οὐ. ἐν τοῖς ἀπράκτοις, ἐπραξάμην ὡς ἰδικόν μου ζήτημα, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἔκαμα ὥστε νὰ ὑπάρχη μεταξὺ τῶν ἀνεκτελέστων, ἀλλὰ καὶ περὶ τούτου ἐφρόντισα ὥστε νὰ γίνῃ, πομπὸς κλητῆρ, διπλοῦς π. τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, θανμάζεται παθ. προσωπ. ἀντὶ ἀπροσ.: θανμαστὸν μὴ παρεῖναι, εἰ μὴ πάρεστι, πάλαί καὶ εἰς τὸ θανμάζεται καὶ εἰς τὸ παρεῖναι. — 290-9 τὰ γ' ἄλλα κάτι ἄλλα, τὰ ὁποῖα γνωρίζω, ἔπος θρυλός, κωφός ὁ μὴ δίδων ἀπόκρισιν ὡς ὁ κωφός, ἀδέσποτος (ἢ παθ. ὁ μὴ ἀκουόμενος, ἀσαφής, ἀόριστος), καὶ μὴν καὶ ἀκόμη (γνωρίζω κάτι ἄλλα) ἐν σχέσει πρὸς 282, τὰ ποῖα 120, τὸν δ' ἰδόντα ἀλλ' εἰς τοιοῦτος, ὁ ὁποῖος νὰ ἦτο αὐτόπτης μάρτυς, οὐδαμοῦ φαίνεται, εἰ δείματος ἔχει μέρος τι ἐὰν αἰσθάνεται φόβον θεοῦ ἔστω καὶ εἰς μικρὸν βαθμὸν (ὁ φονεύς), ἀκούων τὰς σὰς ἀρὰς οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀρὰς δὲν θὰ περιμείνῃ νὰ πληρωθῶσι κατὰ τῆς κεφαλῆς του τοιαῦτα κατάραι ὡς αἱ ἰδικαί σου, δὲν θὰ σιωπήσῃ, ἀλλ' ἀυθορμήτως θὰ παρουσιασθῇ, ἀλλ' 294 ὑπάρχει βραχυλογία τις ἀντὶ: ἀλλὰ μὴ στενοχωρῆσαι διὰ τὴν ἔλλειψιν μάρτυρος: διότι δὲν ἔχεις ἀνάγκην τοιοῦτου, καθ' ὅσον αὐτὸς ὁ φονεύς, ἐὰν φοβεῖται..., φοβεῖ (τοῦτον) ᾧ, τάρβος οὐ. τρόμος, δρῶντι ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἀπρομφ. ὅστις δὲν φοβεῖται νὰ ἐκτελῇ τὸ κακόν, ἔπος τὰ λόγια τῆς κατάραι, οἶδε οἱ πομποὶ 289 καὶ ὑπέρτης τοῦ Τ. χειραγωγῶν αὐτόν, ᾧ... ὅστις... ἔχει ἔμφυτον τὴν ἀλήθειαν.

216-99. 223 πᾶσι Καδμείοις διὰ τί τοὺς 15 χορευτὰς καλεῖ πάντας Καδμείοις; 230 ἐξ ἄλλης χθονὸς κατὰ τὸν χρησιμὸν ὁ φονεύς διατρίβει ἐν τῇ χώρᾳ, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ εἶναι ἄλλο-

δαπός, ὡς λ. γ. ὁ Οἰδίπους, ὡς ἐπίστευον πάντες. 236 ἀπανδῶ ἐὰν ἐν Ἀθ. διεπράττετο φόνος τις καὶ τὸ μὲν πτώμα ὑπῆρχεν, ἦτο ὅμως ἄγνωστος ὁ φονεὺς, ὁ ἄρχων βασιλεὺς ἐκήρυττε διὰ κήρυκος: τὸν ἀνελόντα τὸν δεῖνα μὴ ἐπιβαίνειν ἱερῶν καὶ χώρας Ἀττικῆς. Σκοπὸς τοῦ κηρύγματος τοῦ Οἰ. ἦτο ἐμπνέων διὰ τούτου τὸν τρόπον εἰς τοὺς πολίτας νάναγκάσῃ αὐτοὺς νὰ διακόψωσι πᾶσαν ἐπικοινωνίαν πρὸς τὸν φονέα, ὥστε οὗτος πανταχόθεν ἀπωθούμενος ἢ νάποκαλυφθῆ ἢ νὰ φύγῃ ἐκ τῆς χώρας. 240 χερνίβες καὶ χερνίψ ἠγιασμένον ὕδωρ καὶ καθαροὶ δι' αὐτοῦ πρὸ πάσης ἱεροτελεστίας, πρὸ τοῦ φαγητοῦ, μετὰ κηδείαν κἄ. ἐν ταῖς θυσίαις ἐλαμβάνετο ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ πυρὸς δαλὸς καὶ ἐβυθίζετο εἰς ὕδωρ, καθαγιαζόμενον οὕτω διὰ τοῦ ὕδατος τούτου οἱ παρόντες κατὰ τὴν θυσίαν ἔροαινον ἑαυτοὺς, τὸν βωμὸν καὶ τὸ θῦμα· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰς θυσίας καὶ περὶ τὴν τράπεζαν παρίσταντο καὶ παρεκάθηντο συνήθως τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἢ φράσις χερνίβων κοινωνὸς σημ. τὰ μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς. Ἀπὸ τῶν χερνίβων ὄφειλε νάποκλεισθῆ ὡς ἐναγῆς ὁ φονεὺς κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Δράκοντος προσταύσσοντος: χερνίβων εἶργεσθαι τὸν ἀνδροφόνον, σπονδῶν, κρατήρων, ἱερῶν, ἀγορᾶς· ἀλλ' ὁ Σοφ. ἀναχρονιστικῶς ἀποδίδει εἰς τοὺς ἠρωικούς χρόνους ἀττικά ἔθιμα. 246 εἴτε τις καὶ τίτος 225, τὸν ἀδόχεῖρα 231, τὸν ἄνδρα τοῦτον 236, τοῦδε 242, ἐν ᾧ ὁ Κρ. 122 εἶχεν εἰπεῖ ὅτι πολλοὶ ἐφόνευσαν τὸν Λ.· ἀλλὰ καὶ ἐν 124 ὁ Οἰ. ὁμιλεῖ πάλιν περὶ ἑνὸς ὁ λησιῆς ἔχων πάντοτε ἐν νῶ ἕνα. 253 ὑπὲρ ἔμαντοῦ πῶς ἐννοεῖ τοῦτο ὁ Οἰ.; 261 εἰ κείνω... ὁ Οἰ. ἐθεωρεῖτο πλέον ὡς ἀφανισθεῖς· ἢ ἀτεκνία ἐθεωρεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς μεγάλη δυστυχία διὰ τὸν ἀφανισμὸν τοῦ οἴκου καὶ τοῦ ὀνόματος καὶ διότι δὲν θὰ ὑπῆρχον ἀπόγονοι παρέχοντες τὴν καθιερωμένην θεραπείαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων προγόνων. 267 Ὁ Λάιος ἦτο υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, οὗτος τοῦ Πολυδώρου, ὅστις ἦτο υἱὸς τοῦ Κάδμου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος. 271 μήτε παῖδας 25· καὶ ἐν ὄρκῳ τῶν Ἀμφικτυόνων: μήτε γῆν καρπὸς φέρειν μήτε γυναικας τέκνα τίκειν γενεῖσιν ἐοικῶτα, ἀλλὰ τέρατα, μηδὲ βοσκήματα κατὰ φύσιν γονὰς ποιῆσθαι. 274 Δίκη θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, πάρεδρος τοῦ πατρὸς, ἐλοπτεύουσα τὴν ἐν τῷ κόσμῳ δικαιοσύνην. 285 Τειρεσίας περιώνυμος μάντις Θηβαῖος τυφλός, λαβὼν ἀντὶ τῆς τυφλώσεως παρὰ τῶν θεῶν τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς, χρυσοῦν σκῆ-

προν και μακροβιότητα, ζήσας 7 ἢ 9 γενεάς, αποθανών μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων και διατηρήσας τὴν μαντικὴν δύναμιν και ἐν Ἄιδου. **ἄναξ** ὅτι ὁ Κάδμος ἐσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ ὑπ' αὐτοῦ φονευθέντος δράκοντος, ἐφύτρωσαν ἐνοπλιοὺς ἄνδρες, οἵτινες ἐφρονεύθησαν ὑπ' ἀλλήλων πάντες πλην ὧ, τῶν γενναρχῶν, ἐξ ὧν κατήγοντο οἱ εὐγενεῖς Θηβαῖοι, καλούμενοι διὰ τοῦτο **σπαρτοὶ** και **δρακοντογενεῖς**: ἐνὸς τῶν ὧ τούτων γενναρχῶν ἀπόγονος ἦτο ὁ Τειρεσίας, καλούμενος **ἄναξ** διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς: ὁ θεὸς καλεῖται **ἄναξ** ὡς συνήθως οἱ θεοί. 292 **ὀδοιπόρων** ἢ λ. προσεγγίζει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὁ πληθ. συμφωνεῖ πρὸς τὴν δήλωσιν τοῦ Κρ. 122. — *Τὸ ἦθος τοῦ Οἰδίποδος ἐν τῷ λόγῳ. Διὰ τί τὰ πολλὰ ἀνακόλουθα και οἱ πλεονασμοὶ ἐν τῷ λόγῳ του; Διὰ τί δὲν ἐπαναλαμβάνει τὸν χρησιμοποιὸν πρὸς τὸν Χ. και δὴ εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου; Πῶς ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ φρονέως; τί ἀποτελεῖ τοῦτο και τί συναίσθημα προκαλεῖ ἡ μεγάλη αὐτοῦ σπουδή; Πόθεν ἄλλοθεν γινώσκει ὅτι οἱ θεοὶ δὲν ἀναγκάζονται; Διὰ τί ἐνεβλήθη και πάλιν 292 ὁ πληθ. ὀδοιπόρων; Τί ὄφειλε και πάλιν ἐπὶ τῇ ὑπομνήσει ταύτῃ νὰ πράξῃ και διὰ τί δὲν πράττει; Ποῦ και πότε ὁ Κρ. θὰ εἰσηγηθῇ εἰς τὸν Οἰ. τὴν μετὰκλισην τοῦ Τ.; ὅθεν ἀδομένης τῆς παρόδου ποῦ θὰ ἦτο ὁ Οἰ.;*

300-4 **νωμάω** κινῶ, (ἐν τῇ ψυχῇ) ἀνακινῶ, ἀνακινῶ, διδασκὰ ῥητά, δυνάμενα νὰ μεταδοθῶσι και εἰς ἄλλους, **ἄρρητα** ἀπόρητα, **χθονοστιβῆς** (στειβω πατῶ) ὁ πατῶν ἐπὶ τῆς γῆς, **ἐπίγειος**, ἢ ὅλη φράσις: τὰ πάντα, **φρονεῖς** δὲ ὁ δὲ μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Σ. ἐφ' ἀντάζετο τὴν ἐξηρητημένην πρότασιν *εἰ και μὴ βλέπεις ὡς κυρίαν ἀντί: οὐ βλέπεις μὲν, φρονεῖς* (γινώσκεις) δ' ὅμως, **πόλιν** προλ., ἦς νόσον, καθ' ἧς. — 305-9 **εἴ τι μὴ** ἐὰν τυχὸν δέν, και τοῦτο λέγω ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν ἦκουσας, **κλύεις** ὡς προκ., **ἄγγελοι** οἱ πομποί, **ἀντιπέμπω** στέλλω ὀπίσω ἀπάντησιν, **ἐκλυσις** ἀπολύτρωσις. — 310-5 **οὖν** ὅθεν (ἀφ' οὗ ὁ θεὸς προσέταξε τοῦτο), **σὺ δὲ** ἢ ἀντίθ. πρὸς τὴν πόλιν 302, **φθονῶ** ἀρνοῦμαι, **φάτιν ἀπ' οἰωνῶν** μαντείαν ἐξ οἰωνοσκοπίας, **ὀδὸν** τρόπον, **ῥῦσαι μίασμα** ῥῦσαι ἡμᾶς τοῦ μιάματος, ἀποσόβησον τὸ μ., πρβλ. defendere patriam, d. pericula, **πᾶν μίασμα τοῦ τ.** πᾶν ὅ,τι ἔχει μολυνθῆ ἐκ τοῦ φονευθέντος, **ἄνδρα** ὑποκ. τοῦ ὀφελεῖν, ὅπερ ὑποκ. τοῦ πόνοσ κ. ἐστί., **ἔχοι** ὁ ἀνήρ: ἀπὸ τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτει, τὸ **ἔχοι** ἀναφέρ., εἰς τὰ ἐξωτερ. μέσα, χρήματα κλπ., τὸ **δύναιτο** εἰς τὴν ἐσωτερ. δύνα-

μιν. — 316-25 ὡς δεινὸν (ἔστι) φρονεῖν πόσον φοβερόν εἶναι
 νὰ γινώσκῃ τις τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἔχη σαφῆ συνείδησιν τῶν πρα-
 γμάτων, λύειν τέλη πληροῦν τὸν σκοπὸν, ὠφελεῖν (λυσιτελεῖν),
 φρονοῦντι ἀντὶ φρονεῖν 296, ἐνθα + ὑποτ. ἄνευ τοῦ ἂν 198, γὰρ
 αἰτιολ. τὴν ἐπιφ. φεῦ φεῦ, εἰδῶς ἐνδ., ταῦτα ὡς δεινὸν φρονεῖν...,
 διώλεσα ἐλησμόνησα, ὡς παρ' ἡμῖν τὰ ἔχασα οὐ γὰρ ἂν.. ἡ ὑπόθ.
 ἀναπληροῦται δι' ἐνόδ. ἄλλως (εἰ μὴ διώλεσα), ὡς ἐπιφ., ἄθυμος
 δύσθυμος, ἐς οἴκους (ἰέναι), διαφέρω βαστάζω, ὑπομένω μέχρι
 πέλους τι, ὅπερ αἰσθάνομαι ὡς καταθλιπτικόν, ῥᾶστα ἀλυπότατα,
 τὸ σὸν τὴν ἰδικὴν σου μοῖραν, ἂν δὲν μάθῃς αὐτὰ παρ' ἐμοῦ, τοῦ-
 μόν τὴν ἰδικὴν μου, ἂν δὲν κάμω τὴν ἀλγεινὴν ἀποκάλυψιν, οὐτ'
 ἐννομα ὡς ἀντικείμενα εἰς τὸ διάταγμά μου, καθ' ὃ πᾶς ὀφείλει νὰ
 ὀνομάσῃ τὸν φονέα, τήνδε φ. ἦν πάντες ἀναμένομεν ἀπὸ σοῦ,
 (ἀποστερῶ) ὄρῶ γάρ, τὸ σὸν φώνημα οἱ λόγοι, οὓς λέγεις τώρα,
 ἴον πρὸς καιρὸν σοὶ ὅτι ὠφελοῦσι σέ, ὡς οὖν ἵνα λοιπόν, οὐδὲ-
 μηδὲ δις ἐν ὁμοιωματ. λόγῳ ὡς τὸ καὶ 165.: διότι ὅπως βλέπω
 ὅτι καὶ σὺ δὲν ὠφελεῖσαι ἀπὸ τοὺς λόγους σου, οὕτω καὶ ἐγὼ διὰ
 νὰ μὴ... — 326-33 μὴ ἀποστραφῆς μὴ ἀπέλθῃς, φρονῶν ἐνδ.,
 προσκυνῶ προσπίπτω, εὐλαβῶς παρακαλῶ, πάντες (παρακαλεῖτε)
 διότι δὲν ἔχετε συνείδησιν τῶν συμβαινόντων, οὐ μὴ εἶπω οὐκ
 ἐρῶ, τὸ οὐ μὴ + μέλ. ὄρ. ἢ ἀορ. ὑποτ. δηλοῖ ἐντονον ἄρνησιν, μῶ-
 μαι (μῶσαι, προσκτ. μῶσο, ἀπρμφ. μῶσθαι, πρβλ. μέμαα) ζωηρῶς
 ποθῶ, τὰ ἄ, ἡ ἀναφ. ἀντικ. τοῦ εἶπω, μὴ (ἐκ φόβου) μήπως, ἵνα
 μὴ, ξυνειδῶς διατελῶν ἐν τελείᾳ γνώσει τοῦ πράγματος, ἐνδ., ἀλ-
 γύνω λυπῶ, θλίβω, ἐλέγχεις ἐρωτᾶς, θέλεις νὰ μάθῃς, ἄλλως μά-
 τηγ. — 334-44 ἐξαγορεύω λέγω φανερά, ὀργαίνω παροργίζω,
 πέτρος λίθος, πέτρου φύσις πέτρος, ὁ καὶ εἰς τὸ πέτρου, ἀτεγκτος
 (τέγγω χύνω δάκρυα) ἀδάκρυτος, σκληροκάριος, ἀτελεύτητος ὁ μὴ
 φθάνων εἰς τέλος, ὁ μὴ δίδων τέλος εἰς πράγμα τι, ἰσχυρογνώμων,
 ὧδε ὅπως φαίνεσαι, ὀργῇ περὶ τοῦ Τ. ἰδιοσυγκρασία, ἡ ἰσχυρογνω-
 μοσύνη, περὶ τοῦ Οἰ. ἐμπάθεια, ὀξυθυμία, ὁμοῦ ναίουσιν ἦτις
 συγκατοικεῖ μὲ σέ, εἶναι ὁλόκληρος (σύμφυτος) μέσα σου, (βεβαίως
 εἶμαι εὐόργητος) τίς γάρ, ἄ οὐστ. ἀντικμ. δι' ὧν οὐ.., (ἀτιμάζω πό-
 λιν, διότι σιωπῶ· οὕτω σὺ λέγεις καὶ νομίζεις· ναί, σιωπῶ, διότι
 εἶναι περιττὸν νὰ ὁμιλήσω) διότι ἤξει αὐτὰ τὰ πράγματα θὰ ἐπα-
 κολουθήσῃσι (φανερωθῶσι) μόνα των, οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι δὲν
 δύναμαι νὰ εἶπω περισσότερα, πρὸς τὰδ' ἀπέναντι τῆς ἀκλονήτου

ταύτης ἀποφάσεώς μου, *θυμοῦ δι' ὀργῆς*... θύμωνε μὲ τὴν ἀγριω-
 τέραν ὀργήν, ἣτις ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον. — 345-53 *καὶ μὴν*
 καὶ ὅμως, *ὡς ὀργῆς ἔχω* μὲ τὴν ὀργὴν ποῦ ἔχω, *παρήμι* παρα-
 λείπω, ἀποσιωπῶ, *οὐδὲν* (ἐκείνων), *ἄ, ξυνίημι* βάλλω μὲ τὸν νοῦν
 μου, *ἴσθι οἶδα, ξυμφυτεύω τοῦργον* συμπράττω, *ὁ καὶ ἐπίδ.,*
καίνω φονεύω, *ὅσον μὴ πλὴν καθ' ὅσον* δὲν ἐφόνευες, *ἄληθες* ἐν
 ἔρωτ. εἰρων. ἀναβιβάζει τὸν τόνον: ἀλήθεια; *ᾧπερ* ἔλξ., *προσαυδῶ*
 προσφωνῶ, *χαιρετίζω, ὡς ὄντι* ὡς εἰ προηγεῖτο *ἐννέπω σοί,* ἢ δοτ.
 ἵνα μὴ γίνῃ σύγχυσις πρὸς τὸ προηγούμεν. *ἐμέ.* — 354-67 *ἐκκινῶ*
 ἐκστομίζω, *ῥῆμα* λόγος, *τοῦτο* τὸ ἐκκινῆσαι τὸ ῥῆμα, τὰς συνεπείας
 τῆς πράξεώς σου αὐτῆς, ποῦ κρυπτόμενος νομίζεις ὅτι θὰ διαφύγῃς,
 πῶς..., *πέφρυγα* τώρα καὶ ἄλλην ὄραν! ἔχω ἥδη διαφύγει!, *τρέφω*
 ὁ Σ. πλειστάκις ἔχει τὸ ὄ. ἀντὶ τοῦ ἔχειν: *διότι φέρω ἐν ἐμοὶ τὴν*
δύναμιν τῆς ἀληθείας, πρὸς τοῦ (τίνος) *διδασθεὶς* τάληθές; *τῆς*
τέχνης τῆς μαντικῆς, *πρὸς σοῦ* (διδασθεὶς), *προτρέπομαι* παρα-
 κινῶ, προκαλῶ, *μᾶλλον μάθω* ἐννοήσω καλύτερον, *ἢ ἐκπειρᾶ λό-*
γων ἢ θέλεις νὰ με δοκιμάσης εἰς τοὺς λόγους μου (μήπως περι-
 πέσω εἰς ἀντίφασιν), *οὐ* (ξυνῆκα οὕτως) *ὥστε* εἰπεῖν γνωτὸν ὁ
 ξυνῆκα (ἦκουσα), *γνωτὸν* ἐγνωσμένον, νοηθέν: δὲν ἐννόησα εἰς
 τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ εἶπω ὅτι ἐννόησα ὅ,τι ἦκουσα ὁ Οἶ.
 ἀπαντᾷ εἰς τὴν α'. ἐρώτησιν· *φημί σε* κυρεῖν φονέα τάνδρός, οὐ
 ζητεῖς (τὸν φονέα), *οὐ τι χαιρών* κλαίων, οὐχὶ ἀτιμωρητί, *πημονή*
 (πῆμα) ὕβρις (συνεπαγομένη καὶ τιμωρίαν), *δῆτα* δῆ, λοιπόν, *κἄλλο*
τι, ὅσον χεῖρεις λέγε ὅσα θέλεις, *εἰρήσεται* τετελ. μέλ., *αἰσχισθ'*
ὀμιλῶ ἔχω αἰσχροτάτας σχέσεις, *τὰ φίλτατα* οἱ στενωτάτοι συγγε-
 νεῖς, ἢ γυνή, τὰ τέκνα, ἐνταῦθα ἢ μήτηρ, *ἵνα* ὅπου, ποῦ, ἐκ τούτου
 τὸ κακοῦ. — 368-77 *ἦ καὶ ἔ* καί, *γηθέω*, γέγηθα ἐν σημ. ἐνεστ.
 χαιρῶ: ἀτιμωρητί, (δοκῶ γεγηθὼς λ. τ.), *εἶπερ*... ἐὰν ἡ ἀλήθεια
 ἔχει σπουδαίαν τινὰ δύναμιν, ἀξίαν, *ἀλλ' ἔστι ἀλλ'* ἔχει ἐκτὸς ἀπὸ
 σέ, ἐκτὸς εἰς τὰς χεῖρας τὰς ἰδικάς σου δὲν ἔχει, *ἀλλ'* ἡ δύναμις αὕτη
 ἐλλείπει ἀπὸ σοῦ, (ἐγὼ μὲν ἴσως εἶμαι τυφλός), *ἀλλὰ* σὺ εἶσαι δυ-
 στιχῆς, *οὐδεὶς τῶνδε* (τῶν παρεστώτων) *ὄς οὐχί, τάχα* ταχέως,
μῖα διαρκοῦς, συνεχοῦς, ἀτελευτήτου, *νυκτὸς* σκοτούς, τυφλώσεως:
 τρέφεσαι ὑπὸ διαρκοῦς τυφλώσεως, ζῆς ἐν μέσῳ ἀτελευτήτου σκό-
 τους· ὁ τυφλὸς ἔχει μίαν διαρκῆ νύκτα, οἱ ὕγιεις τοὺς ὀφθαλμούς
 βλέπουν πολλὰς νύκτας· (βεβαίως ἐγὼ δὲν θὰ σέ βλάψω) *οὐ γὰρ*.,
ἐκπράττω φέρω εἰς πέρας, *τάδε* σέ πεσεῖν. — 378-89 *ἐξεύρημα*

ἐπινόημα, ταῦτα ὅτι θέλετε νὰ μὲ ἐξοντώσητε προβάλλοντες τὸν Ἄπολλ., δὲ ἐν ἀρχῇ λόγου ἐν ἐνστάσει, οὐδὲν πῆμα οὐδόλως σὲ βλάπτει, *τυραννίς* ἢ βασιλεία, *τέχνη* ἢ ὀξύνοια τοῦ Οἴ. ἢ ἐπιδειχθεῖσα κατὰ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, *τέχνης* τῆς μαντικῆς τοῦ Τ., *ὑπερφέρω* + γεν. ὑπερέχω, ὑπερβάλλω, *τῷ βίῳ* ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, *πολύζηλος* ὁ γεμᾶτος ἀπὸ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον (διότι ἕκαστος ζητεῖ νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν ἄλλον), *ὄσος* κτηρ. ἐπιφ. ὄσος ἐστὶν ὁ φθόνος, ὅς φυλάσσεται παρ' ὑμῖν, ἐγκλείεται ἐν ὑμῖν πόσον, μέγαν φθόνον ἐπισύρρετε καθ' ὑμῶν ἀπαραιτήτως, *δωρητόν, αἰτητόν* δωρηθεῖσαν, οὐχὶ ζητηθεῖσαν, *εἰσχειρίζω* ἐγχειρίζω, οὐξ ὁ ἐξ, *ὑπέροχομαι* (ἢ ὑπὸ κούφῃ) φέρομαι ὑπούλως πρὸς τινα, ὑποσκάπτω τὴν θέσιν του, *ἐκβαλεῖν ταύτης* (τῆς ἀρχῆς), ἐν ᾧ προηγήθη *τῆσδε γ' ἀρχῆς εἴνεκα*, ὅπερ ἀπῆται *Κρ. προδίδωσί με' ἄλλ'* ἢ ἐμβολὴ τῆς ἀναφ. προτ. ἦν *εἰσχειρίσσε* προεκάλεσε τὴν ἀντίθ. ἔννοιαν *ἐκβαλεῖν ἱμεῖσται ὑφίημι* ὑποβάλλω, χρησιμοποιοῦ ὡς σκότιον ὄργανον, *μάγος* ὁ παρουσιάζων ψευδεῖς ὀπτασίας, ἀπατεῶν, *ἀγύρτης* ὁ ἀγείρων ἐλεημοσύνην, κυρ. ὁ ἐπαιτῶν ἱερεὺς ὁ ἀποσπῶν καὶ δολίως ἀπὸ τῶν πιστῶν φιλοδωρήματα (πρὸβλ. τὰς Ἀθιγγανίδας), *ἀγύρτης*, πλάνος, *δέρομαι, ἔδρακον, δέδορακα*, βλέπω, *ἐν τοῖς κέρδεσιν* τοῦ ὁποίου ἢ ὄρασις λειτουργεῖ μόνον ἐν τῷ κέρδει, *τέχνη* ἢ μαντικὴ.—**390-400** εἰ ἴστορ. ἐνεσ. ἐφάνης, *σαφῆς* ἀψευδῆς, *ἡ κύων* ὡς παρ' ἡμῖν: ἢ σκύλλα, *ῥαψοδός* (ἢ συρράπτουσα ᾠδὰς) αἰνιγματοπλόκος, *τοῖσδε* διότι ὁ χορὸς ἐκπροσωπεῖ τὸν ὅλον λαόν, *ἐκλυτήριος* συντελεστικὸς πρὸς ἀπολύτρωσιν, *τοῦ ἐπιόντος* τοῦ τυχόντος διαβάτου, *διειπεῖν* νὰ ἐρμηνεύσῃ, *μαντεία* μαντικὴ τέχνη, *προφαίνομαι* ἀποδεικνύομαι ἐνώπιον πάντων: ἦν σὺ προεφάνης οὐκ ἔχων γνωτὸν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν οὔτ' ἐκ θεῶν του, *ὁ μῆδὲν εἰδὼς* ἀνταπάντησις εἰς 366-7, *παύω* ἀποστομώνω, *νῖν* τὴν Σφίγγα, *γνώμη κυρήσας* εὐστοχήσας (τοῦ ἀληθοῦς) διὰ τῆς εὐφροσύνης μου, *ὄν* τοῦτον ὅμως, *δὴ* ἐνώπιον πάντων, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, *ἐκβαλεῖν* (τῶν θρόνων), *παρῆσταιῶ* ἔχω θέσιν πλησίον.—**401-3** *συντίθημι* πλέκω, σκευοφῶ, *ἀγηλατῶ* ἐκδιώκω τὸ ἄγος, τὸ μίasma τοῦ Α., *ἔγνωσ ἂν* παθῶν τοιαῦτα οἶά περ φρονεῖς: θὰ ἐλάμβανες ἐν καλὸν μάθημα, ἀπ' οὗ σὲ ἐσυγύριζον ἀναλόγως ἀκριβῶς τῶν φρονημάτων σου.—**404-7** *μὲν* τοιλάχιστον: τίς ὑπονοεῖται ἀντίθεσις; *δεῖ* ἔχει διττὴν σύντ., πρὸς γεν. καὶ πρὸς ἀπορφ., *τὰ μαντεῖα* ὁ χρησμός.—**408-11** *τυραννῶ* εἶμαι βασιλεύς, *ἐξισωτέον* πρέπει νὰ ἐξισωθῶ

πρὸς σέ, *γούν* γέ, τὸ ἀντιλέξαι αἰτιατ. ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα νὰ δώσω ἴσην ἀπάντησιν, *τοῦδ'* τοῦ ἴσ' ἀντιλέξαι, *δοῦλος* σοί, *Δοξίας* ὁ Ἄπ. ὡς δίδων δισημούς χρησμούς, *προστάτης* οἱ μέτοικοι ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σ. ὄφειλον νὰ ἐλλέξωσι πολίτην τινὰ Ἀθηναῖον, τὸν προστάτην, ἀντιπροσωπεύοντα αὐτοὺς πρὸ τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν δικαστηρίων καὶ προστατεύοντα τὰ συμφέροντά των· προβλ. παρὰ Ῥωμαίοις τοὺς *patronos καὶ clientes*· ὁ προστάτης μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσστατευόμενων ἐνεγράφετο ἐν τοῖς δημοσίοις πίναξιν· ὁ μὴ ἔχων προστάτην ἔφευγε *γραφὴν ἀπροστασίον* καὶ ἡ περιουσία του ἐδημεύετο· ὅθεν *προστάτου γράφομαι* γράφομαι ὡς προσστατευόμενός τις, διατελῶ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τινός.—*412-9 καὶ καὶ* ἀντὶ ἀντιθέσεως· σὺ καὶ δεδορκῶς (ἔχων ὑγιεῖς τοὺς ὀφθαλμούς), *ἵνα κακοῦ* 367, *ἐνθα* ποῦ (ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ), *ὄτων* ὄντινων, *νέρθε* κ. *ἐνερθε* κάτω (νέριτεροι χθόνιοι), ἐν τῷ Ἄιδῃ, τοῖς *σοῖσιν*..ἀντὶ τοῖς σοῖς αὐτοῦ τοῖς τε νέρθε (τῷ πατρὶ) καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ἄνω (τῇ μητρί), *Ἄρα* Ἐρινύς, ἡ ἐκτελοῦσα τὰς ἀρὰς τῶν γονέων, *δεινόπους* ἔχουσα φοβεροὺς πόδας, μετὰ καταπληκτικῆς, ἀπαισίας ταχύτητος, *ἀμφιπλήξ* δίστομος, δίκεντρος, μαστιγώνουσα καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς, *ἐλᾶ* μέλ. τοῦ ἐλαύνειν *ὄρθα* μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς, φῶς, *σκότον* αἰώνιον σκότος.—*420-5 ποῖος λιμὴν* ποῖα θάλασσα, *τάχα* ταχέως, *σύμφωνος* σῆς *βοῆς* ἀντηχῶν εἰς τοὺς θρήνους καὶ τὰς οἰμωγὰς σου, *ὅταν καταίσθῃ* ὅταν ἐννοήσῃς καλὰ καλὰ, *ὑμέναιος* ἅ. γαμήλιον ἄσμα, γάμος, *ὄν* σύστ. ἀντιμ. διότι ὁ γάμος ἐκλαμβάνεται ὡς εἰσπλους εἰς λιμένα, *ἄνορμος* ὁ ἐστερημένος ὄρμον, ἐπικίνδυνος, ὀλέθριος, *δόμοις* ἐν τοῖς ἀνακτόροις (τοῦ πατρὸς σου), *εὐπλοίας* *τυχῶν* ἐπιτυχῶν εὐνοϊκῆν εὐκαιρίαν (τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος), *κακῶν* τῶν φρικωδῶν σχέσεων, αἵτινες προέκυψαν ἐκεῖθεν, *ἃ ἐξισώσει*.. τὰ ὁποῖα θὰ ταυτίσωσι σέ μὲ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ θὰ σέ ἐξισώσωσι μὲ τὰ ἴδικά σου τέκνα· μέχρι τοῦδε ἐφαίνετο ὅτι ἄλλος εἶναι ὁ Οἶ. καὶ ἄλλο τὸ τέκνον τοῦ Λ· ἦδη θάποκαλυφθῆ ὅτι αὐτὸς οὗτος εἶναι ἀμφοτέρω· ὅθεν *σοι* πρὸς σέ, πρὸς ὅ,τι πράγματι εἶσαι, *τοῖς σοῖς τέκνοις* μέχρι τοῦδε ἐφαίνετο ὡς πατὴρ τῶν τέκνων του, ἰστάμενος μίαν βαθμίδα ὑπὲρ αὐτά· ἦδη θὰ εὐρεθῆ ἀδελφὸς τῶν τέκνων του, ἰστάμενος ἐν τῇ αὐτῇ βαθμίδι πρὸς αὐτά.—*426-8 πρὸς ταῦτα* 343, ἐνταῦθα: ἀπέναντι τῶν προφητειῶν τούτων, αἵτινες θὰ πληρωθῶσι μέχρι κεραιάς, *προπηλακίζω* ὀπίτω κατὰ τινος βόρβορον, διασύρω, *τοῦ-*

μὸν στόμα τοὺς λόγους μου, ἐμέ, οὐκ ἔστι γὰρ οὐδεὶς βροτῶν, ὅστις,
 ἐκτρίβομαι γίνομαι τρίψαλα, σαρώνομαι, **νάκιον** σοῦ.—429-32
 οὐκ εἰς ὄλεθρον (ἔρρεις) δὲν πηγαίνεις νὰ χαθῆς, πρβλ. οὐκ ἐς κόρα-
 κας ; **θάσσον** ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον (ἄπει), **πάλιν ἄπει, ἀπορ-
 ρος** (ἄψ-ῥέω) ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐρχόμενος, κτγρ. ὀπίσω, **πάλιν, ἀπο-
 στραφεὶς** κάμων μεταβολὴν ἀπὸ., 432 οὐχὶ μόνον θὰ ἀπέλθω,
 ἀλλ' οὐδὲ θὰ ἤρχομαι... — 433-43 (ἐκάλεσα) **οὐ γὰρ...**, ἐπεὶ διότι
 ἄλλως, **σχολῆ** μετὰ δυσκολίας, οὐδέποτε, **στέλλομαι** μεταπέμπομαι,
ἔφρυμεν ἐσμέν, **τοιοῖδε** ἐπέξ. ἐκ τοῦ **μῶροι, ἔμφροες, ὡς** σοὶ μὲν.,
γονεῦσι κατὰ τὴν κρίσιν τῶν γονέων, **ποιοῖσι** (γονεῦσι), **ἐκφύω**
 περὶ τοῦ πατρός, γεννῶ τὸ ὄ. δηλοῖ οὐ μόνον τὴν προᾶξιν τῆς γεν-
 νήσεως, ἀλλὰ καὶ τὴν διαρκῆ ἐντεῦθεν σχέσιν τῆς ὑπάρξεως, ὅθεν
 ἡ σημ. πρkm. ἔχει γεννήσει, εἶναι ὁ πατήρ μου, **φύσει σε** θάποκα-
 λύψῃ πόθεν ἐγεννήθης, θὰ δώσῃ τοὺς γονεὺς σου, **ὡς αἰνικτὰ** πόσον
 αἰνιγματώδη, **ἢ τύχη** ἢ τυχαία ἐπιτυχία (τῆς λύσεως τοῦ αἰνίγμα-
 τος), **οὐ μοι μέλει** δὲν με μέλει ἂν ἡ τύχη ἐκεῖνη με κατέστρεφεν,
 ἀρκεῖ ὅτι.. — 444-55 **ἄπειμι τοίνυν** ἀφ' οὗ ἔσφασα τὴν πόλιν,
 εἶμαι περιττός ἐδῶ καὶ κακὰ ἔκαμες νὰ με καλέσης — ἄχ μαύρην
 σωτηρίαν ἔχεις κάμει τῆς πόλεως!, **παῖς** ὁ ὑπηρέτης, **κομιζέτω δῆτα**
 μάλιστα, νὰ σὲ πηγαίῃ, **ὄχλω** ἐνοχλῶ : διότι διὰ τῆς παρουσίας σου
 παρεβάλλεις ἐνοχλητικὰ προσκόμματα (εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ χρη-
 σμοῦ), **σεύομαι** ἀπέρχομαι ταχύς, ἢ μτχ. ὑποθ., **οὐ πλέον** ἤττον,
 οὐδαμῶς, **ἄπειμι** εἰπὼν ἐκεῖνα (τὸν φονέα), ὧν εἶνεκ' (τελ.) ἤλθον,
δείσας εἰς τὸ εἰπῶν, **τὸ σὸν πρόσωπον** τὸ πρόσωπόν σου, ὡς παρ'
 ἡμῖν, ὅπου ὅπως 355, **οὐκ ἔσθ' ὅπου** οὐδαμῶς, **λέγω** 412, **τὸν**
ἄνδρα τοῦτον ὁ ἀνὴρ οὗτος, ἔλξ. ἐκ τοῦ **ὄν, ἀνακηρύττων φ.** δη-
 μοσιεύων προκηρύξεις διὰ τὸν φ., (νῦν μὲν) **ξένος** μέτοικος (ὧν),
λόγω ὡς λέγουσι, κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἀνθρώπων, **φανήσεται** ἀντι-
 φαινόμενος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μέτοικος (ὧν) : θὰ παρουσιασθῆ, **ἐγ-
 γενῆς** ἐντόπιος, **ξυμφορὰ** τὸ τυχερόν, καλὴ συντυχία, **ἐμπορεύσε-
 ται** (πορεύσεται) ἐπὶ ξένην γαῖαν προδεικνύς ἑαυτῷ τὴν ὁδόν : διὰ
 τῆς ῥάβδου του δεικνύων (εὐρίσκων) τὸν δρόμον εἰς τὸν ἑαυτὸν
 του. — 457-60 **ξυνὼν τοῖς παισὶ** ἐν ταῖς πρὸς τὰ τέκνα του
 σχέσεσι, **ὁ αὐτὸς** φανήσεται ἀδελφὸς καὶ πατήρ, καὶ υἱὸς καὶ πόσις
 τῆς γυναικός, ἐξ ἧς ἔφρ, **ὄμοσπῶρος τοῦ πατρός** ἐνεργ. σπείρας
 μετὰ τοῦ πατρός εἰς τὴν αὐτὴν γυναικα, **ὄμοσπορος** παθ. 260. —
 460-2 **εἴσω ἰὼν** εἰσερχόμενος εἰς τὰ ἀνάκτορα, **φάσκειν** ἀντι πρστικ.,

μαντικῇ μηδὲν φ. ὅτι ἀπὸ μαντικῆν δὲν ἐννοῶ οὐδέν, 389.

300-462. 311 ἄλλην μαντικῆς ὁδὸν ἱεροσκοπίαν, ἔμπυρα (λ. χ. παρετηρεῖτο τὸ σχῆμα τῆς φλογός· ἂν τὸ ἄκρον αὐτῆς, εἰς ὕψος ἀρθείσης, ἦτο λαμπρὸν καὶ λευκόν, τοῦτο ἐθεωρεῖτο αἴσιον, τοῦναντίον, ἂν ἀπέληγεν εἰς καπνὸν καὶ μελανίαν). 350 τῷ κηρύγματι ὅπερ ὁ Τ. θὰ ἔμαθεν ἢ παρὰ τῶν πομπῶν ἢ διὰ τῆς μαντικῆς του. 380 πλοῦτος κ. τυραννίς ὑπελαμβάνοντο ὡς τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν καὶ προκαλοῦσιν ἐνταῦθα κατὰ τὸν Οἰ. τὸν φθόνον τοῦ Κρ., ἐν ᾧ ἡ ὀξύνοια αὐτοῦ προκαλεῖ τὸν φθόνον τοῦ Τ.: ἄλλοι τέχνην ἐννοοῦσι τὴν βασιλικήν, ἣτις κατὰ τοὺς ἀρχαίους εἶναι ἢ βασιλῆς τῶν τεχνῶν Ξεν. Ἐπομ. IV 2, 11 μεγίστης ἐφίεσαι τέχνης· ἔστι γὰρ τῶν βασιλέων αὕτη καὶ καλεῖται βασιλική. 391 κύων οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν κύνας παντοῖα τέρατα φοβερά, ὡς τὴν Ὑδραν, Σκύλλαν, Ἐρινῦς, Ἀρπυίας. 418 Ἀρὰ Ἐρινύες εἶναι αἱ ψυχαί, τὰ φάσματα τῶν φονευθέντων, τὰ ὁποῖα καταδιώκουσι τὸν φρονέα· ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο καὶ Ἀραί, καὶ ἀπὸ τούτων τὸ δικαστήριον τὸ δικάζον τοὺς φονεῖς ὠνομάσθη Ἀρειος Πάγος.— Ἀφ' οὗ ὁ Τ. γνώσκει τὰ πάντα, διὰ τί ὁ Οἰδ. ἀνακονοῖ εἰς αὐτὸν τὸν χορημὸν; Διὰ τί ὁ Τ. μέχρι σήμερον ζειώπα; διὰ τί δεχθεῖς τὴν πρόσκλησιν καὶ πάλιν δυσφορεῖ; Ὁ Τ. ἠθικὸς αὐτουργός! πῶς ἠθογραφεῖται ὁ Οἰ.; ἔπρεπεν ὁ Οἰ. νὰ πιστεύσῃ τὸν Τ.; ἐκ τίνος λ. ὑποπιτεύει τὸν Κρ. καὶ διὰ τί; τίς ἢ κυρία γραμμὴ τοῦ ἠθους αὐτοῦ ἐν τῷ διαλόγῳ; ἦτο αὕτη χρήσιμος εἰς τὸν Σ.; Πῶς θὰ ἐξηγήσωμεν ὅτι αἱ βαρεῖαι τελευταῖαι προσηρῆσεις τοῦ Τ. μένουσιν ἄνευ ἀπαντήσεως τοῦ Οἰ.; Ἐπὶ τίνι ἀρετῇ ἐπαιρεται ὁ Οἰδ.; Πῶς διεγράφησαν οἱ δύο χαρακτῆρες; Τίς ἢ σιάσις τοῦ Χ. καὶ διὰ τίνος οὗτος θὰ διελέγето πρὸς τὸν Οἰδ.; Τὸ διαλογικὸν τμήμα 216-462 ὡς διαδραματιζόμενον μετὰ τὴν πάροδον (εἴσοδον) τοῦ Χ. πῶς θὰ ὀνομασθῇ; πῶς θὰ ἐκαλεῖτο κατὰ τὴν σειρὰν του ἐν σημερ. τραγωδίᾳ; ἐκ πόσων καὶ τίνων σκηνῶν ἀποτελεῖται; τί πάσχει ἢ προᾶξις ἐν αὐτῷ; τίς ἢ κρατοῦσα διάθεσις ἡμῶν;

463-72 τίς ἐστὶν ἐκεῖνος, ὃν εἶπεν, πέτρα ὁ βράχος, ἡ Δελφίς ἢ Δελφική, θεοπιπέπια θ. ἐπίθ. ὡς ἔξ ἁ. θεοπιπέπης, πρβλ. ἠδυπέπια, ἠριγένεια, ἀριπέπια, (θέσις-ἔπος) ἢ λέγουσα θεόρητα, θεόπνευστα ἔπη, ἢ προφητικῆ, τελέσαντ' ἀπὸ τοῦ εἶπε, τὰ λεκτικὰ ἐνίοτε + κτηρ. μτχ., ἀρρητ' ἀρρητων περίφρ. ὑπρθη. τὰ πλέον ἀκατονόμαστα, ὦρα (ἔστι), νωμάω-ῶ κινῶ, πόδα ν. παίρω δρόμον,

φυγᾶ φεύγων, νῖν τὸν φονέα, ὑποκ. τοῦ νομᾶν, σθυναρώτερον δυνατώτερα, ταχύτερα, πρβλ. τὸ ἡμέτερον τρέχει δυνατά, ἀελλὰς κ. ἀελλόπους, ἀελλοδρόμας (ἄελλα-θύελλα) ταχὺς ὡς ἡ θύελλα (ἢ ἀστραπή), ἀστραπόπους, γενέτας ὁ υἱὸς (ὁ Ἄπ.), ἐπενθρόσκω (θρόσκω, πηδῶ, ἐφορμῶ, θοῦρος-ριος) ἐπελαύνω, ἐφορμῶ, πυρλι-στεροπαῖς εἰς τὸ ἔνοπλος, κῆρ θ. ἢ μοῖρα τοῦ θανάτου, Κῆρες αἱ Ἐρινύες (Ἄραι) τοῦ Λαῖου, ἀναπλάκητος (ἀ(στ.)-ἀμπλακίσκω, ἀποτυγχάνω) αἱ οὐδέποτε ἀστοχοῦσαι τοῦ σκοποῦ των, αἱ πλήττουσαι ἀσφαλῶς, ἐπιθ. διορ., δεῖναι κτηρ. — 473-82 φάμα χρησμός, ἔλαμψε ἐφωτοβόλησε, διέχυσε τὸ λαμπερόν του φῶς, φανεῖσα προβαλὼν, νιφόεις χιονοσκεπής, Παρνασοῦ ἀφαιρ. ἀπὸ τοῦ Π., ἰχνεύειν τελ. ἀπρμφ., ἐκ τοῦ φάμα (χρησμός προστάσων), πάντα ἀρσ. ὑποκ. τοῦ ἀπρμφ. ὁ ἄδηλος ὁ ἄγνωστος, ὁ ἄφαντος, ἄνδρα δύναται νάνηκη καὶ εἰς τὸ πάντα καὶ εἰς τὸ ἄδηλον· ὁ γὰρ 474 διασαφεῖ πῶς ὁ Ἄπ. ἐπενθρόσκει γὰρ 476 αἰτιολ. διὰ τί πάντα ἰχνεύει, φοιτᾶ ὁ ἄδηλος ἀνήρ, ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν εἰς τὰς κρύπτας ἀγρίων δασῶν, ἄτε ὡς, χηρεῦων ζῶν κατὰ μόνας, μονάζων, μέλεος ^{υπόκειν} ^{πρωρξίς} δυστυχής, μελέω ποδι μετὰ τὰ δυστυχησμένα πόδια του (ὡς αἰωνίως τρέχοντα), ἀπονοσφίζω (ἀπονόσφιν μακρὰν) ζητῶ νὰ ἀπομακρύνω τι ἀπ' ἐπάνω μου, νὰ ἐκφύγω, μαντεῖα τοὺς χρησμούς, μεσόμφαλος 2 ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὀμφαλός, τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν μεσόμφαλον ὡς εὐρισκόμενον ἐν τῷ ὀμφαλῷ, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς γῆς, μ. μαντεῖα τοὺς χρησμούς τοὺς πετώντας ἐκ τοῦ κέντρου τῆς γῆς, τὰ δ' ἄλλ' οἱ χρησμοὶ αὐτοί, περιποτῶμαι περιπίπταμαι, ζῶντα ζωντανοί: ἀλλ' ὅσονδήποτε ζητῆ νὰ ἐκφύγη αὐτοῦς, ἐκεῖνοι ἀκοίμητοι (φωναῖζοντες διαρκῶς τὴν φωνὴν τοῦ αἵματος) πάντοτε πτερυγίζουσι περὶ αὐτόν. — 483-97 μὲν οὖν εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι, δεῖνὰ ταράσσει φοβερὰ πράγματα ἀνακαιεῖ, φοβεροῦς διαλογισμοὺς ἐγείρει ἐν τῇ ψυχῇ μου, ἀποφάσκω ἀρνοῦμαι, ἀποφάσκοντα ἐπιδεικτικὰ ἀρνήσεως, οὔτε δοκοῦντα οὔτ' ἀποφάσκονθ' τοὺς ὁποίους οὔτε νὰ πιστεύσω δύναμαι οὔτε νὰ πορρίψω, οἰωνοθέτας (-ης) ὁ καθορίζων τίνα πτηνὰ εἶναι οἰωνοί, οἰωνοσκόπος, πέτομαι ἐλπίσι πέτομαι, βανκαλίζομαι μ' ἐλπίδας μόνον, ὄρων αἰτ., ἐνθάδε-ὀπίσω χρον. διότι δὲν βλέπω φῶς οὔτε ἐν τῷ παρόντι (ποῖος ἐκ τῶν δύο ἔχει δίκαιον) οὔτε ἐν τῷ παρελθόντι, τί νεῖκος φιλονικία, ἐκεῖτο ὑφίστατο, ἢ Λαβδανίδαῖς κυριολ. ἔδει: ἢ Λαῖφ,: ἢ τοῦ Λ. μετὸν υἱὸν τοῦ Π., ἢ τοῦ υἱοῦ τοῦ Π. μετὸν

Λ., *πάρουθεν* πρότερον, *πρὸς ὄτου* (νείκους) ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀρμηθεῖς, συνεπεία τοῦ ὁποίου, *βασάνω*.. δίδων εἰς αὐτὸ πίστιν ὡς εἰς ἀσφαλῆ ἀπόδειξιν, *εἶμι* μέλ. ἐν τελ. ἢ συμπ. ἀναφορ. προτ.: νὰ ἐπέλθω, *φάτις* ἢ (καλῆ) φήμη, ὑπόληψις, *ἐπίδαμος-ιος* ἐπίδημος, ἔνδημος, ἐγγώριος, *Οἰδιπόδα* γεν. δωρ., ὄμ. *Οἰδιπόδαο* ὡς ἐξ ὄνομ. -ης,: νὰ προσβάλλω τὴν παρὰ τῷ λαῷ κρατοῦσαν ἀγαθὴν περὶ τοῦ Οἰ. φήμην, *Λαβδακίδαις* χαρ., *ἐπίκουρος* ἀδ. *θανάτων* γεν. ἀντικμ. διότι ὁ ἐκδικούμενος τὸν θάνατόν τινος παρίσταται ὡς βοηθὸς τούτου: ἐκδικητῆς τοῦ μυστηριώδους θανάτου. — 492-512 *ἀλλὰ* ἢ ἀντίθ. πρὸς τὸ *δεινὰ* μὲν 483: ἀλλὰ μόνον ὁ Ζ..., *ξυνειοὶ* (εἰσί) σοφοί, *εἰδότες* (εἰσί) ἴσασι, *ἀνδρῶν* ἀνθρώπων, διαιρ. ἐκ τοῦ *μάντις*, *πλέον φέρομαι* κυρ. ἀποκομίζω ἐκ τῶν ἀγώνων μεῖζον ἄθλον, ὑπερβάλλω, πρβλ. *τὰ προῖτα φέρομαι*, *οἱ τὰ προῖτα φερόμενοι*, ἢ *ἐγὼ* ὡς παράδειγμα κοινοῦ ἀνθρώπου ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς θεοὺς: ὅτι ὅμως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὁ μάντις εἶναι ἀνώτερο] (εἰς τὴν γνῶσιν τῶν μυστηρίων) ἀπὸ ἑνα ἄλλον κοινὸν θνητὸν π. χ. ἐμέ, τὸ τοιοῦτον εἶναι ἐσφαλμένον, *παραμείβω* παρέρχομαι, προσπερνῶ, ὑπερβάλλω, *σοφία* ὄργ., *κατάφημι* παραδέχομαι, ἐπιδοκιμάζω, *ἔπος* οἱ λόγοι, ἢ μαντεία, ἐκ τούτου *μεμφομένων* τῶν θεολόντων νὰ στιγματίσωσι τὸν Οἰ., τὸν Τ., *ὄρθον* κτηρ. τοῦ νοουμένου ἔπος αὐτῶν: πρὶν ἴδω αὐτοὺς ἐπαληθεύοντας: διὰ τοῦ *ἀλλ' οὐ ποτ'* ἐπαναλαμβάνεται τὸ *ἀλλ' ὁ μὲν* 498 καὶ ἡ κατ' ἔννοιαν ἀντίθεσις πρὸς τὸ *δεινὰ* μὲν.. 483: *γὰρ* αἰτ., *κόρα* ἢ Σφίγξ, *ἐπ' αὐτῷ* ἐναντίον αὐτοῦ, τοῦ Οἰδ., *φανερὰ* κτηρ. ἐνώπιον πάντων, *ὄφθη* παρουσιάσθη, εὐρέθη, *βασάνω* ἐκ τῆς δοκιμασίας ταύτης, ἐκ τῶν ἐξετάσεων, ἃς ὑπέστη πρὸ τῆς Σφ., εὐρέθη, *ἠδύπολις* εὐχάριστος εἰς τὴν πόλιν, *τῷ* διὰ ταῦτα, ὅθεν, *ὄφλισκάνω* *κακίαν* θεωροῦμαι, χαρακτηρίζομαι κακός, *ἀπ' ἐμας φρενὸς* κατὰ τὴν ἰδικήν μου γνώμην. *κακίαν ὄφλισκάνω = θεωροῦμαι κακός*

463-512. 463 *Δελφίς πέτρα* οἱ Δελφοὶ ἦσαν ἐκτισμένοι ἐπὶ κωνοειδοῦς ἀποφυσίδος τοῦ Παρνασοῦ, ἀνωθεν τῶν ὁποίων ἐπεκρέμαντο αἱ ἀπόκρημνοι Φαιδριάδες πέτραι: παρὰ τοὺς Δελφοὺς ΝΔ ἔκειτο τὸ μαντεῖον, ὅπερ δηλοῦται διὰ τῆς *Δελφίδος πέτρας*. 470 *ὁ Διὸς γενέτας* ἐπειδὴ ὁ Ἄπ. εἶναι ὁ ἐρμηνεὺς τῶν βουλῶν τοῦ πατρὸς Διός, ἃς ἐξαγγέλλει διὰ τῶν χρησμῶν, ἔχει τὸ διαφέρον νὰ καταστήσῃ σεβαστοὺς τοὺς χρησμοὺς τούτους: ὅθεν ὄφλισκάνω: διὰ τῶν ἀστραπῶν τοῦ ἀστεροπητοῦ πατρὸς ζητεῖ νὰ κολάσῃ τοὺς

διαταράττοντας τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους καί, ὡς ὁ πατήρ ἐκεραύνωσε τοὺς Τιτῆνας καὶ Γίγαντας, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐκεραύνωσε τοὺς Φλεγύας ἐλθόντας πρὸς σύλησιν τοῦ μαντείου, τοὺς Πέρσας τοῦ Ξέρξου καὶ τοὺς Γαλάτας τοῦ Βρέννου. 472 *Κῆρες* εἶναι κυρ. αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων, αἱ ζητοῦσαι ἐκδίκησιν, αἱ Ἑρινύες, εἶναι αἱ μοῖραι τοῦ βιαίου θανάτου· αἱ Ἑρινύες παρίστανται ὡς ἐκτελεστικά ὄργανα τῆς θείας δικαιοσύνης, ὡς καὶ ἡ Ἄτη. 480 *μεσόμφαλα* οἱ ἀρχαῖοι πιστεύοντες ὅτι τὸ μαντεῖον τῶν Δ. ἔκειτο οὐ μόνον ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκουμένης πάσης, ἐκάλεσαν αὐτὸ γῆς ὀμφαλόν· κατὰ τοὺς μύθους ὁ Ζεὺς πρὸς καθορισμὸν τοῦ κέντρου τῆς γῆς ἐξαπέλυσε ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν ἐσχατιῶν τῆς γῆς δύο ἀετούς, οἵτινες *πειῶντες* ἐξ ἀντιθέτου συνηντήθησαν ἐν Δελφοῖς καὶ τὴν θέσιν ἔδεικνε σῆμα λευκοῦ μαρμάρου, καλούμενον ὀμφαλός· μέχρι τοῦ Φωκικοῦ πολέμου ὑπῆρχεν ἀμφοτέρωθεν τοῦ λίθου χρυσοῦς ἀετός, συληθεὶς ὑπὸ τῶν Φωκέων. Ὁ λίθος ἔκειτο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἄπ. παρὰ τὸν βωμόν, ἔχων σχῆμα κολούρου κώνου καὶ ἴσως διὰ τοῦτο ὑπελαμβάνετο τὸ πρῶτον ὡς ὁ ὀμφαλός τῆς Γῆς· ἀλλ' ἤδη ἀπ' ἀρχαίων χρόνων ἐλήφθη ὡς ὁ ὀμφαλός (κέντρον) τῆς γῆς. 507 *ἐπ' αὐτῷ* ἢ Σφίγξ κυρίως ἐπῆλθε κατὰ τῶν Θηβῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς παρερχόμενος πρὸ αὐτῆς ἐκαλεῖτο νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα, ὁ κίνδυνος ἐστρέφετο καὶ κατ' αὐτοῦ. — *Τί ψάλλει ὁ Χ.*; *Τὸ χορικὸν εἶναι ἠγκιστρωμένον πρὸς τὴν προῶξιν*; *Ὑπὲρ τίος τάσσεται ὁ Χ.*; *πῶς φαίνεται ἡ δικαιολογία του*; *Τίνα συναισθήματα κρατοῦσιν ἐν αὐτῷ*; *τίνα ἄλλον ὀμοίωτον πληροῦσι τὰ χορικά διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ὀρχήσεώς των*; *Πῶς καλεῖται τὸ α'. μετὰ τὴν Πάροδον χορικόν, ὅπερ ψάλλει ὁ Χ. ἔχων καταλάβει θεῶν ἐν τῇ ὀρχήσῃ*;

513-9 *ἄνδρες πολῖται* ἀγαπητοὶ συμπολίται, *πεπυσμένοι* αἰτ., *ἔπη* πράγματα, *ἀτλητῶ* (ἄτλητος ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ) δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω, *δυσανασχετῶ*, (τι) *φέρων εἰς β.* βλαβερόν τι, *οὐ μοι πόθος* (ἔστι), *μακραίων* μακροχρόνιος, μακρός, *τοῦ* τὸ ἄρθρον διότι τοῦτον ὄνειροπολοῦσι πάντες οἱ ἄνθρωποι, *βάξις θ.* (βάξω) λόγος, φήμη (κακῆ), κατηγορία, *φέρω β.* διατελῶ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυσφημίας. — 519-22 *τοῦ λόγου* ὑποκ. ἐκ τοῦ *ζημία*: διότι δὲν εἶναι μικρὰ ἡ ζημία, τὴν ὁποῖαν μοὶ ἐπιφέρει ὁ λόγος οὗτος, ἀλλὰ μέγιστη· ἀντὶ τοῦ *ἐς μέγιστον* ἀνεμένομεν *ἐς πολλαπλοῦν* ἢ *πολλαπλάσιον*, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἀπλοῦν· μικρόν, ἐντεῦθεν τὸ *μέγιστον*.

— 523-31 ἦλθε ἠκούσθη, ἐξεφράσθη, μὲν δὴ ἀλήθεια ναί, τάχα ἴσως, βιασθὲν ἂν ὁ ἐβιάσθη ἂν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξεβιάσθη, προσκλήθη ἀκουσίως, ὄργῃ ἐκ στιγμαίας παραφορᾶς, ἢ γνώμη φρενῶν ἢ ἐξ ἐσωτερικῆς πεποιθήσεως, ἐφάνθη εἶδε τὸ φῶς, ἐξεφράσθη, τοῦπος ὁ λόγος ὅτι., γνώμαι συμβουλαί, εἰσηγήσεις, τοὺς λόγους τὸ ἄρθρ. τοὺς λόγους, οὓς πράγματι εἶπεν ὁ Τ., ψευδεῖς κτηρ., ἠυδατο παθ., τίνι γνώμη μὲ ποῖον νόημα, πνεῦμα, ἐπίκλημα κατηγορία, ὑποκ., ἐξ ὄρθων δμμάτων μὲ σηκωμένους, ἀτενεῖς ὀφθαλμούς, χωρὶς νὰ ἔχη καταβιάσει τὰ βλέμματά του ἀπὸ ἐντροπὴν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸ ἔλεγε, ἐξ ὄρθῆς φρενὸς καὶ μὲ ὑγιᾶ νοῦν, καὶ ἦτο εἰς τὰ καλά του—καὶ μὲ καρδίαν μὴ αἰσθανομένην κλονισμούς, τύψην συνειδήσεως, οὐχ ὄρω διότι δὲν δύναμαι νὰ βλέπω μέσα εἰς τὰς πράξεις τοῦ ἠγεμόνος, ὅδε ἰδοῦ. — 532-42 οὗτος σὺ ἔ, βρὲ σὺ, τόλμα ἀναίδεια, πρόσωπον τόλμης γεν. περιεχομένου: ἀλήθεια ἔχεις τόσον δὰ ἀναιδὲς πρόσωπον: ὧδε ἀναιδῆς εἶ, τοῦδε ἐμοῦ, ἐμφανῶς ὀλοφάνερα, ἐναργῆς ὀλοφάνερος, φέρε παρακελ., ὡς σὺ γνωριοῦμι ὅτι δὲν θὰ ἀποκαλύψω, ἢ εἶδ. πρότ. ἔκ τινος μετοχῆς λεκτικοῦ ἢ δοξαστικοῦ, νοουμένης κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἰδῶν: ἐλπίσας, ὑπολαβῶν, προσέρπω πλησιάζω ἔρπων, ὡς οἱ ὄφεις: ὅτι τὸ ἔργον σου ἦροχοτο ὑπούλως κατ' ἐπάνω μου, ἀλεξιόμην 171 μέλ., μαθῶν εἰ μάθοιμι, ἀντιληφθεῖς ἢ α'. εἶδ. πρότ. διασαφεῖ τὸ μωρίαν, ἢ β'. τὸ δειλίαν, ἀνευ τε π. ἀνευ πλούτου τε, φίλοι πολιτικοὶ φίλοι, θηρῶ ἐπιδιώκω, ὁ εἰς τὸ τυραννίδα: τοῦθ' ὅπερ, ἀλίσκεται συλλαμβάνεται, ἀποκτᾶται, πλήθει διὰ μεγάλου ἀριθμοῦ πολιτ. φίλων. — 543-52 οἶσθ' ὡς πόησον ἢ προσκτ. διὰ τὴν φύσιν αὐτῆς τίθεται μόνον ἐν εὐθεῖ λόγῳ, ἐν ᾧ ἐνταῦθα ἐμβάλλεται κατ' ἄορ. ἐν πλαγίῳ ἀντι: οἶσθα ὡς (ὁ) δεῖ σε ποιεῖν; καθιστῶσα οὕτω τὸν λόγον ζωηρότερον· τοῦτο συμβαίνει μόνον παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ τοῦ οἶσθα, ὅταν παρέχεται συμβουλή: γνωρίζεις τί πρέπει νὰ πράξης; ἀντι τῶν ἀπέναντι τῶν, ἐντάκουσον ἄκουσον εἰς ἀπάντησιν, αὐτὸς μόνος σου, μαθῶν ἀφ' οὗ πρῶτον ἀκούσης, λέγειν (μέν), δεινὸς (εἶ), κακὸς ἀδέξιος, ἀντίθ. τοῦ δεινός, μανθάνειν ἀκούειν, δυσμενῆς κακόβουλος, βαρὺς ἀπεχθής, ἀντιπαθητικός, ὡς ἐρῶ πῶς θὰ διασαφήσω, τοῦτ' αὐτὸ ὅτι ἔχω διαγνωσθῆ ἐχθρὸς σου, ὅπως πλ. ἐρ., τολ βέβαια, αὐθαδία ποιητ. ἀντι αὐθάδεια, ἰσχυρογνωμοσύνη, τοῦ νοῦ χωρὶς (οὔσαν) μὴ καθοδηγουμένην ὑπὸ τοῦ νοῦ, κτήμά τι πολῦτιμον κτήμα, ὑπέχω δίκην δίδωμι

δίκην, *τὴν δίκην* τὴν προσήκουσαν, τὴν ἐπαξίαν. — 553-69 *ξύμφημι* συμφωνῶ, *ἔνδικα* ὀρθά, ἀληθῆ, κτγρ., ὅτι ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἔχεις εἰπεῖ, εἶναι ὀρθά, ὅτι ὁ κακουργῶν κατὰ συγγενοῦς πρέπει νὰ τιμωρῆται, *δὲ ἀλλά, ὁποῖον* κτγρ. ποῖον εἶναι τὸ πάθημα, τὸ ὁποῖον ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἔπαθες ἀπὸ ἐμέ, *πέμψασθαι* πέμψαι, ὑποκ. *μέ, ὁ Σ.* ἀγαπᾷ τὰ μέσα, *σεμνόμαντις* σοβαρὸς (!) (τί λόγος!) μάντις, μετὰ τὰς πομπώδεις μαντείας, *τῷ βουλευμάτι* ἀναφ., *ὁ αὐτός εἰμι τῷ β.* ἐμμένω εἰς τὸ β., *ὁ Α.* (ἔρρει ἀφανίζεται 560), 559 ὁ Κρ. διέκοψε, *ἔρρει* ἴστορ. ἐνεστ., *θανάσιμον χέλωμα* βίαιος θάνατος, *παλαιὸς* ὁ ἀπὸ πολλοῦ ἀρχίσας καὶ εἰς πολὺν ἔκτεινόμενος, μακρὸς: θὰ εἶναι πολὺς, πάρα πολὺς καιρὸς ἔκτοτε, ἐὰν ὑπολογίσωμεν αὐτόν, *εἰμι ἐν τινι* ἀσχολοῦμαι περὶ τι, μετέρχομαί τι, *τότε* ὅτε ἐφρονεύθη ὁ Α., *σοφός γε* καὶ σοφός, *ὁμοίως* ὅπως καὶ σήμερον, *ἐμνήσατο*, ἀπτ. πεζ. *ἐμνήσθη*, ἔκαμε μνεῖαν τινά, *οὐκουν* ἐν πάσῃ περιπτώσει δέν, *οὐδαμοῦ* ἐμνήσατο σοῦ, ἐμοῦ γ' ἐστῶτος πέλας: ἐπὶ παρουσίᾳ ἐμοῦ τοῦλάχιστον, *τοῦ θανόντος* ἀφαιρ. λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἐκ τοῦ φρονευθέντος, *παρέσχομεν* ὅπως ὀφείλομεν, ὅπως ἀπαιτεῖτο ἀφ' ἡμῶν, *οὐκ* ἀλλ' οὐκ, *ἠκούσαμεν* διαφωτιστικόν τι ἀπὸ τῶν ἔξετασθέντων: ἀνεμένομεν μᾶλλον εὔρομεν· *οὔτος ὁ σοφός* αὐτὸς ὁ κύριος μετὰ τὴν μεγάλην του σοφίαν, *τάδε* τίνα; *ἐφ' οἷς μὴ φρονῶ* δι' ὅσα δὲν γνωρίζω, *φιλω* μετ' ἀπροφ. συνηθίζω. — 570-3 *τὸ σὸν δέ γ'* ἀλλὰ τὸ ἰδικόν σου τοῦλάχιστον μέρος, τὸ ὁποῖον ἔχεις. παίζει εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτήν, *εὖ φρονῶν* διότι τὸ γνωρίζεις πολὺ καλά, *ὀθούνεκα* ὅτι εἶδ., *ξυνέρχομαι* συνεννοοῦμαι, *διαφθοραὶ* φόνος, *Δαίου* ἀντικμ., *τὰς ἐμὰς δ.* ὡς εἶπε περὶ ἐμοῦ: δὲν θὰ ὀμίλει περὶ τοῦ φόνου τοῦ Α. ὡς περὶ φόνου ἰδικοῦ μου. — 574-600 *δικαιῶ* κρίνω δίκαιον, ἔχω τὸ δικαίωμα, *ταῦθ'* τὰ αὐτά, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς ἀνακρίσεως, ἀλλ' εἰς τὸν τρόπον αὐτῆς: κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅπως ἀκριβῶς, ἐν τῇ αὐτῇ κανονικῇ τάξει, *ἐκμάνθανε* (μετὰ τὸ *μαθεῖν*) μάνθανε καὶ παραμάνθανε, *δὴ* προφανῶς, *άλώσομαι* θὰ φωραθῶ, *γῆμας ἔχεις* ὁ περιφρ. προκμ. συνηθῆς τοῖς Ἀττικοῖς (σχῆμα Ἀττικόν) δηλοῖ διάφορειαν ἐνεργείας ἢ καταστάσεως, ὡς ἐνιαῦθα, πρβλ. τὰ λατ. *cognitum, dictum habeo*, *ἀνιστορῶ* ἐρωτῶ, *τὲ* καὶ (προσθετ.), ὡσαύτως, ἐπίσης: ἄρχεις δὲ νέμων ἐκείνη τ' αὐτὴ ἴσον τιμῆς; *ἂν ἧ θέλουσα κομίζεται* λαμβάνει, *ἐμοῦ* ἀφαιρ. παρ' ἐμοῦ, *σφῶν* δοτ. δυϊκ. β' προσ. προσωπικ. ἀντων., *γὰρ* αἰτιολ. ὡς συνηθῶς ἐν τοῖς διαλόγοις παραλειφθεῖσαν

πρότασιν: βέβαια! εἶναι ὠραῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον λέγεις· διότι ἐν
 τούτῳ ἀκριβῶς γίνεται ὀλοφάνερον ὅτι εἶσαι καὶ ἄπιστος φίλος·
 διότι, ἐν ᾧ τιμᾶσαι ἐξ ἴσου μὲ ἡμᾶς, ἐπιβουλεύεσαι τὴν βασιλείαν,
δίδωμι ἑμαυτῷ λόγον ἀναλογίζομαι κατ' ἑμαυτόν, τὰ κατ' ἐμέ,
 ὡς ἐγὼ σκέπτομαι καὶ βασανίζω τὸ πρᾶγμα, εἰ δοκεῖς ἐλέσθαι ἂν
 τιν' ἄρχειν ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ ἄρχειν εὐδοντα, τροπ., ἀτρεστος
 (α(στ.)-τρέω φοβοῦμαι) ἄφοβος κτρω., ἐνταῦθα ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ
 ὀμηρ. ἀτρέμας ἡσυχος, εἰ ἔξει ὑπόθ. τῆς ἀποδ. ἐλέσθαι ἂν: ἂν πρό-
 κειται νὰ ἔξη, αὐθ' αὐτά, ἐγὼ μὲν ἐγὼ τοῦλάχιστον, οὐτ' ἐγὼ
 ἱμείρων ἔφην μᾶλλον αὐτὸς τύραννος εἶναι ἢ (β'. ὄρ. συγκ.) τύραννα
 δρᾶν (παρὰ νὰ ἔχω εἰς χεῖρας μου βασιλικὴν ἐξουσίαν) οὐτ' ἄλλος,
φέρω φέρομαι, λαμβάνω, καὶ ἄκων ἵνα μὴ προκαλέσῃ δυσαρ-
 σκειᾶς καὶ στάσεις, τυραννίς ἔφην ἔμοι ἔχειν (κατὰ τι) ἠδίων ἀρχῆς
 καὶ δυναστείας ἀλύτου, ἠπατημένος (ἐν ταῖς ἰδέαις μου) ἀνόητος,
τὰ σὺν κέρδει καλὰ τὰ τιμητικὰ μὲν, ἀλλὰ καὶ ἐπικερδῆ, πᾶσι
χαίρω (πᾶς με χαίρειν λέγει) ἐκ μέρους πάντων ἀκούω τὸ χαίρει,
 χαίρειτίζομαι παρὰ πάντων, ἀσπάζομαι φιλοφρόνως χαίρειτίζω, ὑπο-
 κλίνομαι, σέθεν σοῦ, ἐκκαλοῦσι μὲ φωνάζουσιν ἔξω, παρακαλοῦσι
 νὰ ἐξέλθω (ἵνα ἀκούσω τὰς ἐπιθυμίας των καὶ ἔλθω πρὸς σέ), τὸ
τυχεῖν ἐπιτυχεῖν, ἢ πραγματοποιήσεις τῶν πόθων των, ἐνι ἔνεστι,
 ἔγκειται, ἐξαρτᾶται, ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐκκαλεῖν με, ἐν τῇ ἰδικῇ μου
 μεσολαβήσει, πᾶν κτρω., αὐτοῖσι κατὰ τὴν κρίσιν των, κεῖνα τὴν
 ἀρχὴν μετὰ τῶν ἀνησύχων καὶ ἐμφόβων μεριμνῶν της, ἣν καλεῖ διὰ
 τοῦ κεῖνα, διότι τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἔμεινε πάντοτε μακρὰν τῶν σκέ-
 ψεῶν του, τάδε τὴν παροῦσαν ζηλευτὴν θέσιν μου, ροῦς καλῶς
φρονῶν νοῦς, ὅστις ὑπολογίζει τὰ πράγματα ψυχραίμως καὶ ὑγιῶς
 (ὅπως π. γ. ἐγὼ), δὲν δύναται νὰ γίνῃ κακός, νὰ ἐκτροχιασθῇ εἰς
 μοχθηρὰ ἐπιχειρήματα. — 600-2 τῆσδε τῆς γνώμης τῶν ἰδεῶν
 αὐτῶν, τὰς ὁποίας τώρα μοι ὑποβάλλεις (ὥστε κεῖν' ἂν λάβοιμι
 ἀφείς τάδε), ἀρχομανής, οὐτ' ἂν ελαίην (δρᾶν ἢ δρῶν ἐκ τοῦ δρῶν-
 τος): οὐτε ἠθέλε βαστάξει ἡ ψυχὴ μου, ἠθέλον τολμήσει νὰ ἐπιχει-
 ρήσω τοιοῦτόν τι, νὰ ἄρω χεῖρας κατὰ τοῦ βασιλέως, τὸ ἂν δίς,
μετ' ἄλλου δρῶντος ἐκ συστάσεως, ἐν συμπράξει μετ' ἄλλου. —
 603-7 ἐλεγχον προεξαγγ. παρὰθ. εἰς τὴν ἐξῆς πρότασιν: εἰς ἐξέ-
 λεγξιν τῶν λόγων μου τούτων, Πυθῶ 152, χρηῶ-ῶ δίδω χρησμόν,
χρῶμαι τῷ μαντεῖῳ συμβουλευόμεαι τὸ μαντεῖον, τὰ χρησθέντα
 τὸν δοθέντα χρησμόν, πρόληψι., σαφῶς εἰλικρινῶς, ἀδόλως, τοῦτ'

ἄλλο ἀντὶ τοῦτο δέ, *βουλευσάντα κοινῇ* σχεδιάσαντα ἐκ συστάσεως, *τερασκόπος* κ. *τερατοσκόπος* (τέρατα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ σημαῖα) μάντις, *λαβὼν* εἰς τὸ κτήνης: ἀφ' οὗ μὲ πιάσῃς ἢ ἀντίθ. πρὸς τὸν ζ. 584 τοῦτο πρῶτον ὑπάρχει κατ' ἔννοιαν ἐν 601-2, ὅπου ὁ ζ. 601 ἀνακεφαλαιοῖ τὸ ἐκτεθὲν α'. μέρος. — 608-15 *γνώμη ἀδήλω* ἐπὶ τῇ βάσει ὑπονοίας ἀορίστου, *αἰτιῶ* πρστι., *χωρὶς χωρὶς* νὰ ἐρωτήσῃς ἄλλους ἢ τὸν θεόν, μονομερῶς, αὐθαίρετως, *νομίζεις* τινά, *μάτην* ἀνεξετάστος, εἰς τὰ τυφλά, *ἐκβαλεῖν* σῆμ. ἀπώλειαν, *καὶ* μετὰ λ. ἰσότητος, ὁμοιότητος ἔχει ὁμοιοματικὴν σημασίαν: ὡς καὶ τὴν, πρὸς τὴν ἀπώλειαν, *βίωτος* ἢ ζωή, ὁ *παρ' αὐτῷ βίωτος* ἢ ἰδία του ζωῆ (ἢν φαντάζεται ὡς σύντροφον τοῦ ἀνθρώπου), *φιλεῖ* τὸ ὑποκ. νοεῖται ἐκ τοῦ *τινά*, ὑποκ. τοῦ *ἐκβαλεῖν*, ἢ ἐκ τοῦ *ἐαυτῷ*: ὁ ἐκβάλλων, οὗτος, *ἐν χρόνῳ* μὲ καιρὸν, *τάδε* τὴν καθ' ὅλον στάσιν μου ἀπέναντί σου, *χρόνος* (μακρὸς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τί;), *δίκαιον* εὐθύν. — 616-21 *εἰλαβουμένῳ* δοτ. ἀναρ.: ὠμίλησεν ὥραϊα ὡς πρὸς ἐκεῖνον (κατὰ τὴν κρίσιν ἐκεῖνου), ὅστις προφυλάσσεται μήπως ὑποπέση εἰς ὀλίσθημα, ὡς πρὸς πάντα βαίοντα περιεσκεμμένως, *φρονεῖν* εἰς τὸ *ταχεῖς* κ. *ἀσφαλεῖς*: διότι οἱ *ταχεῖς* ἐν τῇ ἀποφάσει δὲν εἶναι *ἀσφαλεῖς* κατὰ τὰς σκέψεις, δὲν εἶναι ἀναμάρτητοι, *οὐπιβουλεύων* ὁ καθ' ἡμῶν συνομοτῶν, ὑποκ., *λάθρα* ὑπόπλως, πρὸς τὸ *χωρῆ* (καθ' ἡμῶν), *ταχύς τις* μετὰ μεγάλης ταχύτητος, κτγρ., *πάλιν* ἐν ἐναντία διευθύνσει, *βουλεύειν* *πάλιν* ἀντιβουλεύειν, νὰ λαμβάνω τὰμυντικά μέτρα, *ἡσυχάζων* ἀδρανῶν, *τὰ τοῦδε* τὰ σχέδια τοῦ κυρίου ἐδῶ, *πεπραγμένα* ἔσται θὰ ἔχωσι πραγματοποιηθῆ, *τάμα δ'*.. τὰ δὲ ἰδικά μου (ἀμυντικά μέτρα) θὰ ἔχωσιν ἀποτύχει, ἐγὼ δὲ θὰ τρώγω τὴν χυλότητταν. — 622-30 *ἡμιστὰ* οὐδαμῶς, *θνήσκειν* παθ., (θανοῦμαι) ὅταν προδείξῃς οἷός ἐστιν ὁ ἐμὸς πρὸς σὲ φθόνος (382.), θὰ φονευθῶ, ἀφ' οὗ ὅμως πρὸ τοῦ θανάτου μου ἀποδείξῃς ποῖα εἶναι ἡ δῆθεν ἐπιβουλή καὶ ὁ φθόνος μου πρὸς τὴν βασιλείαν σου, ὡς αἰτιολ. ὑποκ. λέγεις ταῦτα (ὅτι δὲν ἐννοεῖς νὰ φονευθῆς πρὶν...), διότι σκοπεύεις, προτίθεσαι νὰ μὴ ὑποκύψῃς, *πιστεύειν* πειθαρχεῖν, ὑπακούειν, (δὲν θὰ ὑποκύψω) *οὐ γάρ, τὸ γοῦν ἐμὸν* (εὖ φρονῶ) τοῦλάχιστον περὶ τῶν συμφερόντων μου σκέπτομαι ὀρθῶς, *δεῖ* εὖ φρονεῖν σε, *κάμῳν* καὶ τὸ ἐμόν, καὶ περὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, *ἔφυς* κακὸς εἶσαι κακὴ φύσις, *εἰ δὲ ξυνιεῖς μηδέν;* ἐὰν δὲ δὲν ἀντιλαμβάνεσαι καθόλου τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐὰν πλανᾶσαι; *ἀρκτέον* παθ. δεῖ σε ἄρχεσθαι, ὑπα-

κούειν, *κακῶς ἄρχοντος* γεν. ἀπόλ. ὅταν τις (σὺ) ἄρχῃ κακῶς, *καμοὶ π. μέτεσι* καὶ ἐγὼ εἶμαι πολίτης.—631-3 *τήνδε* ἰδοῦ, *σειέχω* βαδίζω, ἔρχομαι, *καιρίαν* εἰς κατάλληλον στιγμήν, *χρεῶν* (ἔστι) χρεή, *εὖ θέσθαι* νὰ διευθετήσητε, *παρεστῶς* παρόν.—634-8 *στάσις γλώσσης* λογομαχία, *ἄβουλος* ἀπερίσκεπτος, *ἐπαίρομαι* ἐγείρω, ἀνάπτω, στήνω, *κινῶ* ἀνακινῶ, *ἴδια κακὰ* ἀτομικά, προσωπικά πάθη, *νοσοῦσης* εἰς τὸ *κινουντες*, εἰ εἶμι, μέλ., τὸ β'. πρόσ. μέλ. ὄριστ. ἐν ἐρωτήσει ἀποφατικῶς κεῖται ἀντι ἐντόνου προσταγῆς, *τὸ μηδὲν* ἐν μηδαμινὸν ζήτημα, *εἰς μέγα ἄλγος φέρω* δίδω πολὺ ὀδυνηρὰς διαστάσεις, τὸ *οὐ* νοητέον καὶ εἰς τὴν β'. ἐρώτ., τὸ *οὐ μὴ* μετὰ μέλ. ὄρ. ἐν ἐρωτ. ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐντονον ἀπαγόρευσιν: *μὴ ἐνέγκητε*.—639-43 *ὄμαιμος* συγγενὴς ἐξ αἵματος, συνήθως ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή, *δικαιῶ* 6,570, *ἀποκρίνας* ἀφ' οὗ ἀποχωρίση; ἐκλέξη ἐκ δύο κακῶν (τὸ ἓν), *εἴληφα* ἔχω σὺνλάβει αὐτὸν ἐπ' αὐτοφῶρῳ, *τοῦμόν σῶμα* ἐμέ, *σὺν τέχνη κακῇ* με ἀθέμιτα τεχνάσματα.—644-48 *ὄναίμην* μ. ἄορ. τοῦ *ὄνιναμαι* ὠφελοῦμαι, συνήθως ἐν εὐχαίς μετὰ γεν. *ὄναίμην τῶν τέκνων* εἶθε νὰ χαρῶ τὰ τέκνα, *μὴ ὄναίμην* (τοῦ βίου) νὰ μὴ χαρῶ τὴν ζωὴν μου, *νῦν* ἀντι ἰὸν *χαίρι* τοῦ μέτρον, λοιπόν, *ἄρατος* ἐπικατάρατος: ἀλλ' ὀλοίμην ἄρατος, εἰ σε δέδρακά τι ὦν ἐπαιτιᾶ με δρᾶν, *ὄρκος θεῶν* διότι οἱ θεοὶ ἦσαν οἱ ἐλόπται τῶν ὄρκων οἱ τιμωροῦντες τὸν ἐπίορκον καὶ συγκροτοῦντες τὸν ὀμνύοντα ἐντὸς τῶν ὀρίων (*ὄρκος-εἰργνημι*) τῶν ὑποχρεώσεών του, *τούσδε* τίνας:—649-57 *πιθοῦ* πείσθητι *θελήσας*, *φρονήσας* αἰ μτχ. διορίζουσαι προστακτ. λαμβάνουσι σημασίαν τοιαύτης: δεῖξον ἀγαθὴν θέλησιν, φρόνησιν, *λίσσομαι*, *ἐλιτόμην*, παρακαλῶ, *εἰκάθω*, ὑποτ. ἀπορημ. τοῦ ἄορ. *εἰκαθον*, ἀπαρημφ. *εἰκαθεῖν*, ἐκτενεῖστ. τύπ. τοῦ *εἴκω*, *θέλεις* παρὰ πεζοῖς βούλει μετὰ τῆς ἀπορημ. ὑπκτ., *νήπιος* μικρός, τυχών, λόγου ἀνάξιος, *μέγας* ὁ ἀντλῶν μέγα ἠθικὸν κῦρος, *ἐν ὄρκῳ* ἐκ τοῦ ὄρκου, ὄργ., *φράζε δὴ* λέγε λοιπὸν τί θέλεις νὰ εἴπῃς, *μὴ βαλεῖν* ἀντι προστακτ. (ὑπκτ. ἀπαγορ.), *βάλλω ἄιμον* κατῳ. παραπετῶ ἐξευτελιστικῶς, ἀποσκυβαλίζω, *ἐναγῆς* ἐν ἄγει διατελῶν, δεσμευμένος διὰ κατάρας καθ' ἑαυτοῦ, διατελῶν ὑπὸ τὴν ἰδίαν κατάραν 644-5, *ἐν αἰτίᾳ ἀφανεῖ* λ. δι' ἀορίστου κατηγορίας στηριζομένης εἰς λόγους, ἐπιρρίπτων...—658-72 *ἐπίστω* προστακτ. τοῦ *ἐπίστασθαι*, *νῦν* νῦν 644, *ζητῆς* σιτήης, *οὐ* (ζητῶ... μὰ) *τόν*, *πρόμος* primus, ὁ βασιλεύς, ὁ πρῶτος, *πύματος* ἔσχατος, χείριστος, *ὄτι πύματος* σύστ. ἀντικμ. τοῦ *ὀλοίμαν*: εἶθε νὰ ὑποστῶ ἐκεῖνο τὸ ὀλέ-

σθαι, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ χεῖριστον: τὸν ἀθλιώτατον τῶν θανάτων, **ἄθεος** ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεομίσητος, **ἄφιλος** ἄνευ φίλων, **φρόνησιν τάνδ'** τοιαύτην ἰδέαν, **γῆ φθίνουσα** ὁ μαρασμὸς τῆς χώρας, **τρύχω** βασανίζω, καταθλίβω, **εἰ** αἰτιολ. διότι τὸ τρύχει σημ. ψυχ. πάθ., **προσάψει** ἀμτβτ. προσαφθῆσεται, προστεθήσεται, **πρόσφατος** (φεν, —πεφρῆν) κυρ. ὁ ἄρτι φονευθείς, εἶτα: πρόσφατος: ἐὰν καὶ τὰ πρόσφατα αὐτὰ ἐδῶ κακὰ (ἢ ἔρις ὑμῶν τῶν δύο) προστεθῶσιν εἰς τὰ παλαιὰ κακὰ (τὸν λοιμὸν.), **δ' οὖν** τέλος πάντων (ἀφ' οὗ τὸ θέλεις) μετὰ τῆς προκτ. **ἴτω** ἔστω ἐλεύθερος, ἔχει τὴν ἄδειάν μου νὰ πιγαῖνῃ, σημ. ἀκουσίαν παραχώρησιν, **ἄτιμος** καθαιρούμενος πάσης τιμῆς, **ἐποικίρω** οἰκίρω, **τὸ σὸν στόμα** σέ, διότι οἱ λόγοι κυρίως προκαλοῦσι τὸν οἶκτον, **ἐλεινὸς** ἐλεινός, ἀξιολύπητος, **στυγέω-ῶ** μισῶ, **στυγήσεται** παθ. ὑπ' ἐμοῦ.—**673-7** **δῆλος** εἶ σύντ. προσωπ. ἀντὶ ἀπροσ., **στυγνὸς** (στυγέω) ἐνεργ. πλήρης μίσους, δυσφορίας, **βαρὺς δ'** (ἔση) ἀλλὰ θὰ αἰσθανθῆς μέγα βάρος ἐν τῇ ψυχῇ σου, βαρεῖαν τὴν τύφιν τῆς συνειδήσεως, θὰ μετονοήσης, **θυμοῦ περάσης** πέραν θυμοῦ γένῃ, φθάσης εἰς τὴν πέραν ἄκραν (εἰς τὸ πέρας) τοῦ θυμοῦ, ὅταν σοῦ περάσῃ ὁ θυμὸς, ἢ γεν. κατὰ τὰ ἀπαλλαγῆς, **αἱ τοιαῦται φύσεις** αἱ ἰδιοσυγκρασίαι αἱ κυριεύμεναι ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καὶ μὴ ὑπακούουσαι εἰς τὴν φρόνησιν, **εἰσὶ** δικαίως ἄλγισται ἑαυταῖς φέρειν (ἀναφ.): εἶναι μέγιστον καὶ ἀνυπόφορον βάσανον διὰ τὸν ἑαυτὸν των, **ἐκτός** τῆς ἀκτίνος τῶν ἀνακτόρων, **εἶ** ἵεναι, **ἀγνώς-ῶτος** ἐνταῦθα ἐνεργ. ἀγνοῶν: σέ μὲν εὖρὼν παραγνωρίζοντα ἐμὲ (τὰς προαιρέσεις μου), παραγνωρισθεὶς μὲν ὑπὸ σοῦ, **ἴσος** ὁ αὐτὸς κατὰ τὸν χαρακτῆρα ὡς καὶ πρότερον, **ἐν τοῖσδε** κατὰ τὴν κρίσιν τούτων ἐδῶ.—**678-86** **μέλλεις** βραδύνεις, ἀναβάλλεις, **κομίζω** ὀδηγῶ, συνοδεύω, **τόνδε** Οἶ., (κομῶ τόνδ' . .) ἀφ' οὗ τοῦλάχιστον προηγουμένως μάθω, **τύχη** τὸ τί συμβαίνει, τὸ ἐπεισόδιον, **ἦλθε** 523 ἐξεφράσθη, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα, **δόκησις λόγων** κενὴ εἰκασία, ὑποψία τοῦ Οἶ. στηριζομένη εἰς λόγια, **ἀγνώς** (ἐνεργ. παραγνωρίζουσα τὴν ἀλήθειαν) ἀόριστος, ἀσαφῆς (ἄνευ συγκεκριμένων ἀποδείξεων), **τὸ μὴ ἔνδικον** ἢ ἄδικος κατηγορία, **δάπτω** (καταβροχθίζω) ἔχω δόντια, πειράζω (πάντα ἀνθρώπων καὶ δὴ τὸν Κρ.), **ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν** (ἦλθε δόκησις ἀγνώς.), **ναίχι** ἐντονώτερον τοῦ ναί, ὡς τὸ οὐχι τοῦ οὐ, ναῖσκε, **ὁ λόγος** ὁ προκαλέσας τὰς ὑπονοίας, **ἄλις** (ἔστι) ἀρκετὸν εἶναι, **μένειν** (τὸν λόγον) νὰ μείνῃ (σταματήσῃ) ὁ λόγος ἐκεῖ, ὅπου ἔληξεν, **προπονου-**

μένας ἐπειδὴ ἡ χώρα πάσχει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον (προ-, ἦ: ἐκ τῶν ἄλλων προγενεστερῶν συμφορῶν).—687-97 *δραῖς ἔν' ἤκει* βλέπεις ποῦ ἔχεις καταστήσει (πῶς ἀδικαιολόγητος ἐπιείκεια πρὸς τὸν Κρ. σὲ ἔχει καταστήσει ἄδικον εἰς ἐμέ), *ὦν* ἐνδ. ἐν ᾧ εἶσαι ἀγαθῶν διαθέσεων, καλόγνωμος, ἢ συνετός, μυαλωμένος ἀνθρωπος, *παριεῖς τοῦμόν* παραλετῶν, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψει σου τὰ δίκαιά μου, *κέαρ* κῆρ (τοῦ Οἰ.), *καταμβλύνων* ψυχραίνων τὴν καρδίαν μου (πρὸς σέ, ἦ: σβήνων τὴν ὀξύτητα τοῦ θυμοῦ μου ἐναντίον τοῦ Κρ.), *ἴσθι δὲ* ὅμως μάθε καὶ πάλιν, *πεφάνθαι μ' ἄν* ἐκ τοῦ ἴσθι ἀντὶ κτηρμ. μιγ. ὅτι προφανῶς ἤθελον παρουσιασθῆ, *παραφρόνιμος* παράφρων, *ἄπορος ἐπὶ φρόνιμα* ἀνίκανος νὰ σκεφθῶ συνετῶς, φρόνιμα, *νοσφίζομαι* (ἀπομακρύνομαι κατὰ τὴν καρδίαν) ἀποξενοῦμαι (ἀπὸ σοῦ), ἀπαρνοῦμαι, *ὅς τ' ὄμηρ.* αἰτιολ., *οὐρίζω* (οὐρος-οὔριος ἄνεμος) φέρω εἰς εὐτυχεῖν δρόμον (οὔριον ἄνεμον), *κατ' ὄρθον* αἰσίως, ἀσφαλῶς: ἀνώρθωσας τὸ σκάφος τῆς πολιτείας καὶ ἔδωκας εἰς αὐτὸ οὔριον ἄνεμον, *ἀλύω* εἶμαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, εὐρίσκομαι εἰς ἀδιέξοδον, *ἐν πόνοις* ἐν μέσφ τῶν βαρειῶν δοκιμασιῶν, *δύνα* δύνη, δύνασαι, *εὐπομπος* ἐνεργ. ἀγαθὸς ὁδηγός, κυβερνήτης.

513-697. 514 *τύραννος* ἡ λ. ἐσήμαινε τὸ πρῶτον τὸν ἀπόλυτον μονάρχη, ὡς ἐνταῦθα, ἀλλὰ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς βασιλείας καὶ τὴν κατάστασιν τῶν ἀριστοκρατιῶν ἢ δημοκρατιῶν τύραννοι ἐκαλοῦντο ἄνδρες εὐφυεῖς, οἵτινες προσποιοῦμενοι τὸν προστατήν τοῦ πιεζομένου δήμου καὶ ὑπὸ τούτου ὑποστηριζόμενοι ἐγίνοντο ἀπόλυτοι κύριοι τῆς πολιτείας: διέφερον ὅμως τῶν βασιλέων ὅτι δὲν ἦσαν διογενεῖς, θεωρούμενοι *ἀρπαγες τῆς ἀρχῆς*, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἦτο νόμφ κληρονομική, μόνον ἐφ' ὅσον εἶχον τὴν πρὸς τοῦτο δύναμιν· ὥστε ὁ τίτλος ἀνεφέρετο μᾶλλον εἰς τὸν ἀνώμαλον καὶ παράνομον τρόπον τῆς ἀρπαγῆς τῆς ἀρχῆς ἢ εἰς τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως αὐτῶν, ἥτις πολλὰκις ἦτο πατριωτάτη. **534** *φονεὺς τῶνδε...* καλεῖ οὕτω τὸν Κρ., διότι νομίζει ὅτι οὗτος υπέβαλε τὸν Τ. νὰ ἐνοχοποιήσῃ αὐτὸν ὡς φονέα τοῦ Λ., ὅτε ὄφειλε αὐτὸς ἢ νὰ φονευθῆ ἢ νὰ φύγῃ. **654** *ἐν ὄρκῳ μέγαν* 644· ὁ ὄρκος εἶναι ἰσχυρότατον δικανικὸν μέσον. **661** *Ἄλιον* ἐπειδὴ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες διασκεδάννυνται καὶ εἰσδύονται πανταχοῦ, ὁ ἥλιος παρίσταται ὡς τὰ πάντα βλέπων καὶ ἀκούων καὶ διὰ τοῦτο ἐνδείκνυται ὡς ὁ ἀψευδέστατος μάρτυς ἐν ὄρκοις.—*Πόθεν παρέρχεται ὁ Κρ.*

πῶς ἠθοποιεῖται; Πῶς παρίστανται ἐν τῇ σκηνῇ οἱ δύο χαρακτῆρες; Διὰ τί ὁ Σ. ἀπέδωκεν εἰς τὸν Οἶ. ἐμπαθῆ παραφορὰν; Διὰ τί ἡ σιχομυθία; Τίς ὁ σίχος ὁ παρέχων θεμελιώδη γραμμὴν τοῦ ἠθους τοῦ Οἶ.; Τίς ὁ χαρακτῆρ τοῦ Χ.; Ἡ Ἰοκ. χαρακτιροῦσα τὴν ἔριν μηδαμινὴν γινώσκει τὰς λεπτομερείας; πῶς λοιπὸν ἠθογραφεῖται; ἡ ἐπέμβασις αὐτῆς κατευνάζει τὴν ἔριν; τίς ἡ θέσις παρὰ τῷ συζύγῳ καὶ τίνα τὰ ἀμοιβαῖα αἰσθήματα; Τί εἶχεν ἀπειλήσει ὁ Οἶ. 623 καὶ τί λέγει ὁ Κρ. καὶ διὰ τί; Διὰ τί χρειάζεται θέλησις πρὸς συγχώρησιν; Διὰ τί ὁ ς. 653 διηρόθη εἰς 3 μέρη; Διὰ τί ὁ Χ. 681 δὲν δίδει εὐρυτέρας ἐξηγήσεις;

698-706 καμὲ ὡς γινώσκετε τοῦτο σὺ καὶ ὁ Χ., ἴστημι (ἐγείρω) μῆνιν μῆνίω, ἔχεις στήσας 577, ὄτου πράγματος αἷτ. ἐκ τοῦ μῆνιν, ἐρῶ οἷά μοι βεβουλευκῶς ἔχει: τί σατανικὰ σχέδια ἔχει βυρσοδομήσει ἐναντίον μου· ἐπειδὴ ἡ ὄλη πρότασις=βουλευματα, ἐντεῦθεν ἢ γεν. Κρέοντος ἐκ τῆς ὄλης προτ. ὡς ὑποκ. γεν., (ἢ: Κρέοντος μῆνιν στήσας ἔχω ὡς ἀπόκρισις εἰς τὸ ὄτου πράγματος), οἷα.. ἐπιφ. ὡς αἰτιολ. πρότ.: ὅτι τοιαῦτα.), σέβω τιμῶ, ἐς πλεον μᾶλλον τῶνδε, εἰ ἐρεῖς πλ. ἐρ. ὡς ἐξυπακουομένης τῆς ἐννοίας ἀποπειρας: λέγε διὰ νὰ ἀκούσω (μάθω, πεισθῶ) ἐάν, ἐρεῖς σαφῶς θὰ εἶναι ἀληθεῖς (ἀξιόπιστοι 390) αἱ ἐξηγήσεις, ὅσας θὰ δώσης, ἐγκαλῶν νεῖκος ἐπιρρίπτων εἰς τὸν Κρ. τὴν εὐθύνην τῆς λογομαχίας, αὐτὸς ξυνειδῶς ἐξ ἰδίας αὐτοψίας, ἀντιλήψεως, μὲν οὖν (οὐ μόνον αὐτὸς δὲν ἐξεφράσθη ἐάν γινώσκει τὸ πρᾶγμα ἐξ αὐτοψίας ἢ ἐκ πληροφοριῶν, ἀλλὰ) τοῦναντίον, (φησὶν) εἰσπέμψας παρουσιάσας, χρησιμοποιήσας ὡς ὄργανον, ἐπει ἐκ τῶν συμφραζομένων λαμβάνει σημ. ἐνδοτ.: ἐν ᾧ αὐτὸς, τό γ' εἰ; ἐαυτὸν ὅσον ἀφορᾷ τοῦλάχιστον τὸ πρόσωπόν του, ἐλευθεροῦ στόμα κρατεῖ ἐλεύθερον, καθαρὸν τὸ στόμα του ἀπὸ τὴν μυστράν συκοφαντίαν (οὐδὲν λέγει αὐτὸς), πᾶν πτγρ. καθ' ὀλοκληρίαν.—707-9 ἀφεις σεαυτὸν ὦν.. ἀπαλλαγῆς τῶν δεσμῶν, τὰ ὁποῖα σὲ κρατοῦν καρφωμένον εἰς ἐκεῖνα, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖς, οὐνεκα ὅτι εἶδ., οὐδὲν βρότειον οὐδεὶς βροτός, ἐστὶν ἔχον ἔχει, μετέχει, σοὶ ἦθ., τέχνης διαιω. ἐκ τοῦ ἔχον.—710-4 σημεῖα ἀποδείξεις, οὐκ ἐρῶ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἦλθεν ἀπὸ, ὑπηρεταὶ οἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ θεοῦ διατελοῦντες, οἱ ἱερεῖς τοῦ μαντείου, ἥξοι αὐτὸν θὰ τὸν εὔρη, πρβλ. Ὅμ. Σ. 465 μόρος ἰκάνοι, παιδός, ὅστις.—715-22 καὶ κατ' ἔννοιαν: καὶ ὅμως, ὡσπερ γ' ἡ φάτις ὅπως τοῦλάχιστον λέγουν, τριπλαῖ ἀμαξιτοὶ

(ὄδοι) τρίστρατον, *διέσχον* διεχώρισαν, ἐμεσολάβησαν (μέχοι τοῦ γεγονότος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδέσῃ), *βλάσται* ἢ γέννησις, *κεῖνος* ὁ Α., καὶ 718 πρὸς δῆλωσιν τῆς γοργότητος τῆς πράξεως: ὅτε *ἐνζεύξας* συνδέσας σφιγκτὰ (διὰ περόνης), *ἄρθρα ποδοῖν* τὰ ἀρθρώσεις τῶν ποδῶν (ὄπου ὁ ἀστράγαλος), *τὰ σφυρά, νιν-ἄρθρα, ἄλλων χερσὶν ὄργ.*, *ἐνταῦθα* ἐν τῷ προκειμένῳ ζητήματι, ἐπεισοδίῳ, *ἦνυσσε* (δέν) κατώρθωσεν ὁ Ἄπ., *ἐκεῖνον* τὸν παῖδα, *Ἀ παθεῖν* τὸ δεινόν, φρικτόν, *οὐφοβεῖτο* ὁ ἐφοβεῖτο. — 723-5 *διορίζω* καθορίζω σαφῶς, *ἐντρέπομαι* + γεν. στρέφομαι πρὸς τι, προσέχω, φροντίζω, *χρῶ* χρειαζομαι, *ἂν ἐρευνᾷ* ἂν ἔχη ὄρεξιν νὰ ἐρευνᾷ, *αὐτὸς μόνος*, οὐχὶ διὰ τοῦ στόματος μάντεων. — 726-47 *οἶον πλάνημα.* ποῦ πλανᾶται ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τινῶν στιγμῶν καὶ πῶς στροβιλιζονται αἱ σκέψεις μου, *ἀκούσαντα* μόλις ἤκουσα κάτι, *μέριμνα* ἔννοια, ἀνησύχια, *ἐπιστρέφομαι* + γεν. φροντίζω, μεριμνῶ: διότι σὲ ἀνησύχησε ποία ἔννοια, ποῖον πρᾶγμα, *ἔδοξ'* (α), (ναί) *ἠυδάτο γάρ, οὐδὲ* καὶ δέν, *λήξαντ' ἔχει* (αὐδῶμενα) καὶ ἡ διάδοσις ἐξακολουθεῖ, κυκλοφορεῖ ἀκόμη, *οὔ ὄπου, πάθος* ὁ θάνατος τοῦ Α., *κλήζομαι* καλοῦμαι, (ἀπὸ) *Δελφῶν, Δαυλῖα* ἢ χώρα τῆς (πόλεως) Δαιλίδος, ἢ Φωκίς, *σχιστῆ* ἢ σχιζομένη, ἢ ὁποία σταυρώνει, *οὐξεληλυθῶς* ὁ ὁποῖος ἔχει παρέλθει, *τοῖσδε* οὐδ. ἀναφ. ὡς πρὸς αὐτὰ ἐδῶ, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῶν ἐδῶ, *ἐκηρύχθη* ἐγνωστοποιήθη (διὰ κηρῦκων), *σχεδόν τι π.* ὀλίγον τι πρότερον, *ἐνθύμιον* ὅ,τι ἔστιν ἐν θυμῷ, ὅ,τι καρφώνεται ἐντὸς τῆς ψυχῆς καὶ ἀναγκάζει νὰ σκεπτόμεθα διαρκῶς περὶ αὐτοῦ, ἔμμονος σκέψις, μέριμνα: τί ἐστὶ τοῦτο, ὃ σοι ἐνθύμιόν ἐστιν, *φύσις*, ὄμηρ. φνὴ, ἀνάστημα, *ἤβη* ἐφηβικὴ ἡλικία, *ἀκμῆ* ἢ. τὸ ἄνθος τῆς ἡ., *φράζε* τίνα φύσιν, *μέγας* ὑψηλός, *χνοάζω* κυρ. ἐπὶ νεανιῶν: ἀρχίζω νὰ ἐκβάλλω εἰς τὸ πρόσωπον τὰς πρώτας λεπτὰς ὡς χνοῦν τρίχας, *λευκανθῆς* ἔχων λευκὰς τρίχας, προλ., *κάρα* ἀναφ.: μόλις ἐλάμβανεν ἡ κεφαλὴ του ἐλαφρὸν λευκὸν χρωματισμόν, μόλις ἐπήνθον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του αἱ πρῶται λευκαί, ὥστε νὰ φαίνηται χιονισμένη, *ἀπεισάτει* ἀπεῖχε, παρήλασσε, *οὐκ εἶδέναι* λεληθέναι, *προβάλλων* κτηγρμ. μτχ. ἢ κυρία ἔννοια: φαίνεται ὅτι χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω ἐξέθετον, *πῶς φῆς* τί ἐννοεῖς, *δκνῶ* (διστάζω) φοβοῦμαι, *ἀποσκοπῶ* κνττάζω, *ἀθυμῶ* δεινῶς φοβοῦμαι ὑπερβολικά, *βλέπων ἦ.* — 748-64 *δείξεις μάλλον* θὰ με διαφωτίσης περισσότερο, *ἐξαγορεύω* 335 λέγω καθαρά, καθαρίζω, *μαθοῦσα* μόλις τὰ ἀκούσω, *βαῖος* μικρός, ὀλίγος: μετὰ μικρᾶς ἀκολουθίας, μόνος

ὡς μικρός, ταπεινός ἄνθρωπος, *λοχίτης* ὁ τοῦ αὐτοῦ λόχου, σύντροφος, *οἶα* ἄτε, ὡς, *ἀρχηγέτης* ἡγεμών, *ἀπήνη* κυρ. ἄμαξα τετρατρόχος συρομένη ὑπὸ ἡμιόνων, πᾶν ἄρμα ἢ ἄμαξα, *μία* δ' ἦν ἀπήνη, ἢ Λ. ἦγε, *αἰαῖ* πῶ πῶ, *διαφανής* ὀλοφάνερος (κυρ. ὁ δι' οὐ δύναται τις νὰ ἴδῃ τὰ ὀπίσθεν αὐτοῦ, λίαν διαφωτιστικός), *οἰκέυς* κ. *οἰκέτης* δούλος τῆς οἰκίας (κ. *οἰκότροψ*, *οἰκογενής*: ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς, οὕτω διάφορός πως τοῦ ἀργυρωνήτου), *ἀφ' οὗ* ἀφ' οὗτου, *εἶδε* σέ τε ἔχοντα κράτη Λαίον τ'.. (ἀντι: σέ Λαίου ὀλωλότης ἔχοντα κράτη), *θιγγάνω* ἄπτομα: πιάσας ἀπὸ τὴν χεῖρά μου, *σφέ* αἰτ. γ'. προσ. γένους κ. ἀριθ. κοινοῦ, αὐτόν, (ἐπ') *ἀγρούς*, ἢ αἰτ. τέρματος, *νομαι* οἱ τόποι τῆς βοσκῆς ποιμνίων, ὡς τελ., *πλεῖστον* ἐκ μεγίστης ἀποστάσεως, *ἄποπιος* ἐνεργ. ὁ παρατηρῶν μακρόθεν, *φέρειν* 590, 519, *καὶ μείζω* ἔτι μείζω, *οἶα δούλος* περιορίζει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄξιος.: δι' ἓνα δούλον, ἐφ' ὅσον δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ τῆς ἀξίας ἐνὸς δούλου: ἦν γὰρ ἄξιος οἱ ἄνθρωπος δούλος φέρειν καὶ μείζω χάριν τῆσδε. — 765·70 πῶς... πῶς εἶναι δυνατόν, πῶς νὰ κάμωμεν., ἢ ἐρ. ζωηράν ἐπιθυμίαν, *πάρεστιν* εἶναι παρῶν, περὶ μελ. πράξεως ἐν τῇ πλήρει βεβαιότητι ὅτι δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ πάραυτα, *τοῦτο* σύστ. εἰς τὸ ἐπίεσαι, *ἐμαντὸν* προῶλ. τοῦ λογικοῦ ὑποκ. τῆς ἐφεξῆς προκ., ἦτις = μὴ πόλλ' ἄγαν εἰρηκῶς ὦ: φοβοῦμαι μήπως (νομίζω ὅτι) πάρα πολλὰ ἔχω εἰπεῖ, μήπως ὑπεραρκετὰ σαφῶς ἔχω ἐξηγήσει τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους., *ἀξία* προσ. ἀντι ἀπροσ. συντ., *ποῦ* ἂν δὲν ἀπατῶμαι, *τὰ ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα* τὰ δύσφορα ἐν τῇ ψυχῇ σου, τὰ αἷτια τῆς ψυχικῆς σου στενοχωρίας. — 771-3 οὐ μὴ 328, *στερηθῆς* (τοῦ μαθεῖν), *βεβῶς* βεβηκῶς, *ἐλπίδες* (κακαὶ) προσδοκίαι, γὰρ τοῦλάχιστον, μάλιστα: τώρα μάλιστα ὅτε προχωρήσας τόσον πολὺ ἀναμένω τὴν ἀποκάλυψιν τῶσων ἐνδιαφερόντων πραγμάτων, *τῶ* τίτι, *μείζων* ἀξιότερος, κτηρ.: τίς γὰρ ἂν καὶ (= ἔτι 764) μᾶλλον ἄξιος εἴη μαθεῖν ταῦτα παρ' ἐμοῦ ἢ σύ; τίς θὰ ἐδικαιοῦτο μᾶλλον ἀπὸ σέ νὰ., *διὰ τύχης*... καθ' ἣν στιγμὴν βαδίζω τὴν ἀτραπὸν τοιαύτης ὡς ἡ ἰδική μου μοίρας. — 774-8 *Δωρίς* ἐκ τῆς Δωρίδος, *ἄγομαι* θεωροῦμαι, *μέγιστος* ἐπισημώτατος, *ἐκεῖ* ἐν Κορίνθῳ, ἐκ τοῦ Κορίνθιος, *πρὶν* ἕως ὅτου, *τύχη* τυχαῖον περιστατικόν, *ἐπέστη* εὐρέθη ἔμπρὸς εἰς τὸν δρόμον μου (ὡς πρόσκομμα), *σπουδῆ* σοβαρὰ προσοχή, σημασία. — 779-84 *δεῖπνα* ὁ πλ. πανηγυρικὸν συμπόσιον, *ὑπερπλησθεῖς* παραφουσκωμένος

ἀπὸ τὸν διαρκῆ πότον (ὄργ.), *παρ' οἴνω* ἐν τῷ πότῳ, ἐν μέσῳ τῶν ἀτμῶν τοῦ οἴνου, *πλαστός* ὑποβλημαῖος υἱός, *καλεῖ* ἔδει ἀπλῶς: πλαστόν· ἀντὶ τούτου ἐτέθη εἰδ. πρότ., ἄλλοτε εἰδ. ἀπρμφ., ἐξαο-
τωμένη ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ *φάναι* τῆς ἐνυπαρχούσης ἐν τῷ *καλεῖ*,
βαρύνομαι ^{ἢ κείνομαι} θεωρῶ τι βαρῦ, δυσφορῶ, *κατέσχον* ἀμτβ. ἐκρατήθην,
τὴν οὔσαν τὴν παροῦσαν, *θάτέρα* τῇ ἐτέρα, τὴν ἐπομένην, *ἐλέγχο*
ζητῶ ἐξηγήσεις, *δυσφόρως ἄγω* δυσφορῶ, *τῷ μεθέντι* (εἰς βάρος)
ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις ἐπιπολαίως ἐπέταξε τὸν λόγον. — 785-93
ἐ. *τὰ κείνοιν* (γεν. ὑποκ.) ἠὺχαριστούμην διὰ τὴν στάσιν ἐκείνων,
κνίζω (γαργαλίζω) ἐνοχλῶ, κεντῶ, πειράζω, *τοῦτο* ἢ ὕβρις, *ὕφειρπε*
(με) ὑπέβροσεν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, *ἄτιμον* ἐκείνων, ἢ ἰκό-
μην: μὴ τυχόντα ἐκείνων, διὰ τὰ ὅποια ἦλθον, *προυφάνη* ἐφανε-
ρώθη, ἠκούσθη, *ἄθλια* τραγικά, *δύστηνα* δυσσίωνα, ἀπαίσια, *δηλῶ*
ἐκφέρω εἰς φῶς, *ἄτλητον ὄρα*ν ἀφόρητον ὡς πρὸς τὴν ὄψιν, ἀπο-
τρόπαιον, βδελυρῶν, φρικιαστικόν. — 794-9 *ἐκμετρούμενος*.. ὑπο-
λογίζων, κανονίζων τοῦ λοιποῦ τὴν κατεύθυνσίν μου ἐκ τῶν ἀστε-
ρισμῶν, *χθόνα* ἐκ τοῦ ἔφευγον, *ἐνθα* ἀναφ. τελ., ἢ ἄρον. μή: ἵνα
μηδέποτε ἴδω ἐκεῖ πραγματοποιούμενα τὰ αἴσχη, *τῶν ἐμῶν* τῶν
ἀφορώντων ἀποκλειστικῶς ἐμέ, *τοῦτον* περὶ οὗ ὅλη ἡ συζήτησις. —
800-813 ἦ ἦμην, *κέλευθος θ.* ὁδός, *πέλας κ.* τῆς σχιστῆς, *ξυν-
αντιάζω* συναντῶ, *ἐμβεβῶς* 772 ἐποχούμενος, καὶ εἰς τὸ *κῆρουξ*,
πωλικῆ συρομένη ὑπὸ πῶλων, *φῆς*.. παριστάνεις, ἔχεις περιγραφάσει,
ὁ ἠγεμῶν ὁ ἠνίοχος (ὁ κῆρουξ), *ὁ πρέσβυς-ύτης* γέρον, *πρὸς βίαν*
βιαίως προσεπάθουν νὰ μὲ ἐκδιώκωσι, *τροχηλάτης* ἠνίοχος, *ἐκ-
τρέπω* προσπαθῶ νὰ ἐκβάλω ἐκ τῆς ὁδοῦ, *δι' ὄργης* μετὰ πάθους,
ὄρα (παίοντα), *τηρήσας* παραφυλάξας με, *παραστείχω* παρέροχομαι,
ὄχος ἄ. ὄχημα, ἄμαξα, *καδικνοῦμαί τινος* καταφέρω κτύπημα κατὰ
τινος, *κάρα* ἀναφ. κατὰμεσα εἰς τὴν κεφαλὴν, *διπλᾶ κέντρα* μᾶστιξ
ἔχουσα δύο κέντρα, ἀνὰ ἓν ἐκατέρωθεν, *ἀμφιπλήξ* 417, δίμυτος, *τίνω*
πληρώνω, *ἴσην* (τίσιν, τιμωρίαν): ἀλλ' ὅμως δὲν τὸ ἐπλήρωσεν αὐτὸ
εἰς ἴσον ποσόν, δὲν ἔλαβεν ἓν μόνον κτύπημα, *συντόνως* μὲ κτυπή-
ματα βροχηδὸν καταφερόμενα. — 813-20 *προσῆκω* εὐρίσκομαι
πλησίον τινός, συγγενεύω, ἐκ τούτου τὸ *ξένω*, *Δαῖω* ἐκ τοῦ συγγε-
νὲς: εἰδ. δὲ ὁ ξένος οὗτος ἔχει σχέσιν τινὰ συγγενείας πρὸς τὸν Λ.,
τοῦδε ἐμοῦ, *ἐχθροδαίμων* θεομίσητος, *τινὶ* ξένων (τῶν ἐν Θ. δια-
μεπόντων) μηδ' ἀστῶν, *ὠθεῖν* (χρῆ), *προστίθημι* ἐπιβάλλω, *τάδ'*
ὡς εἰ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ προσθήσῃ ὁ ἐπαρῶμενος· *τάσδ' ἀράς* ἐπέξ.

τοῦ *τάδε*. — 821-7 *χραίνω* (ἐπιχρίω) μολύνω, *λέχη* ἡ σύζυγος, ἐν *χεροῖν* διὰ τῶν χειρῶν μου, *ᾠλετ'* (ἐκείνος), *ἄρ'* (οὐκ, ἐννοεῖται ἐκ τῶν ἐφεξῆς) ἔφην κακός, *ἀναγνος* ἀκάθαρτος, μεμολυσμένος, *πάντα* καθ' ὀλοκληρίαν, *ἔστιν* ἔξεστι, *ἐμβατεύω* πατῶ τὸν πόδα, ἡ γεν. ὡς ἀφῆς, *ἢ* εἰ δὲ μή, ἄλλως, *γάμοις ζεύγνυμαι* συζεύγνυμαι. — 828-33 *οὐκ ἂν ὀρθοίη λόγον* δὲν ἤθελεν εἶπει (συλλογίζεσθαι) ὀρθῶς ἐκλαμβάνων ταῦτα ὡς βουλὰς ἀπανθρώπου δαίμονος ἐναντίον ἐμοῦ (ἦ: ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, εἰς τὸ *ὀρθοίη.. λόγον*), *θεῶν σέβας* σεβαστοὶ θεοί, *βαίην ἄφαντος* εἶθε νὰ ἐξαφανισθῶ ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἀνθρώπων, *κηλῖδα συμφορᾶς* ἐπονείδιστον συμφορᾶν. — 834-47 *ἡμῖν μὲν* 404, *δκηρηᾶ* ἐνεργ. διεγείροντα φόβον, *τοῦ παρόντος* πρτκ., *τῆς ἐλπίδος τοσοῦτον* ἐκ τῆς ἐλπίδος, ἦν μοι συνιστᾶς, ἔχω τόσον μόνον, ὥστε νὰ ἀναμένω., καὶ οὐδὲν πλέον, *βοτῆρ* ποιμῆν, *πεφασμένου* (αὐτοῦ) γεν. ἀπόλ. ὅταν δὲ εὐρίσκηται ἐνώπιόν σου, *προθυμία* θάρρος, *τίς ἢ προθυμία* ὡς παρ' ἡμῖν: τί θαρρεῖς νὰ πράξῃς, *ἐκπεφευγοίην* πρκμ. εὐκτ. παριστῶν ἐν τῇ βεβαιότητι τετελεσμένην ἐν τῷ παρόντι τὴν μέλλουσαν πράξιν, *περισσός* ὁ ὑπερβαίνων τὸ σῆνηδες μέτρον, περίεργος, παραδόξος, ἄξιος νὰ διεγείρη μείζονα προσοχήν, *ἔφασκες* αὐτὸν (τὸν βοτῆρα) ἐννέπειν, *ἄνδρας* πρόλ.: ὡς ἄνδρες κατακτείνειάν νιν (Λάϊον), *τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν* δηλ. πληθυντικόν, πολλοὺς τοὺς δράστας, *τοῖς πολλοῖς* ὡς παρ' ἡμῖν, οὐχί: τοῖς πλείστοις, *οἰόζωνος* οἶος, μόνος, *ἔστι ῥέπον* κλίνει, καταλήγει. — 848-58 *ὡς φανὲν ᾧδε* ὅτι ἐκοινολογήθη ὑπὸ τοιαύτην μορφήν, *ἐβάλλω πάλιν* (ἀπὸ τῆς θέσεως, εἰς ἣν αὐτὸς τὸ ἔθηκα) ἀποσύρω, ἀνακαλῶ, *ἐκτρέπομαι τοῦ λόγου* παρεκκλίνω, *οὖν* ὄντως, *φανεῖ ὀρθὸν* θάποδείξῃ πληρωθέντα, πραγματοποιηθέντα, *δικαίως* ὅπως εἶναι δίκαιον καὶ ὀρθὸν νὰ πληρῶνται τὰ μαντεύματα, *ὄν* αἰτιολ.: διότι περὶ αὐτοῦ τοῦλάχιστον, *διεῖπε* ῥητῶς εἶπεν, *κεῖνος* ὁ παῖς, *μαντείας εἴνεκα* ὥστε ὅσον ἀπὸ μαντείας τοῦλάχιστον δὲν δύναμαι νὰ δώσω προσοχήν οὔτε εἰς τούτους τοὺς λόγους οὔτε εἰς ἐκείνους τοὺς τελευταίους (τοὺς τοῦ θεράποντος). — 859-62 *πέμψον* τινὰ στελοῦντα (ἵνα μετακαλέσῃ) τὸν ἐργάτην (τὸν βοσκόν), *ἀφῆς* ἀμελήσῃς, *γὰρ* αἰτιολ. τὸ *πέμψω ταχύνασα*, *οὐδὲν* γὰρ ἂν πράξαιμι τούτων, ἂ οὐ φίλον σοὶ (ἔστι) πράττειν με.

697-862. 716 *τριπλαῖ ἀμαξιτοὶ* ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα ἀπὸ Δελφῶν διὰ Κορωνείας εἰς Θήβας διεσταυροῦτο μετὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρούσης ἀπὸ Δαυλίας πρὸς Ν εἰς Δελφοὺς (σήμερον *Σταυροδρομία*)

τῆς *Μπάρμπαρας*, ἐκ κατεστραμμένου ἐκεῖ που Τουρκ. χωρίου), καλουμένης διὰ τοῦτο *Σχιστῆς ὁδοῦ*· κατὰ τὴν διασταύρωσιν σφίζονται καὶ σήμερον σωροὶ λίθων, οὓς ὁ Πausanίας λέγει τάφους τοῦ Λαίου καὶ τοῦ θεράποντος (ἠνίοχου;) αὐτοῦ· αἱ ὁδοὶ αὗται διέρχονται ἐκεῖ διὰ μέσου χαραδρῶν μεταξὺ Παρνασσοῦ καὶ Κίρφωος, σήμερον προσιταὶ μόνον εἰς ἐφίππους, οὐχὶ ἀμάξας. **742 ἄρι χροάξων** εὐρίσκετο ἐν τῷ μεταχιμῖφ τῆς ἀνδρικήσ καὶ γεροντικῆσ ἡλικίας, πεντηκοντούτης περίπου. **753 ὁ κήρυξ** ἦτο ὁ σπουδαιότατος τῶν θεραπόντων τοῦ βασιλέως, ἐκτελῶν τὰς προσταγὰς τοῦ βασιλέως. **μία** χωρὶς νὰ ἀκολουθῆ ἄλλη χάριν τῆς συνοδείας τοῦ βασιλέως ἢ τῶν ἀποσκευῶν. **760 τῆς χειρὸς θιγῶν** οἱ ἱκετεύοντες ἤπτοντο τῶν χειρῶν (ἢ χειραψία δὲν εἶχεν ἀποβῆ ἀκόμη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὕλως κενὴ τυπικότης) ἢ γονάτων ἢ τοῦ γενείου ἐκείνων, οὓς ἱκέτευον, οἱ δοῦλοι συνήθως τῶν χειρῶν. **795 ἄστροις τεκμαίρεσθαι, ἐκμετρεῖσθαι, σημαίνεσθαι, σημειοῦσθαι**, παροιμ. ἐκ τῆς ναυτιλίας ἐπὶ τῶν μακρῶν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων, οἵτινες διὰ τῶν ἄστρον ἐσημείουν τὴν θέσιν τῆς πατρίδος αὐτῶν, καὶ κυρίως ἐπὶ τῶν ὁδοιπορούντων ἐν ξένοις καὶ ἔρήμοις τόποις τῶν ζητούντων ὠρισμένην κατεύθυνσιν καὶ τῶν φυγάδων, οἵτινες ἄνευ ὁδηγοῦ βαδίζοντες θέλουσι μόνον νὰποφύγωσι τὴν πατρίδα αὐτῶν. **805 ἠλαυνέτην** ἀμφοτέροι, καθ' ὅσον ὁ ἠνίοχος (κῆρυξ) ἐκτελεῖ προσταγὴν τοῦ Λ., ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἠνίοχος κυρίως ἐξαναγκάζει τὸν Οἶ. νὰ παραμερίσῃ, λέγεται ὁ *ἐκτρέπων* τὸν ἠνίοχον ὁ Οἶ. διακρίνει ὡς κῆρυκα ἐκ τοῦ σκήπτρου. Μόλις ὁ Οἶ. ἐκτύπησε τὸν κῆρυκα, προχωρεῖ ζιτῶν νὰ διέλθῃ παραπλεύρως τῆς ἀμάξης ἐν τῇ στενῇ ὁδῷ· τότε κτυπᾷ αὐτὸν παρερχόμενον ὁ Λ. **814 τοὺς ξύμπαντας** ὡς ἐνόμισεν ὅτι ἀντελήφθη, ἐν ᾧ εἷς ἔφυγε καὶ ἐσώθη. **817 μὴ ξένων** τὸ κῆρυγμα τοῦ Οἶ. 236... ἀφεώρα κυρίως τοὺς Θ. ξένοι εἶναι ἢ οἱ ἐν Θ. μετοικοῦντες ἢ μᾶλλον οἱ ἔξω τοῦ κράτους τῶν Θ., οἵτινες ὅμως ἐπίσης δὲν ἠδύναντο νὰ δεχθῶσι παρ' ἑαυτοῖς τὸν μιάστορα τῆς ἰδίας πατρίδος· ἄλλως ἢ φράσις *μὴ ξένων μηδ' ἀστῶν* θέλει νὰ δηλώσῃ τὴν ἔννοιαν *ἀπολύτως οὐδεὶς*. **837 βοτήρη** 761. **846 οἰόξωνος** οἱ ὁδοιποροῦντες ἀνεξῶννυντο χάριν εὐκολίας ἐν τῷ βαδίσματι· ὅθεν ἡ λ. σημ. τὸν μοναχικὸν ὁδοιπόρον. **859 ἐργάτης** διότι ἠργάζετο ἐν τοῖς ἀγροῖς.—**703 φησί**: τίς εἶπε τοῦτο; πόθεν ἢ σύγχνοις τοῦ Οἶ.; *Τί θὰ ἠσθάνθη ἐπὶ τῇ φράσει ἐν **τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς**; διὰ τί λέγει ἔδοξ' ἀκοῦσαι, οὐχὶ ἤκουσα; διὰ τί ἐρωτᾷ*

τὴν Ἰοκ. περὶ τοῦ Α. ὡς νέου; διὰ τί ὑποτιμᾷ 778 τὴν σπουδαιότητα τῆς ἕβρωος; διὰ τί λαβὼν τὸν φρικτὸν χρῆσιμόν ἐφόρευσε ἀνθρώπον καὶ ἐνυμφεῦθη γυναῖκα καὶ δὴ προεβυτέραν; διὰ τί τὸν φρονεθέντα καλεῖ συγγενῆ τοῦ Αἰῶν; διὰ τί δὲν προστάσσει 859 νὰ κοιμηθῆ εὐθὺς ὁ σωθεὶς; Τί θέλει διὰ τῶν σφαλμάτων τοῦ Οἰ. νὰ καταδείξῃ ὁ Σ.; Τί ἀποπνέει ὁ ὄλος λόγος τοῦ Οἰ.; Ἐκ τῶν περὶ μαντείων ἐκφράσεων πῶς ἔτι παρίσταται ἡ Ἰοκ.; ζητοῦσα νὰ καθησυχάσῃ τὸν Οἰ. διὰ τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ χρῆσιμόν τί προζαλεῖ; πῶς θὰ κληθῆ τὸ τοιοῦτον; διὰ τί 834 δὲν ὀμιλεῖ πρώτῃ; πῶς φαίνονται οἱ συλλογισμοὶ 848 τῆς Ἰοκ.; ἄς μελετηθῶσι καλῶς διὰ τί συνιστᾷ εἰς τὸν Οἰ. 869 νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν οἶκον; διὰ τί ὁ θεράπων ἐξήτησε 760 νὰ φύγῃ ἐκ Θ.; Τὸ Ἐπεισόδιον ἐκ πόσων καὶ τίνων σκηνῶν ἀποτελεῖται; ποῦ εὐρίσκεται ἡ προᾶξις ἐν αὐτῷ; τίνα τὰ κρατοῦντα ἐν ἡμῖν συναισθήματα; πρὸς τί μέρος σημερινῆς τραγωδίας ἀντιστοιχεῖ; Τὸ τμ. 649-97 διὰ τὴν θερμότητα τοῦ συναισθήματος πῶς θὰ ἐξετελέσθη ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ; πῶς θὰ ὀνομασθῆ, ἀφ' οὗ ὁ Χ. δακρύων καὶ κοπιόμενος ὀμιλεῖ; διὰ τί οἱ ποιηταὶ ἐπετίθενον τοιαύτας ἐκτελέσεις;

863-71 ξύνειμι συντροφεύω, εἰ ποιητ. ἀντὶ εἶθε, εἰ γάρ, ἀγνεία ἀγνότης, εὖσεπτος ἄξιος παντὸς σεβασμοῦ, σεπτός, θεῖος, φέροντι πρὸς τὸ μοι ἀντὶ ἀρμφ. 296, 317: εἶθε νὰ μὲ συντροφεύῃ ἡ ἀγαθὴ μοῖρα γράφουσα νὰ ἔχω τὴν σεπτὴν ἀγνότητα ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, **πρόκεινται** δημοσίᾳ ἔχουσιν ἐκτεθῆ, δημοσιευθῆ, ὡς οἱ νόμοι ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαγοῦ, ὧν λόγων κ. ἔργων, ἐκ τοῦ νόμοι, πρὶ ὧν ἔχουσι θεσπισθῆ καὶ ἀποκαλυφθῆ εἰς τοὺς ἀνθρώπους νόμοι, **ὑπίποδες** ὑψηλὰ πατοῦντες, οὐράνιοι, ὑπέρτεροι τῆς ἀνθρωπίνης αὐθαιρεσίας, **τεκνῶ** τεκνοποιῶ, γεννῶ, **δι' οὐρανίαν αἰθέρα** (ὀμηρ. θ.) ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανίου αἰθέρος, τῶν αἰθερίων στρωμάτων τοῦ οὐρανοῦ, ὧν νόμων, **νῖν** τοὺς νόμους, **φύσις ἀνέρων** ἀνθρωπίνη φύσις, **οὐδὲ μήποτε** καὶ οὐδέποτε 328, **λάθα** λήθη, ἀχρηστία, **κατακοιμῶ** παραδίδω εἰς ὕπνον, εἰς ἀχρηστίαν, ἀπαρχαιώνω, **θεὸς** θεῖον πνεῦμα, θεία δύναμις, **οὐδὲ γηράσκει** παρτάξ. θλ. ἀντὶ: οὐ γηράσκων.—**872-83 ἕβρις** ἡ αὐθάδης καταφρόνησις θεῶν καὶ ἀνθρωπίνων, τὸ ἀντίθ. τῆς ἀγνείας..., **φυτεύω** γεννῶ (κυρ. περὶ τοῦ πατρὸς), **τύραννος** αὐθαίρετος δεσπότης, αὐθ. δυνάστης, **ὑπερπλησθῆ** ὑπερκορεσθῆ, **μάταν** (-ην) χωρὶς νὰ σβέσῃ τὴν δίψαν της, **πολλῶν ἅ, ἐπίκαιρα** δίκαια (ἀλλὰ καὶ κυριολ.), **εἰ** + ὑποτ.

198, *εἰσαναβᾶσα*.. μετεωρισθεῖσα εἰς τὸν ὕπατον κολοφῶνα τῆς διαστροφῆς τῆς, *δροῦω* φέρομαι ῥαγδαῖος, γν. ἀόρ., *ἀνάγκα* ὁ καταναγκασμὸς τῆς μοίρας, ἡ μοῖρα, ἡ ἀτη, ἡ θεία δίκη, *ἀπότομος* ὡς παρ' ἡμῖν, ἀπόκρημνος : κρημνίζεται ῥαγδαίως εἰς τὴν ἀπόκρημνον ἄβυσσον, τὴν ὁποῖαν ἡ θεία δίκη διανοίγει πρὸ αὐτῆς, *ἐνθα* ὅπου, ὅτε, *χρηται*.. δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν πόδα, ὅστις ὑποστὰς κατὰ τὴν πτώσιν κατάγματα καθίσταται ἄχρηστος, *αἰτοῦμαι* παρακαλῶ, *λύω* χαλαρῶ, μαιταιῶ, *πάλαισμα* τὸν ἀγῶνα τῆς πόλεως πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ φονέως, *τὸ καλῶς ἔχον* τὸν εὐγενῆ καὶ σωτήριον διὰ τὴν πόλιν, *ἴσχω* ἔχω.—884-97 *ὑπέροικλος* ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ ὑπεροχῇ τῶν ὄπλων του : ἐὰν τις ὅμως ἔχει λάβει ἔργῳ ἢ λόγῳ τὸν σκολιὸν δρόμον τῆς ἀλαζονείας, *ἀφόβητος* ἐνεργ. μὴ φοβούμενος τὴν θεῖαν δίκην, *ἔδος* ἔδρα, κατοικία, ἱερόν, ναὸς, *ἄγαλμα*, *αἰροῦμαι* αἰρῶ, κυριεύω τι ὡς ἰδικὴν μου (μέσ.) λείαν : εἶθε νὰ μὴ διαφύγῃ τοὺς ὄνυχας κακῆς μοίρας, *χλιδὰ* τρυφηλότης, ἐντεῦθεν : ἀκολασία, ἀλαζονεία, *δύσποτος* κακότυχος (δι' ἀσεβειαν), ἀνόσιος, *χάριν* ἀναγκ. αἰτ., *τὸ κέρδος* τὸ ἐπιδιωκόμενον ὑπ' αὐτοῦ, *καὶ* (εἰ μὴ), *ἔρξεται* εἰρξεται. κρατήσῃ ἑαυτὸν, ἐὰν μὴ ἀπόσχη, *ἄσεπτος* ὁ μὴ σεπτὸς, ἀνίερος, ἀσεβῆς, οὐ., *ἔξεται*, ἔχομαί τινος : ἐὰν ἐγγίσῃ, ἐπιβάλῃ βέβηλον χεῖρα, *ἄθικτα* ὅσα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐγγίσωμεν, ἱερά, *ματάζω* (μάτην) λέγω ἢ προάπτω μάταια, ματαιοφρονῶ, ἀνοηταίνω, : ἐκ ματαιοφροσύνης ἢ β' ὑποθ. πρῶτ. *εἰ μὴ τὸ κέρδος*... ἀναπτύσσει ἀκριβέστερον τὴν ἀ'. 884' διὰ τοῦ ἀ'. μέλους, *εἰ μὴ κροδανεῖ καὶ ἔξεται*... ἀναπτύσσεται τὸ δίκας ἀφόβητος (ἐντεῦθεν τὸ δικαίως), διὰ τοῦ β'. ἢ τῶν ἀθίκτων ἔξεται τὸ οὐδὲ δαιμόνων ἔδη σέβων, *ἐν τοῖσδε* ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας (ἐὰν ἐπικρατήσῃ ἢ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀσεβείας), *φάργγνυμαι* (φράττομαι) περιχαρᾶκῶ νομαι, λαμβάνω ἀσφαλιστικὰ μέτρα, *βέλη μύθων* προσβλητικοί, πειρακτικοί λόγοι (ἀντίθ. τῆς ἀγνείας τῶν λόγων), *ἀμύνω τινός τι* ἀποσοβῶ ἀπὸ τινός τι, *ψυχᾶς* τῆς ἑαυτοῦ, *αἱ τοιαῖδε* αἱ ἀσεβεῖς, ἃς ἐδήλωσε καὶ διὰ τοῦ ἐν *τοῖσδε* 892, *χορεύω* μετέχω τοῦ ἱεροῦ χοροῦ (τοῦ Διονύσου), λατρεύω τὸν θεὸν χορεύων.—898-910 *ἄθικτος* 891, *σέβων* ὡς εὐλαβῆς προσκνηνητής, *Ἄβαι* πόλις τῆς Φωκίδος, *Ἄβαισι* τοπ., *τάδε* αἱ θεωρίαι μου αὐταί, *ἀρμόζω* ἐφαρμόζομαι, ἐπικυροῦμαι, *χειροδειακτα* δακτυλοδεικτούμενα ὑφ' ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ὀλοφάνερα, *ᾧ κρατύνων* ἄνευ ἀντικμ. ᾧ παντοκράτορ, *εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις* ἐὰν πράγματι ὄρθῶς καλεῖσαι οὕτως

(ἐὰν ὄντως εἶσαι τοιοῦτος), **ἀνάσσω πάντα** (ἐπιρ. ἀντὶ γεν.), **μὴ σε λάθοι** ἢ τοιαύτη ἀσέβεια πρὸς τοὺς θεοὺς ταύτην διασαφεῖ συγκεκοιμένον εὐθύς παράδειγμα· σὲ μετὰ τὸ ὅλον ἀκολουθεῖ ἢ ἰδιότης: σέ, ἐφ' ὅσον αἰωνίως ἄρχεις (ἐὰν θέλεις νὰ ἀρχῆς αἰωνίως) καὶ ὀφείλεις νὰ τιμωρῆς τοὺς ὑποσκάπτοντας τὴν ἀρχὴν σου, **ἐξαιρουσιν** (οἱ ἄνθρωποι) ἐξαφανίζουσι, ἀπολακτίζουσι, **φθίνοντα** κτγρ. προλ. ὥστε φθίνειν, ὥστε νὰ ὠχοιᾷ ἢ αἰγλή των, **ἐμφανῆς** . . καὶ οὐδαμοῦ φαίνεται ὁ Ἄπ. τιμώμενος, **ἔρρει τὰ θεῖα** ἐπῆρε δρόμον ἢ θρησκεία, χαῖρε θρησκεία!

863.910. 873 τύραννος 514. **889 τὸ κέρδος κ. δ.** ὡς ὁ Λ. καὶ ἡ Ἴοκ. ἐπιδιώξαν κέρδος δι' ἐγκληματικῆς πράξεως 717... **898 γῆς ὀμφαλὸς** 480. **899 Ἄβαι** πόλις ἐν Φωκίδι, ἔχουσα πολυθρύλητον ναὸν καὶ μαντεῖόν τοῦ Ἄβαιου Ἀπόλλ., ἀρχαιότερον τοῦ Δελφικοῦ. **900 ἐν Ὀλυμπία** ὑπῆρχε πανάρχαιον μαντεῖον τοῦ Διός, διατηρούμενον ὑπὸ τοῦ ἱερατικοῦ γένους τῶν Ἰαμιδῶν, ἐν ᾧ ἐμαντεύοντο δι' ἐμπύρων.—**Τί ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸ χορικόν;** **Διὰ τί ὁ Χ.** δὲν μνημονεύει τῆς Ἴοκ.; **Τίνα συναισθήματα κρατοῦσιν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Χ.**; **Ἐὰν δι' αὐτοῦ ὁμιλεῖ ὁ Σ.,** πῶς παρίσταται ἡμῖν; **911-7 ἀνακτες** 284, **δόξα μοι παρεστάθη** μοὶ ἐπῆλθεν ἢ ἰδέα, μοῦ κατέβη, **στέφη** ἱκτηρίους κλάδους β, οὓς λαμβάνει ὡς ἱκέτις, **ἐπιθυμιάματα** θυμιάματα, **ὕψου θυμὸν αἶρει** διατελεῖ ἐν ὑπερβολικῇ ψυχικῇ ἐξάψει, ὑπερδιεγέρσει, **λύπαισιν αἰτ., ὅποια** ὅπως, ὡς **ἐννοῦς** φρόνιμος, **τεκμαίρεται** . . οὐδ' ἐξάγει τὰ συμπεράσματά του περὶ τῆς νέας μαντείας τοῦ Τ. ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παλαιοῦ χρησμοῦ τοῦ δοθέντος εἰς τὸν Λ. τότε θὰ κατέληγεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, ὅπως ἐκεῖνος ὁ χρησμός δὲν ἐξεπληρώθη, οὕτω καὶ νῦν ἡ μαντεία τοῦ Τ. **τοῦ λέγοντος** γεν. κτγρ. τῆς κτήσεως: ἀφίεται εἰς τὴν διάκρισιν, γίνεται ἔρμαιον παντός, πείθεται τυφλῶς, **φόβοι** φοβερὰ πράγματα.—**918-23** **ὅτε** ἐπειδή, **ἐς πλεον ποῶ** κατορθῶνω, **Δύκειος** 203, **ἄγχιστος** (ἄγχι πλησίον) πλησιέστατος, διότι ὁ βωμός του ἦτο ἰδρυμένος πρὸ τῶν ἀνακτόρων, **κάτευγμα** (τὸ μετὰ τῆς εὐχῆς προσφερόμενον) τάξιμον, ἀφέρωμα, **ἔπορον**, προκ. πέπωται, ἔδωκα, **λύσις** ἀπαλλαγὴ, ἀπολύτρωσις (ἀπὸ τοῦ συνέχοντος τὸν Οἰ. κακοῦ), **εὐαγῆς** ἐνταῦθα ἐνεργ. καθαρτικός, ἐξαγνιστικός ἀπὸ τοῦ ἄγους, ἢ λύσις ἢ καθιστώσα εὐαγῆ, ἄγνον τὸν Οἰ. τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ μιαιῶς πράξεως, **ἐκπεπληγμένον** τεταραγμένον, **κυβερνήτης** ν. ὁ πηδαλιούχος.—**924-44 μάθοιμ' ἂν** ἢ ἐρώτ. παρακλήσιν, **αὐ-**

τὸν πρόλ., *ὄπου* (ἔστιν), *αἶδε* ἰδοῦ, *ἦδε* δέ ἐστι γυνή, μήτηρ.. ἰδοῦ δὲ καὶ ἦ., *ἀλλὰ* ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου πολλάκις ἐκφράζει βεβαίωσιν, *δλβία γένοιο* εὐτυχοίης, *δάμαρ-τος* θ. (ἡ ἀραρίσκουσα τὸν δόμον) ἢ σύζυγος, *παντελής* τελεία, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λ., νόμιμος καὶ μήτηρ τέκνων, *γ' οὔσα* ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον εἶσαι, *αὐτως* (αὐτός, ὁ αὐτός: ἐξ οὗ ὡσαύτως) ὡσαύτως, *καὶ σὺ* ὄλβιος γένοιο, *εὐέπεια* εὐφημία, εὐδοίωνα λόγια, εὐδοίωνος εὐχή, *ὄτου* ἐρ. ποῦτ., *χῶ τι* καὶ ὅτι, *σημαίνω* ἀναγγέλλω, (ἀφιῆμαι θέλων σημήναι) *ἀγαθὰ* εὐχάριστα, προσηγείται τὸ γεν. *δόμοις*, ἔπεται τὸ εἶδος *πόσει*, *τὰ ποῖα* 120, κτηρ. τοῦ *ταῦτα*: ποῖά ἐστι ταῦτα, *ἀφιγμένος* (σημήναι θέλεις.), *ἔπος* εἰδησις, αἰτ. καθ' ἔλξιν πρὸς τὸ ὁ ἐξερωῶ, θὰ εἶπω καθαρά, ἀντὶ τῷ ἔπει, αἰτ. εἰς τὸ ἡδοιο-ἀσχάλλοις, *τάχα* ταχέως, *ἀσχάλλω* ἀδημονῶ, λυποῦμαι, *πόιαν δύναμιν ἔχει* πῶς ἔχει διπλῆν δύναμιν, ἐνέργειαν, ἦδεσθαι καὶ ἀσχάλλειν, *ἴστημι* ἀναγορεύω, ἀνακηρύττω, *ἐγκρατής ἐστι* ἔχει τὸ κράτος, βασιλεύει, *ἀξιῶ*.. ἀπαιτῶ νὰ θανατωθῶ. — 945-56 *πρόσπολος* ἀμφίπολος, θεραπευτὴς ἀκολουθοῦσα τὴν βασίλισσαν, *οὐχὶ λέξεις*; 637, *ὡς τάχος* ὡς τάχιστα, *ἴν' ἐστὲ* ἐπιφ. ποῦ εἶσθε, πῶς εἶσθε ἐν μηδενικόν!, *ἔφρευγεν* ἦτο ἐξόριστος, Οἶ. πάλαι τρέμων ἔφρευγε (φοβούμενος) μὴ κτάνοι τοῦτον, *τοῦτον* 947-ὄδε 948 τὸ αὐτὸ πρόσωπον, *ὄδε* 948-ὄδε 949 διάφορα πρόσωπα, *πρὸς τῆς τύχης* ἀπὸ φυσικὸν θάνατον, *τοῦδε* διότι παρέρχεται ἤδη ὁ Οἶ., *Ἰο. κάρα* περίφρ. Ἰοκάστη, ἡ κεφαλὴ ὡς τὸ τιμιώτατον τοῦ σώματος, προβλ. παρ' ἡμῖν 100 κεφάλια βόδια... *ἐκπέμπομαι* μεταπέμπομαι, *ἴν' ἦκει* ποῦ (πῶς) ἔχουν καταντήσει, *τὰ σεμνὰ* τὰ ἄξια παντὸς σεβασμοῦ: πῶς λέγεται ἡ λ.: *ποδαπὸς* ἐκ ποίας χώρας, *λέγει* ἀναγγέλλει, *ἐκ Κ.* (ἦκει, ὡς εἰ ἠρωτήθῃ: *πόθεν ἦκει*). — 957-63 *σημήνας γίγνομαι* σημαίνω, ἀναγγέλλω, *θανάσιμος* συνήθ. θανατηφόρος, ἐνταῦθα παθ. νεκρός: *ὅτι* (ἔχει μεταβῆ εἰς τὸν "Αἰδην) *ἔχει ἀφήσει χρόνους*, *δόλοι* δολοφονία, ὁ πληθ. τὰ διάφορα εἶδη τοῦ θανάτου τοῦ γινόμενου *δολο μαλο*, *ξυναλλαγαι νόσου* δοσοληψία μὲ νόσημα, *σμικρὰ ῥοπή* μία παραμικρὰ ἀφορμὴ, *εὐνάξω* ὀρίπτω εἰς τὴν κλίνην, ὀρίπτω κάτω, *παλαιὰ* γηραλέα, *ἔφθιτο* ἀόρ. ἀπέθανεν, *μακρὸς χρόνος* ἡ μακρὰ ἡλικία, *συμμετρούμενος* ἔχων (αὐτός, ἡ ζωὴ του) τὸ αὐτὸ μέτρον πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἡλικίας 73,: καί, ἐκτὸς τῆς νόσου, συμφώνως πρὸς τὴν μακρὰν ἡλικίαν του, βαθυγήρος, *καί γε* καὶ μάλιστα. — 964-72 *σκοποῦμαι* κντάζω, δίδω προσοχὴν, *τὴν πυθόμαντιν ἐστίαν* τὴν μαντικὴν τῆς

Πυθούς ἐστίαν, τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, **κλάζω** κρώζω, **ὑφηγητής** ὁδηγὸς τοῦ δρόμου, **ὧν ὑφηγητῶν** κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν ὁποίων, ἢ γεν. ἀπόλ. ἄνευ τοῦ *ὄντων*, πρβλ. *me duce, auctore, consule*, **κεύθει** ἀμτβ. κεύθεται, κρύπτεται, ἔχει ταφῆ, **δῆ** ἤδη, **ὄδε** ἰδοὺ ἐδῶ (εἶμαι), **ἄφανστος** ἐνεργ. ὡς **ἀφόρητος** 885 χωρὶς νὰ ἔχω ἐγγίσει φονικὸν ὄπλον, **εἴ τι μὴ** εἰ μὴ ἄρα, ἐκτὸς ἐὰν ἴσως, **ἐμῶ** ἀντὶ γεν. ἀντκμ. ἀπὸ τὸν πόθον μου, ἀπὸ τὸν πόνον νὰ μὲ ἴδῃ, **δ' οὖν** ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὅπως καὶ ἂν ἀπέθανε, ὁ χρησμός τετέλεσται!, **θέσπισμα** (θέσις (θεὸς-ἐν-σέπ-ειν) θεόπνευστος, θεσπίζω-μαντεύω) χρησμός, **τὰ παρόντα** τὰ ὁποῖα ἐν τῷ παρόντι ἀπασχολοῦσιν ἡμᾶς, **συλλαβὼν** λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ, μετὰ τῶν χρησμῶν, **ἄξι' οὐδενὸς** καὶ ἐν τῇ γῆ ἐπάνω, ὅπου ἦσαν, καὶ ἐν τῷ ἄδῃ, ὅπου τώρα εὐρίσκονται. — **973-88 παράγομαι** παρασύρομαι, ἀπατῶμαι, **μὴ βάλῃς ἐς θυμὸν** μὴ συλλογισθῆς, πρβλ. *ἐνθύμιον* 739, **ἄνθρωπος** γεν. οἱ ἄνθρωποι, **ῶ** διὰ τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ὁποίου, **τὰ τῆς τύχης κρατεῖ** ἢ τυφλὴ τύχη διέπει τὰ πάντα, περὶ οὐδενὸς δὲ ὑπάρχει ἀκριβῆς (ἀσφαλῆς) πρόγνωσις, **εἰκῆ** ἀσκόπως, ὅπως τύχη, ἄνευ σκέψεων: κράτιστον (τὸ) ζῆν εἰκῆ, **δύναιτο** δυνατ. ἄνευ τοῦ *ἂν*, **εἰς τὰ ν.** ὡς πρὸς τοὺς γάμους μετὰ τῆς μητρὸς σου, **πολλοὶ** βροτῶν, **ἀλλ' ὄτω ταῦτ' ἐστὶ παρ' οὐδέν:** ἀλλ' ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ταῦτα εἶναι ἐν μηδενικόν, περὶ τὴν ζωὴν του ἀλυπότατα, **μέγας** (ἐστὶ), **ὀφθαλμὸς** δι' οὗ εἰσδύομεν εἰς τὸ σκότος; ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς εἶναι διανγῆς (ἰσχυρὸς) φακός, ἀπλετον φῶς, δι' οὗ δύνασαι νὰ εἰσδύσης καὶ εἰς τοῦ μέλλοντος τὸ σκότος (ὅτι ὁ θεὸς ἐκ τοῦ φυσικοῦ θανάτου τοῦ Πολύβου ἐξηλέγχθη ψευδόμενος, ἐπιτρέπει νὰ κρίνωμεν ἀσφαλῶς ὅτι καὶ εἰς τὰ κατὰ τὴν μητέρα δὲν θάληθεύσῃ), **ξυνίημι** παρενθ.: τὸ ἐννοῶ, **τῆς ζώσης** ὑποκ.: ἀλλ' ἢ ζῶσα μὲ φοβίζει. — **989-99 ὑπὲρ ποίας** περὶ π., ἀναγκ. αἰτ., **καὶ** συγν. ἐν ἐρ.: καὶ διὰ ποίαν λοιπόν, **τί κείνης** διαιο. ἢ κτητ. τί πρᾶγμα ἐκείνης, **ἐς φόβον φέρον** 517 ἐς βλάβην φέρον, **θεήλατος** θεόπεμπτος, **ῥητὸν** εἶναι δυνατὸν νάνακοινωθῆ, **θεμιστὸν** θεμιτόν, ἐπιτετραμμένον (θέμις), **μάλιστά γε** καὶ πολὺ μάλιστα ῥητόν, **ἐλεῖν.** ἀντὶ *ἐλεῖν φόνον πατέρα*, **ἀποικῶ Κορίνθου** κατοικῶ μακρὰν τῆς Κ., **ξενιτεύομαι**, **εὐτυχῶς** εὐτυχίης, ἐν μέσῳ εὐτυχίας, **ἀλλ' ὅμως** (πικρῶς, ἀναγκῶς, ἐπεὶ..). — **1000-20 ἢ γὰρ** ἀλήθεια λοιπόν, **ἀπόπτολις κεῖθεν** μακρὰν τῆς πόλεως, ξενιτευμένος ἀπ' ἐκεῖ, (ἢ ἀπόπτολις διὰ τε τοῦτο) **χερῆζων τε.**, τὸ *τί οὐ* + ἀορ. ὄρ..

ἐν ᾧ ἀνεμένομεν ἔνεστ., παριστᾷ προᾶξιν ὡς δέουσαν γενέσθαι καὶ ὁ λέγων ἀπορεῖ πῶς αὕτη πρὸ πολλοῦ δὲν ἔγινεν· ὁ ἀόρ. καὶ τὸ ταχύ· διὰ μιᾶς λέξεως, **εὐνους** ἔξ εὐνοίας, **καὶ μὴν** καὶ πρὸς τούτοις (ἐκτός τοῦ ὅτι θὰ δείξῃς τὰς καλὰς σου διαθέσεις), **ἐμοῦ** ἀφαιρ. παρ' ἐμοῦ, **χάριν** δῶρον, ἀνταμοιβήν, **καὶ μὴν** καὶ πράγματι, **μάλιστα τοῦτο** κυρίως διὰ τοῦτο, πρὸς τοῦτον τὸν σκοπόν, **ἐλθόντος** ὑποθ., **πρὸς δόμους** εἰς Κ., **εὖ πράξαιμί τι** καταφέρω κανὲν καλὸν φιλοδώρημα, **δομοῦ** ὁμόσε, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, **φυτεύω** 437, **φυτεύσαντες** κατὰ σύλληψιν περὶ τῶν γονέων, ἐνταῦθα περὶ τῆς ἐπιζώσης μητρός, ὡς 999 **οἱ τεκόντες**, ἐν ᾧ τὸ **τίκτειν** κυρ. περὶ τῆς μητρός, **οὐκ εἴμι δομοῦ** θάποφύγω τὴν συνάντησιν πρὸς., **καλῶς** πολὺ καλὰ, πρὸς τὸ δηλὸς εἶ, καὶ παρ' ἡμῖν **ἔφαγα καλὰ**., ἢ σύντ. προσ. ἀντὶ ἀπροσ., εἶναι πολὺ σαφὲς ὅτι., **τῶνδ' εἵνεκα** οὐ., **ταρβῶ** 296, φεύγω **ταρβῶν**, **ἐξέλεθ** σαφῆς ἀποβῆ, εὐρεθῆ ἐκ τῆς δοκιμασίας ἀληθῆς, **μίασμα τῶν φυτευσάντων**.. μήπως μολυνθῆς ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου, **οὐδὲν πρὸς δίκης** ὄλως ἄδικα, **οὐχι** (τρέμω πρὸς δίκης), **γεννητῆς** γονεύς, (οὐδὲν πρὸς δίκης τρέμεις) **ὀθούνεκα** (ὄτου ἔνεκα) διότι, **ἦν οὐδὲν ἐν γένει οὐδεμίαν** θέσιν εἶχε μεταξὺ τοῦ γένους σου, δὲν ἦτο ποσῶς συγγενῆς σου, **οὐ-οὐδὲν** ἢ ἐπανάλ. ἐπιτείνει τὴν ἄρνησιν, **τοῦδε** ἐμοῦ: δὲν σε ἐγέννησε περισσότερον ἀφ' ὅτι ἐγώ, ἀλλ' ἔξ ἴσου, τόσον εἶναι πατήρ σου ὡς Π. ὅσον καὶ ἐγώ, **τῷ μηδενὶ** οὐ. τῷ ὄντι μηδενὶ κατὰ γε τὸ φῦσαι ἐμέ: καὶ πῶς ὁ γεννήσας εἶναι τὸ ἴδιον μὲ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν με ἐγέννησεν, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι ἐν μηδενικόν, **ἐγεινάμην** ἐγέννησα. — 1021-36 **ἀντὶ τοῦ αἵτ.**, **ὠνομάζετο** ὁ πρτ. τὸ διαρκές, τὸ μέσον: ἰδικόν του, (ὠνομάζετο) **λαβὼν αἵτ.**, **ἴσθι** μάθε το λοιπόν, **ᾧδ' ἔστερξε** μὲ περιέβαλε διὰ τσαύτης στοργῆς, **λαβὼν ἐνδ.**, **ἀπ' ἄλλης χειρὸς** ἀπὸ ξένας χειρᾶς, **ἐκπεῖθω** ἐξαναγκάζω, **ἐμπολάω-ῶ** ἀγοράζω, **τυχῶν** συναντήσας, κατὰ τύχην εὐρῶν, **δίδως με** ὁ ἔνεστ. ἴστορ., **πτυχαι** χαράδραι, **ναπαῖται** (νάπη δασώδης κοιλάς ἢ φάραγξ) δασώδεις, **ὄρεια π.** βόσκοντα ἐπὶ τῶν ὀρέων, **ἐπισιατῶ** φυλάττω, **θητεία** (θῆς ἐλεύθερος μισθωτὸς ἐργάτης) ὑπηρεσία ἐπὶ μισθῷ: καὶ ἐγύριζες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς ἔμισθος ἐργάτης; (ναί, πλάνης,) **σοῦ δ' ἀλλὰ σοῦ** σωτήρ μάλιστα, **λαμβάνεις** μὲ εὐρίσκεις δὲ ἐν συμφορᾷ, διότι ὑπέφερον ἀπὸ τί; ἀπὸ τί ἔπασχον, ὥστε λέγεις ὅτι μὲ εὔρες ἐν κινδύνῳ καὶ μὲ ἔσφασα; **ἄρθρα** 718, **ἐννέπω** 350 τί ἐστὶ τοῦτο τὸ ἀρχαῖον κακόν, ὃ ἐννέπεις; **ποδοῖν ἀκμαὶ** αἱ ἐξοχαὶ τῶν ἀστρα-

γάτων, **διάτορος** (τείρω) διατρουλημένος, **ἀναιροῦμαι** φορτόνομαι, ἀναλαμβάνω, **σπάργανα** ἢ βρεφικὴ ἡλικία, καθ' ἦν τὸ βρέφος περιτυλίσσεται διὰ σπαργάνων, **ὄς εἶ** ὅ,τι εἶσαι, ὅπως εἶσαι: ὅπως εἶσαι οἰδίπους, οὕτω καὶ ὀνομάσθης, **ἐκ τύχης ταύτης** ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου. — **1037-44 πρὸς πατρός** (ἔπαθον τοῦτο, διετρήθην τοὺς πόδας), **φρονεῖ** γινώσκει, **λῶρον** κάλλιον, **τυχῶν** 1025, **οὐκ** (αὐτὸς τυχῶν ἔλαβόν σε), **κάτοισθα** τὸν γνωρίζεις πολὺ καλά, ὥστε νὰ τὸν περιγράψης διαφωτίζων ἡμᾶς, **δήπου** ἀσφαλῶς, ἂν δέν με ἀπατᾷ ἢ μνήμη, **ὀνομάζετο** (ἦτό τις) τῶν (οἰκετῶν) Λαΐου, **τοῦ** πάλαι ποτὲ τυράννου. — **1045-50 κᾶσι** καὶ ἔστι, **ιδεῖν** ἐμε (ὑποκ.), **ὕμῶν** τὸν λόγον ἀποτείνει πρὸς τὸν Χ., **εἰσιδῶν** διότι τὸν ἐγνωρίσε κατ' ὄψιν εἴτε ἐν τῇ ἐξοχῇ., **σημήνατε** γνωστοποιήσατέ μοι τοῦτο, ὁ **καιρός** (ἔστι) διότι ἔχει παρουσιασθῆ ἢ εὐκαιρία νὰ ποκαλυφθῶσιν αὐτὰ ἐδῶ. — **1051-61 οἴμαι** ἐννέπειν αὐτὸν (ὑποκ.) οὐδέν' ἄλλον (ἀντικμ.), **τὸν ἐξ ἀγρῶν** τὸν ἐν ἀγορῆς (ὄν σὺ ἐξ ἀγρῶν ἐκέλευες καλεῖν), **ματεύω** ζητῶ, **ἦδε οὐχ ἦμισα, νοεῖς.** ἤθελεν ἐν τέλει νὰ εἴπῃ: **τὸν αὐτὸν εἶναι**, ἀλλὰ διακόπτεται ὑπὸ τῆς Ἰο., **τί δ' (ἔρωτᾷς) ὄντιν' εἶπεν** ἀλλὰ διὰ τί ἐρωτᾷς ποῖον ἐκεῖνος ἀνέφερε, ἐνόμιζεν; **ἐντρέπομαι** 724, **τὰ μάτην ῥηθέντα**, λόγια τοῦ ἀέρος, **οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' ὅπως** εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ γίνῃ τοῦτο, ὥστε ἐγὼ λαβὼν εἰς χειράς μου τοιαύτας ἀποδείξεις νὰ μὴ φανερώσω, **ματεύω** 1052, **ἄλις** (εἰμί) σύντ. προσ. ἀντὶ ἀπρος.: εἶναι ἀρετὸν ὅτι ὑποφέρω ἐγὼ (γινώσκουσα τὸ πᾶν). — **1062-70 οὐκ ἐκφανῆ κακῆ** δὲν θὰ εὐρεθῆς ἐξ ἀσήμων γένους, θὰ παραμεινῆς ἐξ ἡγεμονικοῦ γένους, καὶ ἂν ἐγὼ **τρίδουλος τρίτης μητρὸς** δοῦλος ἀπὸ τριῶν γενεῶν, ἐκ μητρὸς δούλης, ἧς ἢ μήτηρ καὶ ἡ μάμμη ἦσαν ἐπίσης δοῦλαι, **τάδε** τὴν ἔρευναν τοῦ γένους, **μὴ οὐ.** ὥστε νὰ μὴ, **εὖ φρονοῦσα** θέλουσα τὸ καλόν σου, **λῶστα** ὑπρθ. τοῦ ἀγαθοῦς ὀφελιμώτατα, ἄριστα, **τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτα** ἀκριβῶς ἢ ἄγνοια αὕτη, ἦν σὺ ὀνομάζεις ὀφελιμωτάτην, **πάλαι** ἀπ' ὅτου ὑβρίσθην ἐν Κ., **ἄξει** ἐρ. ἀντὶ προσκτ., **χαίρειν** νὰ καμαρώνῃ, **πλουσίω** εὐγενεῖ. — **1071-5** **λοῦ-λοῦ** σχετλ. οὐαὶ οὐαὶ, **προσειπεῖν** διότι αὐτὸν μόνον τὸν χαιρετισμὸν (τοῦ δυστυχοῦς) δύναμαι νὰ σοὶ ἀπευθύνω, **βέβηκεν** ἔχει ἀπέλθει, **ἄξασα**, αἰσσω, μεθ' ὄρης, μετὰ σπουδῆς, **ὅπως μὴ** μήπως, **ἐκ τῆς σιωπῆς τῆσδε** ἦν ὑπεσχέθη ἢ Ἰ. 1072, **μὴ ἀναρρήξει** μήπως ξεσπάσῃ. — **1076-85 ῥηγγύτω** ἀντὶ ἀναρρηγγύτω: ὡς ξεσπάσουν ὅ,τι κακὰ θέλουν, **σπέρμα** γένος, **σμι-**

κρὸν ἄσημον, **βουλήσομαι** εἶμαι διατεθειμένος, ὁ μέλ.: καὶ μετὰ τὴν ἀποτροπὴν τῆς, θέλω καὶ θὰ θέλω, **φρονεῖ μέγα, νέμω** θεωρῶ, **τῆς εὐ̄ διδούσης** ἥτις διαρκῶς μοὶ ἔδιδε καλά, εὐτυχίαν, **οὐκ ἀτιμασθήσομαι** δὲν θὰ προσβληθῶ, δὲν θὰ θεωρήσω προσβολὴν μου θεωρῶν., **τῆς** ταύτης: διότι αὕτη εἶναι ἡ μήτηρ μου, ἡ ὁποία μὲ ἔχει γεννήσει, **οἱ συγγενεῖς μῆνες** τὰ χρόνια τῆς ζωῆς μου, τὰ ὁποία μὲ ἔχουσι συντροφεύσει καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν, **διώρισαν** ἔταξαν, ὥρισαν, προὐρισαν (νὰ γίνω) ἐναλλὰξ κατὰ πρότον (ἄλλοτε μὲν) μικρόν, ἔπειτα (ἄλλοτε δὲ) μέγαν, **τοιούσδ' ἐκφῶς** ἐπειδὴ τοιαύτην ἔχω τὴν καταγωγὴν, δὲν εἶναι δυνατὸν πλέον νὰ ποδειχθῶ διάφορος (ἄπιστος καὶ προδότης εἰς τὴν εὐεργετικὴν καταγωγὴν μου).

911-1088. **913 στέφη** 3, ὡς ἰκέτις. **919 Ἀπόλλων** (Ἄργιεύς) ὁ βωμὸς αὐτοῦ ἦτο πρὸ τῶν ἀναικτόρων καὶ δὴ πρότος κατὰ σειρὰν, ἄγχιςτος, 16. **Ἀύκειος** 203. **930 παντελής** νόμιμος καὶ μήτηρ τέκνων, καθ' ὅλα τελεία σύζυγος: διότι ὁ γάμος ἔθεωρεῖτο τὸ τέλος, ὁ σκοπός, τοῦ βίου, **τέλειοι** οἱ ἔγγαμοι, **ἀτελής** γάμος ὁ ἀτεκνος, **ἡμιτελής** οἶκος οὗ ἔλλείπει ὁ κύριος, τὸ ἕτερον ἡμῖς, **προιέλεια** (ἱερὰ) ἡ πρὸ τοῦ γάμου θυσία, καὶ Ἡρα τελεία ὡς θεὰ τοῦ γάμου. **940 σιήσουσι** ἡ λ. δηλοῖ ὅτι οἱ Κορ. δὲν ἔθεώρουν τὸν Οἰ. νόμιμον κληρονόμον, ipso jure διάδοχον. **ὡς ἠὺδᾶτο** διότι ὁ Ἄγ. ἔσπευσε νὰ ἐκκινήσῃ ἐκ Κορ. κομίζων τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἀγγελίαν, πρὶν ἐκεῖ ληφθῶσιν ὀριστικαὶ ἀποφάσεις. **981 πολλοὶ** ὡς ὁ Ἰππίας Ἡροδ. VI 107, ὁ Καῖσαρ Πλουτ. Καῖσ. 32. **1042 τῶν Δαῖτον τις** πλὴν τῶν υἱῶν καὶ οἱ ἄλλοι ὑπεξούσιοι ἐδηλοῦντο διὰ γενικῆς τοῦ κυρίου μετὰ τοῦ ἄρθρου. **1070 πλουσίῳ γένει** ὁ πλοῦτος συνυπεδήλου καὶ τὴν εὐγένειαν: κατὰ τὸν Ἀριστοτ. εὐγενεῖς εἶναι οἱ ἔχοντες προγόνων ἀρετὴν (εὐγενεῖς προγόνους) καὶ πλοῦτον (κτῆματα, χρήματα, ποίμνια κλπ.). **1080 τύχη** ἀγαθὴ ἐλευθερία θεὰ, εὐμενῶς ἐπιδαφιλεύουσα τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς εἰς πόλεις καὶ ἀνθρώπους: ἐν Θήβαις τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἔφερεν ἐν ταῖς χερσὶ τὸν Πλοῦτον, ἐν Σμύρῃ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας. Ἐν ὑστέροις χρόνοις ἐκάστη ἑλλην. πόλις εἶχε τὴν ἰδίαν αὐτῆς Τύχην, εἰκονιζομένην ὡς γυναῖκα λαμπρῶς ἐνδεδυμένην, φέρουσαν στέφανον πυργωτῶν τειχῶν καὶ κατάφορτον καρπῶν καὶ δώρων. Τὰ μειδιάματα τῆς θεᾶς ἐδοκίμασεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον ὁ Οἰ.: ἐδόθη πρὸς ἐξόντως καὶ ἐξετέθη ὡς ἐκτετον βρέφος καὶ ἀνάτηρον: καὶ ὅμως ἀνετράφη βασιλικῶς, προωρίσθη διάδοχος βασιλέων καὶ ἐγένετο πλά-

νης ὀδοιπόρος· ἀλλὰ καὶ τότε σφῆξει τὴν πόλιν τῶν Θ. καὶ γίνεται βασιλεὺς κραταῖος καὶ εὐτυχῆς.—911...*Τίνες ἐν τῷ λόγῳ αἱ φράσεις αἱ χαρακτηρίζουσαι τὴν Ἰοκ.*; ἄς μελετηθῆ καλῶς ὁ λόγος· *Διὰ τί περιφρονοῦσα τὰ θεῖα προσφεύγει ἤδη εἰς αὐτά; πῶς φαντάζεται τὸν θάνατον τοῦ Πολ. ἢ Ἰοκ. 749 καὶ πῶς ὁ Οἰ. 760; Τίνες οἱ χαρακτηριστικώτατοι τοῦ ἠθους αὐτῆς λόγοι καὶ πῶς οὕτω παρίσταται ὁ χαρακτηρὸς αὐτῆς πρὸς τὸν τοῦ Οἰ.; Διὰ τίνα ἤλ. **Κιθαιρῶνος 1206** θὰ ὑπῆρξε κεραννοβόλος; Τίνες ἄλλαι δηλώσεις ἐπιτείνουσι τὴν κατάπληξιν; διὰ τί προκλήθεισα 1053 ἐπὶ τοῦ X. σιωπᾷ; διὰ τί 1066 ὁμιλεῖ γενικῶς; ἐὰν ὁ Οἰ. ἀρίστατο πάσης περαιτέρω ἐρεῦνης, τί θὰ ἦτο ἰκανὴ νὰ διαπράξῃ; Πόθεν παρέρχεται ὁ Ἄγγελος; πῶς μεταδίδει τὴν εἶδησιν καὶ διὰ τί; τί κερδαίνει ἐντεῦθεν ὁ ποιητής; Ἡσιόσις τοῦ Ἀγ. τίνα ἐντύπωσιν θὰ ἐνεποίησε τοῖς θεαταῖς καὶ διὰ τί ἐθήρευσε τοῦτο ὁ Σ.; Οἱ ς. 928, 930 τί ἐνέχουσι; 958 Πόθεν ἐσκέπτετο ὁ Ἄγγελος νῆρχισθαι καὶ διὰ τί μετέβαλε σειράν; τίνα ἐντύπωσιν ἀνέμενε νὰ ἐμπούσῃ καὶ τίνα ἐμποιεῖ εἰς τὸν Οἰ.; πῶς λέγεται τοῦτο; ποῖον ἄλλο ὅμοιον ἐγνωρίσαμεν ἤδη; Διὰ τί ὁ Σ. εἰσήγαγε 1010... τὸν Ἀγ. ὁμιλοῦντα οὐχὶ ἐν συνεχεῖ λόγῳ, ἀλλ' ἐν στιχομυθίᾳ; Οἰδ. καὶ Ἰοκ. πῶς διατίθενται ἐκ τῆς πρώτης ἀγγελίας καὶ πῶς φέρονται πρὸς τὸ θεῖον; ὁ Οἰ. ἐμμένει εἰς τὴν διάθεσιν ταύτην; διὰ τί ἡ τραγῆτης 1070 πρὸς τὴν σύζυγον; Πόθεν εἰκάζει ὁ X. 1051 ὅτι ὁ βοτῆρ εἶναι ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν ζητηθέντα ἐπὶ τοῦ Οἰ. ἐργάτην; Ἐκ πόσων καὶ ἰνῶν σκηνῶν ἀποτελεῖται τὸ νέον Ἐπεισόδιον καὶ πρὸς τί μέρος σημερ. τραγωδίας ἀντιστοιχεῖ; τί σπουδαῖον στοιχεῖον περιέχει; ποῦ εὐρίσκειται ἡ προᾶξις ἐν αὐτῷ καὶ τίς ἡ κρατοῦσα διάθεσις ἡμῶν;*

1086-97 ἴδρις-ιος (οἶδα) γνώστης, σοφός, *κατὰ γνώμαν* ὡς πρὸς τὸν νοῦν: ἐὰν ἔχω τὸ προφητικὸν χάρισμα καὶ εἶμαι σοφός εἰς πνεῦμα προαισθήσεως, *οὐ (μὰ) τὸν 660, οὐκ ἔση ἀπειρῶν* μὴ οὐχ (ἡμᾶς) αὔξειν σέ (ἀντικμ.) καὶ χορεύεσθαι (σέ ὑποκ.), *ἀπειρῶν* ἄπειρος, *οὐκ ἔση ἄ.* ἔση ἔμπειρος, θὰ λάβῃς ἀφορμὰς κατὰ τὴν αὐριανὴν πανσέληνον νὰ δοκιμάσῃς ὅτι, *αὔξω* μεγαλύνω, ἐγκωμιάζω, *πατριώτης* ἐνταῦθα συμπατριώτης· κερ. *πατριῶται* οἱ βάρβαροι ὡς ἔχοντες μόνον κοινὴν πατρίδα, ἐν ᾧ οἱ Ἑλ. *πολιταὶ* ὡς ἔχοντες καὶ κοινὴν πόλιν (ἐλευθέραν), κτηρ., *χορεύομαι* τιμῶμαι διὰ χορῶν; ὅτι θὰ σέ ἐγκωμιάσωμεν καὶ ὡς πατριώτην τοῦ Οἰ... καὶ θὰ σέ τιμῶμεν διὰ χορῶν, *φέροντα* ἀντὶ ὄνομ. διότι ταυτοπροσωπεῖ

πρὸς τὸ ὑποκ. τοῦ ἔσθ, ἀλλ' ὁ ποιητὴς παρεσύρθη ἐκ τοῦ χορευέσθαι (σὲ) καὶ τῆς ἀντιθέσεως τῶν ὑποκ. τεθέντων κατ' αἰτ., ἐπίηρος (ἐπι-ἀραρίσκω) εὐπρόσδεκτος, ἐ. φέρω χαρίζομαι, φέρω εὐάρεστα, τυράννοις τῷ Οἰ., ὁ πληθ. τῆς μεγαλειότητος, ἢ: τῇ βασιλικῇ οἰκογενείᾳ, ἡἰος 154. — 1098-109 μακραίων μακρόβιος ἢ ἀθάνατος, κορᾶν δωρ. κορῶν, πελασθεῖσα πέλας Π. γενομένη, συννευθεῖσα, μετὰ γεν. ὡς ἀφῆς, ὄρεσσιβάτας δωρ. ὄρεσίβιος, εὐνάτιερα σύννευος, παράθ.: ἢ Νύμφα τις, εὐνάτιερα, πλάξ πᾶν πλατὺ καὶ ἀναπεπταμένον προᾶγμα, πεδιάς, ἐπίπεδος κορυφὴ βουνοῦ, ὄροπέδιον, ἀγρόνομοι ἀγρῶν νεμομένων, ὄροπέδια ὕπου βόσκουσι κτήνη, εἶθ' εἶτε, Κυλλᾶνα ἢ Κυλλήνη, Βακχεῖος ὁ Βάκχος, δέξατό σε εὔρημα ἐκ του Ν.: σὲ ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του ὡς εὐφρόσυνον εὔρημα παρὰ Νύμφης τινὸς (ἦτις ἐξ αὐτοῦ ἐγέννησε τὸν Οἰ., ὡς τέκνον του), Ἐλικῶνις Νύμφη τοῦ Ἐλικῶνος, συμπαίξει ὁ θεός, πλεῖστα πλειστάκις.

1086-109. 1090 τὰν αὔριον πανσέληνον ὄντως κατὰ τὴν ὑστεραίαν τῆς διδασκαλίας τοῦ δράματος ἦτο πανσέληνος ἐν Ἀθήναις, διότι εὐθὺς μετὰ τὴν λῆξιν τῶν μεγάλων Διονυσίων ἐφορτάζοντο ἐν Ἀθήναις τὰ Πάνδια πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς κατὰ τὴν πανσέληνον τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μηνὸς (Μαρτ.-Ἀπριλ.): φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ Σ. ἐδίδαξε τὸν Οἰδ. κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν Μεγ. Διονυσίων, τελευταῖος ἐν τῇ σειρᾷ τῶν δραματικῶν ποιητῶν, ὅτε ἔληγεν ἡ διδασκαλία τῶν δραματικῶν ἀγώνων, τοῦτο δὲ ἐγίνωσκεν ὁ Σ. ἀπὸ ἐνὸς ἔτους, διότι εὐθὺς μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἀγώνων ὠρίζοντο διὰ κλήρου οἱ χορηγοὶ τῶν προσεχῶν ἀγώνων, ὁ ἄρχων κατένεμεν αὐτοὺς εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ οἱ χορηγοὶ καθώριζον διὰ κλήρου τὴν σειρὰν τῆς διδασκαλίας τῶν ποιητῶν. 1092 πατριώταν διότι ὁ Οἰδ. δὲν θὰ ἦτο πλεόν Κορίνθιος, ἀλλὰ Βοιωτὸς ὡς ἐν τῷ Κιθαιρῶνι γεννηθεῖς. 1099 τῶν μακραίωνων αἱ Νύμφαι δὲν ἐθεωροῦντο ἀθάνατοι, ἀλλὰ μόνον μακρόβιοι, συναποθνήσκουσαι λ. γ. μετὰ τῶν δένδρων, μεθ' ὧν ἦσαν συνδεδεμέναι· κατὰ τινα παραδόσιν ἔζων δεκαπλάσιον χρόνον τοῦ φοίνικος, μακροβίου δένδρου. 1100 Πᾶν Ἀρκαδικὸς θεὸς τῶν ποιμένων, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, συμπαίζων ἐπὶ τῶν ὄρεων καὶ ἐντὸς τῶν δασῶν μετὰ τῶν Νυμφῶν, ἑραστὴς τῆς Πίτυος, Ἡχοῦς, Σελήνης κ. ἄ. 1101 ὁ Ἀπ. ἐλατρεύετο καὶ ὡς Νόμος, βόσκων τὰς βοῦς τοῦ Λαιομέδοντος ἐν Τροίᾳ, τὰ ποιμνία τοῦ Ἀδμήτου ἐν Φεραῖς· ἐκεῖ ἐν ταῖς νομαῖς καὶ ἐπὶ

τῶν ὄρεων παίζων τὸν ποιμενικὸν αὐλὸν συγκεντρώνει περὶ ἑαυτὸν τὰς Νύμφας (Νυμφαγέτης), ἔραστὴς τῆς Δάφνης καὶ τῆς Κορωνίδος. **1104** Ἐρμῆς υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαΐας, γεννηθεὶς ἐν σπηλαίῳ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, ὅπου εἶχε παλαιότατον ναόν, ἦτο ἐπίσης προστάτης τῶν ποιμνίων, εὐρετὴς τοῦ ποιμενικοῦ αὐλοῦ, συμπαίζων μετὰ τῶν νυμφῶν. **1105** ὁ Βαρχεῖος. Σάτυροι, Σειληνοὶ καὶ πολυπληθεῖς Νύμφαι ἦσαν οἱ ἀκόλουθοι αὐτοῦ, γνωστὰ δὲ καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ Παινασσοῦ καὶ ἄλλων ὄρεων ὄργια. **1108** Ἐλικῶν ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλ. καὶ τῶν Μουσῶν, ἀρχαιοτάτη ἔδρα τῶν Νυμφῶν.—*Τί γάλλει ὁ Χ. καὶ τί ἀναμένει ὁ θεατῆς; Τίνα τὰ συναισθήματα τὰ κραιοῦντα διὰ τοῦ χοροῦ; ὅθεν τίνος τόνου θὰ ἦσαν ἡ μουσικὴ καὶ ὄρχοις; πῶς θὰ ὀνομάζοντο τοιαῦτα χορικά; διὰ τίνας λόγους ὁ Χ. μνημονεύει καὶ τοῦ Βάχχου;*

1110-8 σταθμῶμαι ὑπολογίζω κατ' εἰκασίαν, εἰκάω, **ξυναλλάσσω** 34 ἔχω σχέσεις πρὸς τινα, συναντῶ, ἢ μτχ. ἐνδ., **πρέσβεις** ἀντὶ προσβῆται, **ξυνάδει** συμφωνεῖ, ὁμοιάζει, **σύμμετρος** ἰσόμετρος, ἰσόχρονος, ἐκ τούτου **ἐν μακρῷ γῆρα** ἀναφ., **τῷδε τῷ Κορινθίῳ**: διότι καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτὸν ἐδῶ ὁμοιάζει ὁμηλικῆς αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ βαθὺ γῆρας, **ἄλλως τε** ἐξ ἄλλης ἀπόψεως, ἀφ' ἑτέρου, πρὸς τούτοις, ἔχω ἀναγνωρίσει ὅτι προσφέρουν νὰ εἶναι οἱ ὑπρέται μου, **σὺ** ἐν σχέσει πρὸς τὸ **κάμῃ** 1110, ἢ λ. πρὸς τὸν κορυφαῖον τοῦ Χ., **προὔχοις ἂν μου τῇ ἐπιστήμῃ** δύνασαι νὰ με ὑπερβάλλης κατὰ τὴν γνῶσιν, νὰ ἀναγνωρίσης καλύτερον ἐμοῦ, **τάχα που** ἴσως, **ιδῶν** αἰτ., **πάρος** πρότερον, **ἔγνωκα γὰρ**: ναί, γινώσκω αὐτὸν καλύτερον ἀπὸ σέ, διότι τὸν ἔχω γνωρίσει καὶ πρότερον, **εἴ περ τις ἄλλος** εἰς τὸ πιστός, δίδον σημ. ὑπέρθ., **ὡς νομὲν**ς κολάζει τὸ **εἶπερ τις**...: ὅσον πιστὸς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ποιμὴν (ὅστις μὴ εὐριστόμενος πλησίον τοῦ κυρίου δὲν εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς αὐτόν).— **1119-27** οὔτος σὺ κλητ. ἔ σύ, **δεῦρο βλέπων** βλέπων ἐδῶ (εἰς ἐμὲ) κατὰ πρόσωπον, **ἦ εἰμί, οἴκοι τραφεῖς** οἰκοτραφῆς, **μεριμνῶ** ἀπασχολοῦμαι εἰς, **βίον τίνα (ἔχων)** πῶς ζῶν, **συνειπόμην π.** ἐπιγαινον μετὰ τὰ πρόβατα κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς μου, **ξυναυλος** ὁ συναυλιζόμενος, συχνάων, **ἦν μὲν Κ.**, ἔνθα ἠυλιζόμενος, **πρόσχωρος** ὁ πλησιόχωρος.— **1128-41** τόνδε τὸν Κορ., **μαθὼν** γνωρίσας, **τῆδέ που** ἐκεῖ, ὅπου λέγεις, κάπου, **τί χρῆμα**... τί πράγμα κάμνοντα (με ἐρωτῆς ἂν γνωρίζω); **καὶ** ἐν ἐρ.: λοιπὸν 989: ποῖον λοιπὸν ἐννοεῖς; **ἦ** (οἶσθα) **ξυναλλάξας**, ἢ μτχ. συνδετέα πρὸς τὸ μα-

θῶν 1128: ἡ γνωρίζεις συναντήσας ποτὲ αὐτόν, τὸ **ξυναλλάττειν** περὶ στιγμαΐας, παροδικῆς γνωριμίας, τὸ **μαθῶν** περὶ ἀκριβεστέρας, **οὐχ** (οὕτως οἶδα), **ὥστε** νὰ εἶπω ταχέως, **μνήμης ἄπο** ὡς παρ' ἡμῖν: ἀπὸ μνήμης, ὡς ἀπὸ στήθους., **ἀγνώτα** ἐνεργ. ἀγνοοῦντα, λησμονήσαντα, **ἦμος** ὅτε· μετὰ τὸ **μεμῆσθαι** καὶ **εἰδέναι** ἀκολουθεῖ πολλάκις χρον. πρότ. ἀντὶ εἰδ., ἐνταῦθα ἀπέφυγε τὸ **οὐ** καὶ διὰ τὸ προηγούμενον **οὐ**: **ἐπλησίαζον** ἀντὶ ἐπλησιάζομεν ἀλλήλοις, **τῷδε** τῷ Θ. ποιμένι, ἢ αἰτ. **τὸν Κ. τόπον** μένει ἀνανταπόδοτος: ὁ λέγων ἤθελε νὰ εἶπῃ: **ἐνέμομεν τὸν Κ. τόπον**, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὑποκ. ἐμερίσθη εἰς δύο, ὁ μὲν-ἐγὼ δέ, ὁ δὲ λέγων θέλει νὰ ἐξάρῃ τὴν ἰδίαν ἐργασίαν, τὸ ὅ. προσηρόμοσθη πρὸς τὸ ἐγὼ μόνον, οὕτω δὲ τὸ ὁ δὲ καὶ **τὸν Κ. τόπον** ἔμειναν ἄνευ ὅ., **ἔκμηνος χρόνος** τὸ ἐξάμηνον, **ἦρος** ἔαρος, **ἀρκτοῦρος** ἀστερισμός, **εἰς ἀρκτοῦρον** μέχρι τῆς ἐπιτολῆς τοῦ ἀρκτοῦρου, περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου, μέχρι τοῦ φθινοπώρου, **ἤλαινον** διηθυνητόν, **τὰμὰ ἔπανλα** εἰς τὰ μανδριά, εἰς ἡ ἀνήκον, **οὕτως τ'** (ἤλαινε τὰ ἑαυτοῦ), **σταθμὰ** ἔπανλα, **πεπραγμένον** πραγματικόν: εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀληθῆ ὅσα λέγω, **καίπερ ἐκ μακροῦ χ.** ἂν καὶ παρήλθε πολὺς καιρὸς ἔκτοτε. — 1142-61 **τί δ' ἐστὶ** (τοῦθ' ὁ λέγεις). ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό, τί θέλεις νὰ εἶπῃς μὲ αὐτό, **ἱστορῶ** ἐρευνῶ νὰ μάθω, ἐρωτῶ: πρὸς τί προβάλλεις αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν; **ὧ τᾶν** (ἀγνώστου ἀρχῆς, ἴσως τᾶν=σύ) προσφώνησις, συνήθως ἐπὶ καλῆς σημ. ἔ καλέ, **νέος** βρέφος, **εἰς ὄλεθρον** (ἄπει, ἀποφθερῆ) δὲν χάνεσαι, δὲν πηγαίνεις κατὰ διαβόλου, **ἄ** ἐπιφ. ἐφεκτικόν· **ἄ** στάσου!, **κολάζω** ἐπιπλήττω, **δεῖται κολαστοῦ** ἔχουσιν ἀνάγκην τιμωρίας, **φέριστος** (φέρειν ὑπερφέρειν) κ. **φέρτατος**: ἄριστε, γενναϊότατε, **δεσπότης** βασιλεύς, **οὐκ ἐννέπων** διότι ἀποσιωπῆς, δὲν ἀποκρίνεσαι διὰ τὸ μικρόν, περὶ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐρωτᾷ, (οὐκ ἐννέπω) **λέγει γάρ**, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίποτε (ἀπὸ τὸ μυστήριον), ἀλλὰ κοπιάζει (μὲ τὰς μακράς του ἱστορίας) ἀνωφελῶς: διότι ἀντὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἡγεμόνα του, ἐργάζεται πρὸς ὄλεθρόν του, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ ὀφελῆθῃ τι· **πρὸς χάριν** μὲ τὸ καλὸν (χωρὶς νὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ σὲ ἐξαναγκάσωμεν), **κλαίων** τιμωρούμενος: ἀλύπητον ξύλον θὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὸ στόμα, **αἰκίζω-ομαι** (αἰκῆς-αἰκῆς, α-ἔοικα) κακοποιῶ, βασανίζω, **ἀποστρέφω χ.** γυρίζω τὰς χεῖρας ὀπίσω εἰς τὰ νῶτα καὶ δένω (ἵνα μὴ ὁ τιμωρούμενος διὰ κινήσεων τῶν χειρῶν ματαιώσῃ τὰς μαστιγώσεις), **δύστηνος** ἐπιφ. ἄχ δυστυχισμένος!, **ἀντὶ τοῦ**; διὰ τί κάμνεις αὐτό; **τί προσχρήζων** (κελεύεις

χέρας ἀποστρέψαι) τί θέλων ἀκόμη νὰ μάθῃς, *τὸν παῖδα*, ὃν οὗτος ἱστορεῖ, ἔδωκας τῷδε, *οὗτος-τῷδε* τὸ αὐτὸ πρόσωπον, *ἱστορεῖ* περὶ οὗ σὲ ἐρωτᾷ 1142, *τῆδ' ἡμέρα* κατ' ἐκείνην τὴν ἡ., *εἰς τόδ'* (τὸ ὀλέσθαι) εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν θὰ ἔλθῃς, θὰ πάθῃς αὐτό, *ἐνδικον* ἀληθές, ἢ μτχ. ὑποθ., *διόλλυμαι* ἢ δια-ἐπιτ., ὁ ἐνεστ. ἀντὶ μέλ. ἐν πεποιθήσει, *τριβὴ* χρονοτριβή, ἀναβολή, *ἐλαύνω ἐς τριβάς* ἐξωθῶ τὸ πρᾶγμα εἰς ἀναβολάς, κάμνω ἐλιγμούς, λοξοδομίας, κλωθογυρίσματα, *ἐλᾶς* μέλ., *οὐ δῆτ'* (ἐς τριβάς ἐλῶ). — 1162-81 *οἰκεῖον* (ὄντα) ἢ ἐξ ἄλλου τινός (γεγῶτα): ἦτο ἰδικόν σου αὐτό, τὸ ὁποῖον παρέδωκας, ἢ ἦτο τέκνον ἄλλου τινός, *ἐμὸν* μὲν οὐκ (ὄντα ἔδωκα), *του* ἀφαιρ. παρά τινος, *τίνος* (ἐδέξω), *πλέον* περισσότερα, *πραιτέρω*, *ὄλωλας* ἀντὶ τίνος χρόνου; *τοῖνυν* λοιπόν, ἐπειδὴ ἀναγκάζομαι, *τις γεννημάτων* κατὰ σύνεσιν, ἢ λ. περιλαμβάνει καὶ τὸ ὄλον γένος τῶν δούλων,: ἐν ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐγεννοβολοῦντο ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Α., *δοῦλος* (γεγῶς), *ἐγγενῆς* συγγενῆς, *εἰμι πρὸς αὐτῷ τῷ δεινῷ* ἔχω φθάσει ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ φοβερὸν σημεῖον νὰ τὸ εἶπω, *κᾶργωγ'* (εἰμι πρὸς αὐτῷ τῷ δεινῷ) ἀκούειν, *κλήξομαι* 733, *γέ τοι δὴ* λοιπὸν πράγματι ἐκεῖνου τοῦλάχιστον, *ἔσω* τῶν ἀνακτόρων, *ὡς ἔχει* πλ. ἐρ., *ἦδε* οὐχὶ διότι εἶναι παροῦσα, ἀλλὰ διότι ἐγένετο λόγος περὶ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ θεράποντος, *χρεία* χρῆσις, *πρὸς τί χ.* πρὸς τίνα χρῆσιν, σκοπόν, *ὡς* κατὰ τὴν πρόθεσίν της, κατὰ τοὺς λόγους της, *ἀναλώσομαι* ἀπολέσομαι, *τεκοῦσα* ἐνδ., *τλήμων* ἢ σκληρόφρωνος, *ὄκνω* αἰτ. ἐκ φόβου, *τοὺς τεκόντας* τὸν πατέρα, 999, 1007, *ἀφῆκας* νίν, *κατοικιῶ* κατοικίρω, αἰσθάνομαι βαθεῖαν συμπάθειαν, *ὡς δοκῶν* αἰτ., *ἀποίσειν* ὑποκ. αὐτόν, *χθόνα* αἰτ. τοῦ τέγματος, *ὡς* πλεον. διότι τὸ δοκῶν ἐνέχει τὸ ὑποκειμενικόν· ἀντὶ τοῦ *δοκῶν ἀποίσειν* ἠδύνατο νὰ ἔχη (ἀφῆκα αὐτῷ) *ὡς ἀποίσειν*, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θάποζομίσῃ αὐτὸ ἐκεῖσε, ἐνθεν αὐτὸς ἦν, *δὲ* ἀλλά, *εἰς κακὰ μέγιστα* πρὸς μεγίστην δυστυχίαν. — 1182-5 *ἄρα* τελ. σύνδ. εἰσάγων τὴν λογικὴν καὶ ἀναγκαίαν ἀκολουθίαν τῶν ἠγουμένων, οὐδέποτε τίθεμενος ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, *ἐξήκει* ἔχουσιν ἀποβῆ, ἐκπληρωθῆ, *προσβλέψαιμι* δυν. ἄνευ τοῦ ἄν, *ἀφ' ὧν οὐ χρῆν* ἀπὸ μητρὸς, ἦτις ὁμως τώρα εἶναι σύζυγος, *ὀμιλῶν* συνευρισκόμενος, *κτανῶν τε* οὐς μ' οὐκ ἔδει κτανεῖν, ὁ πληθ. γενικεύει κατὰ χρῆσιν ποιητικὴν.

1110-83. 1134 *τὸν Κιθ. τόπον* 1127. 1132 *οὐδὲν θαῦμα* διότι παρήλθε πολὺς χρόνος. 1137 *ἀρκτοῦρος* κυρίως

ἀστήρ πρώτου μεγέθους ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Βούτου παρὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα αὐτοῦ, πολλάκις κείμενος ἀντὶ τοῦ ὅλου ἀστερισμοῦ ἐπιτέλλει περὶ τὰ μέσα Σεπτεμβρίου (ἐπιτολὴν τῶν ἀστέρων νοοῦμεν τὴν πρωινήν ἐπιτολὴν αὐτῶν ἤτοι τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον γίνονται ὄρατοὶ ἐπιτέλλοντες τὴν πρωΐαν), ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης, ἀρχομένων τῶν χειμερινῶν βροχῶν καὶ καταιγίδων, οἱ ποιμένες καταλείπουσι τὰς ὄρεινὰς αὐτῶν διατριβάς. **1154 ἀποστρέφει χέρας** τῶν δούλων ἐν Ἀττικῇ ἢ μαρτυρία ἐν ταῖς μὴ φονικαῖς δίκαις ἦτο ἀξιόπιστος μετὰ βάσαγον ἐκτελουμένην ὑπὸ τῶν βασανιστῶν· αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐδέγοντο ὀπισθεν, ἀνεσύροντο οὗτοι ὑψηλὰ καὶ οὕτως ἐμαστιγοῦντο· ἀναχρονισμός. **1168 δοῦλος** καὶ τὰ τέκνα τοῦ δούλου ἀνῆγον εἰς τὸν κύριον. **1173 ἦδε** τί εἶχε δηλώσει περὶ τοῦ σημείου τούτου ἢ Ἰοκ. εἰς τὸν Οἶ.—*Διὰ τί ὁ Οἶ. πρῶτος βλέπει τὸν θεράποντα; Πῶς θὰ ἴσταιτο ἐνώπιον τοῦ Οἶ. ὁ γέρον ποιμῆν; Τί ἐγίνωσκε μέχρι σήμερον καὶ τί μαρθάνει τῶν 1145; Τί ἐκέρδισεν ὁ Σ. ἐκ τῆς δειλίας αὐτοῦ 1153; Τί εἶχεν εἰπεῖ ἄλλοτε ἢ Ἰοκ. περὶ τῶν ἐν 1173-4; Διὰ τί ὁ Οἶ. δὲν ἐξακριβώνει τὸν ἀριθμὸν τῶν φονέων, ἐξ οὗ τόσας ἐλπίδας εἶχεν ἀνακρεμάσει; κατόπιν τῶν ἀποκαλύψεων τίνα τροπὴν λαμβάνει ἢ προᾶξις καὶ τί γίνεται ὁ σκοπὸς αὐτῆς; Πῶς θὰ ὀνομασθῇ ἢ μετὰπτωσις τῆς πλοκῆς; Τίνα τὰ ἐν ἡμῖν συναισθήματα; Ἐκ πόσων σκηνῶν ἀποτελεῖται τὸ Ἐπεισόδιον καὶ πρὸς τί σημερινῆς τραγωδίας ἀντιστοιχεῖ;*

1186 95 ἰὼ οὐαί, ἄχ, ὡς ἐπιφ., **ἐναριθμῶ** ὑπολογίζω μεταξὺ τῶν ὄντων, λογαριάζω, ὑμᾶς, **ζώσας** ἐφ' ὅσον ζῆτε, ἴσα ἐξ ἴσου, καὶ μετὰ λ. ὁμοιωματικὴν: ὅπως: πῶς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ζῆτε, θεωρῶ ἐν τῇ κλίμακι τῶν ὄντων ἐξ ἴσου μὲ ἐν μηδενικόν, πῶς σᾶς βαθμολογῶ δι' ἐνὸς μηδενικοῦ!, **φέρει** 519, **πλέον** μείζον μέρος, **τᾶς** εὐδαιμονίας τῆς πολυμνήτου, **ὅσον δοκεῖν** (εὐδαιμονεῖν, φέρειν εὐδαιμονίαν) ὥστε νὰ φαίνηται εἰς τὸν κόσμον ὅτι, ὥστε νὰ ἔχη ἐν λεπτὸν ἐπίκρισμα τῆς εὐδ., **δόξαν**^(α) εὐθύς μόλις φανῆ, μόλις ἐν βλέμμα προλάβωσι νὰ ῥίψωσιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι· ἀντὶ τοῦ **δόξαντα** ἀνεμένομεν τίνα πῶσιν; **ἀποκλίνω** στρέφομαι (ἐκ τοῦ κατακορῦφου) πρὸς τὰ κάτω, λαμβάνω τὸν κατήφορον, καταρρέω, **τὸν σὸν (δαίμονα)** τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἰδικῆς σου μοίρας, **παράδειγμα** κτηρ., **Οιδιπόδα** κ. **Οιδίπους** κλητ. ἐν λυρικοῖς, **οὐδὲν** βροτῶν.— **1196-203** **ὅστις** σὺ γάρ, **τοξεύσας** βάλων τὸ βέλος εἰς ἀγῶνας μετ' ἄλλων, **καθ' ὑπερβολὰν** εἰς μέγιστον μῆκος, ἦ:

μετὰ καταπληκτικῆς εὐστοχίας, *ἐκράτησε* ἔμεινε κύριος τῆς εὐδαίμονος καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν μακαριότητος, ἔπεσε μέσα εἰς... *καταφθίω* ἐξολοθρεύω, *χρησμοφδός* αἰνιγματοπλόκος, *ἀνέστα* ἠγέρθη, ὑψώθη, *πύργος* προπύργιον κατὰ τοῦ θανατικοῦ (τῶν πολλῶν θυμάτων τῆς Σφ.), *χώρα* χωρ. κ. ἠθ., ἀντὶ *ἀνέστα* ἀνεμένομεν *ἀνασιὰς* κατὰ τὸ *καταφθίσις*, 452, *ἐξ οὗ* αἵτ. — 1204-12 *ἀκούειν* ὡς πρὸς τὸ νὰ ἀκούῃ τις: τίνος τὸ ὄνομα ἀκούεται ὡς τὸ ἀθλιώτερον, ἦ: (*ἀκούειν* νὰ ἀκούωμεν τοὺς θρήνους του) ἀλλ' ἤδη τίς βάλλει θλιβερωτέραν πόνου κραυγὴν; *ἄτη* συμφορὰ, *τίς* ξύννοικος ἀγρίαις αἵταις: τίς ἔχει (μᾶλλον, κατὰ τὸ ἀθλιώτερος) ἀχώριστον σύντροφον τὰμείλικτα πλήγματα τῆς συμφορᾶς, *ἐν πόνοις* ξ. τίς μᾶλλον ἔχει στήσει τὸν οἶκον αὐτοῦ ἐν μέσφ τῶν βασάνων, ἢ ἐν πλεον., *ἀλλαγᾶ* διὰ τῆς ἀλλαγῆς, μεταβολῆς τοῦ βίου, *γάμου λιμῆν* ἢ γαμήλιος κλίνη, φωλεά, ἐπήρκεσεν ἢ αὐτὴ διὰ τὸν υἱόν, ὡς ποτε καὶ διὰ τὸν πατέρα, *πεσεῖν* ὥστε νὰ πέσῃ (ὁ υἱός), νὰ κατακλιθῇ ἐπ' αὐτῆς, *θαλαμηπόλος* (ὁ πελόμενος ἐν τῷ θαλάμῳ, τῇ παστάδι) σύζυγος, κτρω. ὡς σύζυγος, *ἄλοξ* θ. αὐλαξ, κοίτη, σύζυγος, *αἴγ' (α)* *ἐδυνάσθησαν φέρειν* πῶς ἡ πατρικὴ κλίνη ἠδυνήθη ἐπὶ τόσον χρόνον νὰ σὲ φέρῃ ἐπάνω της, νὰ σὲ βαστάσῃ, χωρὶς νὰ ῥίξῃ κραυγὴν διαμαρτυρίας; — 1213-22 *ἐφευρίσκω* ἀποκαλύπτω, *δικάζει* καταδικάζει, *ἄγαμος γάμος* μαῦρος γάμος, γ. τοῦ καλύτερον νὰ μὴ ἐγίνετο, *τεκνώω-ῶ* τεκνοποιῶ, αἱ μτχ. πρὸς τὸν γάμον, ἐν ᾧ κρω. περὶ τοῦ Οἴ.: τὸν γάμον, δι' οὗ ἔτεκνοποιεῖς, ἐν ᾧ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἶχες γεννηθῆ, *εἰδόμαν* εἶδον, *δύρομαι* ποιητ. ὀδύρομαι, *λαχέω-ῶ* θρηνῶ, *ἐκ στομάτων* ἀπὸ φωνῆς, μεγαλοφώνως, *περιᾶλλα* (περὶ ἄλλων) ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ὑπερβολικά, ὡς π. *λαχέων* ὡς τις λαχεῖ, εἰ περιᾶλλ' λαχεῖ, *τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν* ἵνα δὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, *κατεκοίμασα* ἠδυνήθη νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου παραδοθεὶς εἰς ὕπνον βαθὺν (κατα-) (ὡς ἀπαλλαγεῖς τοῦ ἐπιόλου τῆς Σφ.).

1186-222 1193 *δαίμων* πᾶς ἄνθρωπος γεννώμενος ἐπιστεύετο ὅτι παρηκολουθεῖτο κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ὑπὸ τινος δαίμονος, ὁυθμίζοντος τὴν τύχην αὐτοῦ. Ἐπίσης πᾶσα πόλις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοὺς Ῥωμ. χρόνους εἶχεν ἴδιον ἀγαθὸν δαίμονα, οὗ ἢ εὐνοία ἐξεδηλοῦτο ἐν τοῖς καρποῖς τῆς γῆς. Καὶ ἐν τῇ χριστ. θρησκείᾳ πιστεύομεν εἰς ἄγγελον φύλακα τῆς ψυχῆς Ματθ. ιη' 10 *ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων· οἱ γὰρ ἄγγελοι αὐτῶν ὀρῶσι τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς μου ἐν τοῖς οὐρανοῖς*, ὅστις προ-

τρέπει ἡμᾶς εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀποτρέπει τοῦ κακοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ προφητεύει περὶ τοῦ μέλλοντος. **1199** *χρησιμῶδες* ἢ Σφίγξ, διότι τὸ αἰνιγμα ἦτο συντεταγμένον ἐν ἑξαμέτρῳ ὡς οἱ χορημοὶ καὶ ὡς αἰνιγματώδες· εἶχεν ἀνάγκην μαντείας πρὸς λύσιν.—*Τὸ χορηκὸν εἶναι ἠγκιστρωμένον πρὸς τὴν προᾶξιν; Τίνα τὰ συναισθήματα τοῦ X. καὶ τίς ἡ σιάσις του πρὸς τὸν Οἶ.;*

1223-31 *ἐξάγγελος* ὁ ἐκ τῶν ἀνακτόρων ἐξερχόμενος καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς γενόμενα ἐξαγγέλλων ἔξω, *ἄρυνμαι* (αἴρομαι) λαμβάνω, αἰσθάνομαι, *ἐντρέπομαι* 724, *ἐγγενῶς* συγγενικῶς, 1168, ὡς ἀριόξει εἰς πιστοὺς ἐκ κληρονομίας ὑπηκόους, *νίψαι* (νίξω) *ἂν καθαρῶ* ἠθέλον καθαρίσει διὰ λουτροῦ, *τὴνδε στέγην* πρόλ. τὴν ἀποκρυπτομένην ἐντὸς τοῦ οἴκου τούτου· διὰ μισροσύνην, *τὰ δ' ἢ ἀναφ.* πρότ. μεταπίπτει εἰς δεικτ.: καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα κακά, τὰ ὅποια εὐθύς ἀμέσως θὰ ἀποκαλυφθῶσιν· κρυφῶς ἔδει νὰ ἔχη: *ὅσα τὰ μὲν-τὰ δέ, ἐκόντα* παθ. διαπραχθέντα ἐκουσίως, *πημοναὶ* (πῆμα) συμφοραί, *αἶ* (ἂν) φανῶσιν, *αὐθαίρετοι* προκληθεῖσαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἰδίων, ἐκούσται.—**1232-40** *ἤδεμεν* ἄπτ., οὐχὶ ἠδεύομεν, *οὐδ' ἂ* πρόσθεν ἠδεύομεν (ὑποκ.) λείπει (ἐλλείπει, ἀπολείπει) τὸ μὴ οὐ, *βαρύστονος* τροκαλῶν βαθεῖς στεναγμοῦς, ἄλλα καὶ ὅσα πρότερον (πρὶν σε εἰπεῖν) ἐγνώσκομεν δὲν μένουσιν ὀπίσω ὥστε νὰ μὴ προκαλοῦν..., *βράχιστος* βραχύτατος, *ὁ βρ. τῶν λόγων* προεξαγγ. παρὰδ.: ὅ,τι δύναμαι νὰ εἶπω συντομώτατα καὶ σεῖς νὰκούσητε ἐπίσης εἶναι ὅτι, *δυστάλαινα* ἢ τρισδυστυχισμένη, *πρὸς τίνος* (κυρ. ποιητ. αἴτ.) ἀναγκ. αἴτ., ἀπὸ ποίαν ἀφορμῆν, ἀπὸ τί, *αὐτὴ πρὸς αὐτῆς* (τέθυγκε), ἔχει αὐτοκτονήσει, μόνη τῆς, *τὰ ἀλγιστα* (ἄλγος) τὰ ἀλγεινότατα, τὸ θλιβερώτερον μέρος τῶν διαδραματισθέντων, *ἄπεισιν* (ἡμῶν) μᾶς λείπει, ὡς ἀθέατον, ὥστε ἢ ἀκριβῆς περιγραφή θὰ ἦτο ἀδύνατος, *πάρα* πάρεστιν (ἡμῖν) διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραστῶμεν αὐτόπται μάρτυρες τῆς σκηνῆς, *ἐνὶ* ἔνεστι: ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον μὲ βοηθεῖ ἢ μνήμη μου, ὁ *καὶ* πρὸς τὸ ἐμοί, ἐν ᾧ φυσικώτερον θὰ ἔλεγε: *πέσῃ καὶ σύ.*—**1241-51** *ὅπως* ὡς, μόλις, *θυρῶν* πρόθυρα, ἢ αὐλείος θύρα ἢ πρὸς τὴν ὁδόν, *ὀργῇ χρωμένη* κατεχομένη ὑπ' ὀργῆς, μανιακῆ, *ἔμαι* φέρομαι, σπεύδω, *νυμφικὰ λέχη* ὁ γαμήλιος θάλαμος, κοιτῶν, *σπῶ* ἀποσπῶ, *ἀκμαὶ* τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν, *ἀμφιδέξιος* ὁ κατ' ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας δεξιὸς (ξερβόδεξος), διπλοῦς: καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν, *ἐπιρράσσω* πύλας κλείω μεθ' ὀρμῆς (πατάγον), *ὅπως* ὡς, μόλις, *ἔσω* εἰσῆλθε, ἢ: πρὸς τὸ

ἐπιροάξασα· ἔσωθεν, *καλεῖ* φωνάζει τὸ ὄνομα, *μνήμην*· ἐνθυμον-
 μένη τοὺς παλαιούς (πρώτους) γάμους, *τὴν δὲ* Ἰ., λίποι τίκτουσαν,
τοῖς οἷσιν αὐτοῦ τοῖς ἑοῖς αὐτοῦ, τοῖς ἑαυτοῦ (παισί), μὲ τὸν ἴδιόν
 του νῖόν, *παιδουργία* τὸ ἀφῆρ. ἀντὶ συγκ. παιδουργός, παιδοποιός,
 παρὰθ. εἰς τὸ τίκτουσαν τοῖς οἷσιν αὐτοῦ, *δύστεκνος* ὁ γεννῶν τέ-
 κνα μιαιρά, *γοῶ-ῶμαι* θρηνῶ γοερῶς, *ἐνθα* τέκοι διπλοῦς, ἀρσ. πρὸς
 τὸ ἄνδρα, ἀντὶ: *διπλᾶ γεννήματα*, διφυῆ, τερατώδη, ἄνδρα (Οἰ.) ἔξ
 ἄνδρός (τοῦ Λ.) *καὶ τέκνα ἐκ τέκνων* (τοῦ Οἰ.), οἱ πληθ. κατὰ ποιητ.
 συνήθ., *καὶ ὅπως* πλ. ἐρ., *ἐκ τῶνδε* μετὰ ταῦτα· ποῖον εἶναι λοι-
 πὸν τὸ τραγικώτερον τοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον ἄπειν 1238; —
 1252-57 *εἰσπαίω* ἀμτβ. εἰσορμῶ, πρβλ. τὸ Ὀμ. *Τρῶες πρού-*
τυψαν ἀολλέες, παρ' ἡμῖν *κιτυῶ* ἢ *βαρῶ* ἐμπρός, μέσα, *ὕφ' οὔ*
ἀναγκ. αἴτ., ἦν οἶόν τ' ἦν, *ἐκθεάσασθαι* νὰ παραστώμεν μέχρι τέ-
 λους μάρτυρες, *λεύσσω* (λευκός) βλέπω, *περιπολῶ* περιφέρομαι
 (πρβλ. *περίπολος*), *φοιτᾶ* γυρίζει ἀνω κάτω, *γὰρ* ἐπεξ. τοῦ *περιπο-*
λοῦντα, *ἐξαιτῶν ἡμᾶς* ζητῶν παρ' ἡμῶν, *ἔγχος* παρὰ τραγ. καὶ ἕξ-
 φος, *γυναικά τε* (ζητῶν, ἐρωτῶν, ὅπερ κατὰ ζευγμα νοοῦμεν ἐκ τοῦ
ἐξαιτῶν), *οὐ γυναικα* ὄξύμ. μαύρην γυναικα, *κιχάνω* εὐρίσκω, *ὄπου*
 πλ. ἐρ., *οὐ* γεν. προσ. ἄντων. γ'. προσ. ἑαυτοῦ, *ἄρουρα διπλῆ* διότι
 ὁ Οἰ. ἔξ αὐτῆς ἐγεννήθη σπαρεῖς καὶ εἰς τὴν αὐτὴν αὐτὸς ἔσπειρε,
ἄρουρα οὐ... κατὰ τὸ μήτηρ τινός· ἢ αἴτ. *γυναικα* κεῖται προλ.
 ἀντὶ: *ὄπου κίχοι γυναικα*· ἀλλ' ἢ ἄρνησις *οὐ γυναικα* ἐδημιούργησε
 τὴν ἀντίθεσιν *μητροφᾶν ἄρουραν* ἀντκμ. τοῦ *κίχοι*. — 1258-64
οὐδεῖς (ἔδειξε), *αὐῶ*, αὐσω, αῦσα, φωνάζω, *ὕφηγητής* ὀδηγός, ὡς
ὕφηγητοῦ (ὄντος) 966 ὡς ἐὰν ὀδηγός τις ἔδειξε τὴν ὁδόν, *ἐνάλλο-*
μαι πηδῶ ἐπάνω, *διπλαῖ* δίφυλλοι, *κλήθρα* τὰ δύο θυροφύλλα,
πυθμένες ἢ κάτω (καὶ ἢ ἄνω) φλιά τῆς θύρας, *ἐκλινε* τὰ ὄθησε
 διὰ λακτίσματος πρὸς τὰ μέσα, *κοῖλα* κτγρ. προλ.: ὥστε νὰ σχημα-
 τίσωσι κοιλότητα, ὀπήν, ἰδ. Πραγμ., *οὐ* ὄπου, *ἑώρα* κ. αἰώρα
 (πρβλ. *μετ-ἑωρος*) κρεμάλα, βρόχος. — 1264-79 *ὅπως* χρ., *νῖν*
 τὴν γυναικα, *χαλῶ* λύω, *ἀρτάνη* (ἀρτάω) σχοινίον, δι' οὐ τις ἀρτᾶ-
 ται, ἀγχόνη, *κρεμαστῆ* κρεμαμένη, *δὲ* ἐν τῇ κυρ. προτ., *τάνθ' ἐνδε*
 τὰ μετὰ ταῦτα: ἀπαίσιον ἦτο τὸ μετὰ ταῦτα θεάμα, *χρυσήλατος*
χρυσοῦς σφυρήλατος, *εἶμα* (ἔννυμι) ἔνδυμα, ἢ γεν. ἐκ τοῦ *περόνας*,
ἐπιστέλλομαι κοσμοῦμαι, *ἄρας* (περόνας ἢ) *ἄρθρα* τὰ μέρη τῶν
ὀφθαλμῶν, ὄπου συγκλειόμενα συναντῶνται τὰ βλέφαρα, αἱ κόραι, κ
 κυττάζων ὑψηλά, πρὸς τὸν οὐρανόν, *κύκλοι* οἱ ὀφθαλμοί, *ὀδοῦνεκα*

ὅτι εἶδ., ὄψοιντο οἱ κύκλοι, νῖν αὐτόν, τὰ αἴσχη του, οἶα ἔπασχε τὸν μετὰ τῆς μητρὸς γάμον, **δοποι' ἔδρα** τὸν φόνον τοῦ Λ., **δυοῖ-ατὸ ἐν σκότῳ** ἀλλ' ὅτι θὰ ἔβλεπον τοῦ λοιποῦ ἐν μέσῳ κυμάτων σκότους, δὲν θὰ ἔβλεπον ποσῶς τὰ τέκνα του, οὕς οὐκ ἔδει (ἰδεῖν), οὕς ἔχρηξε τοὺς γονεῖς, τοὺς ὁποίους ἐπόθει νὰ ἴδῃ, **εφυμνῶ** ψάλλω (κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου), καταρῶμαι, **ἀράσσω** κτυπῶ μὲ ὀρμήν, δυνατά, **πολλάκις τε κοῦχ ἀπαξ** πρὸς τὸ ἤρασσε κ. ἐπαίρων, **φοίνιαι** αἰμόφυρτοι, **γλῆναι** αἱ κόραι, **τέγγω** βρέχω, **δομῶ** συγχρόνως (μὲ τὰ-κτυπήματα), **ἀνίημι** ἐξακοντίζω, **φόνος** αἷμα (φονευθέντος καὶ καθ' ὅλου τραύματος), ἡ γεν. ἐκ τοῦ **σταγόνας**, **μυδάω** εἶμαι ὑγρός, **μυδῶν** ὑγρός, **δμβρος χαλάξης αἱματοῦς** μία ἔννοια: ὡς βροχὴ ἐχύνετο τὸ αἱματηρὸν χαλαζοβόλημα, χαλαζόβροχον πικρῶν τεμαχίων μαύρου αἵματος, **δομῶ** 1271, ἐπαναλαμβανομένης καθ' ὅλου τῆς ἐκεῖ ἔννοιας. — **1280-5 ἔρρωγεν** 1075, 1076: αὐτὰ ἐδῶ εἶναι τὰ κακά, τὰ ὁποῖα ἔχουσι ξεσπάσει ἐκ δύο (I. κ. Οἰ.), οὐχὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Οἰ. μόνου, ἀλλ' ἀνάμεικτα κακὰ μὲ ἤρωας ἄνδρα καὶ καὶ γυναῖκα (συμμιγῆ ἄμφοῖν), **παλαιὸς** ὁ πατροπαράδοτος, ὁ κληρονομικός, **ὄλβος δικαίως** πραγματικὸς ὄλβος, **ἄτη** συμφορὰ, **αἰσχύνη** αἴσχη, **κακῶν πάντων** ἀντὶ κακὰ πάντα, ὅσων ἔστ' ὀνόματα. — **1286-93 σχολὴ κακοῦ** παῦσις, ἀνάπαυσις ἀπὸ τοῦ κακοῦ, σταθμός: καὶ τώρα εἰς ποῖον σημεῖον διὰ τὸν δυστυχεῖ ἔχει σταματήσει τὸ κακόν; **διοίγω** ἀνοίγω, **κλῆθρα** 1262, **τινὰ** ὑποκ., **δηλοῦν** νὰ δείξῃ, νὰ παρουσιάσῃ, **τὸν μητρὸς** δὲν τολμᾷ νὰ προφέρῃ τὴν λ. **μιάστορα**, ἣτις ἔρχεται εἰς τὰ χεῖλη του, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἔννοιας, **ὡς ῥίψων** εἰς τὸ βοᾷ διότι θέλει νὰ ῥίψῃ, **δόμοις** τοπ., **ὡς ἠράσατο** διασαφεῖ τὸ ἀραῖος: ὅπως κατηράσθη, ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἰδίων του καταρῶν, **ῥώμης** (ἄλλου τινός) ἐνὸς δυνατοῦ ἀνθρώπου, **προσηγητῆς** ὀδηγός, **τὸ νόσημα** ἡ πάθησις, **μειζὸν ἢ φέρειν** ἀφόρητον. — **1294-6 δείξει** ἢ ἀπροσ. θὰ προβάλλῃ, ἢ προσωπ.: ὁ Οἰ. θὰ δείξῃ τὴν πάθησίν του 1287, **τάχα** ταχέως, **οἶον** τοιοῦτον ὥστε, **στυγῶ** μισῶ, **ἐποικιτίζω** οἰκίρω: ὥστε καὶ προσωπικός του ἐχθρὸς νὰ αἰσθανθῆ ἔπι τῷ θεάματι οἰκτον.

1223-96. 1227 Ἰστρος ὁ Δούναβις, **Φᾶσις-ιδος** ποτ. ἐν Κολχίδι ἐκβάλλον εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον, ἐπὶ πολὺ νομιζόμενος ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὡς τὸ ὄριον Εὐρώπης καὶ Ἀσίας διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὡς μεμακρυσμένος ὑπελαμβάνετο μετὰ τοῦ Ἰστροῦ ὡς τῶν μεγίστων ποταμῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας καὶ ἐν τῇ ιδιότητι

ταύτη μνημονεύονται ἐνταῦθα. Πρὸς κάθαρσιν μιάσματος ἔθεωρεῖτο ἀγαγκαία ἢ πλύσις δι' ὕδατος ἐκ θεούσης πηγῆς, ποταμῶν ἢ τῆς θαλάσσης, ἧτις οὐδέποτε μολύνεται· καὶ ἡμεῖς ἐπὶ ἠθικῆς καθάρσεως λέγομεν: δὲν θὰ σὲ ξεπλύνῃ ὁ Ἰορδάνης ποταμός. **1253 ἐκθεάσασθαι.**· ἐὰν δὲν ἤραγοτο ὁ Οἶ., εἰσερχόμενοι εἰς τὰ ἀνάκτορα θὰ παρηκολούθουν ἐκ τοῦ σύγγενος τὴν μοῖραν τῆς βασιλείσης· ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ Οἶ. καὶ ἡ ἀλλοφροσύνη αὐτοῦ ἀπησχόλησαν αὐτούς. **1261 ἐκ πυθμένων** τὰ δύο θυροφύλλα δὲν ἦσαν προσηρμοσμένα, ὡς σήμερον, διὰ στροφίγγων εἰς τὰς δύο πλαγίας παραστάδας τῆς θύρας, ἀλλ' ἡ πλευρὰ αὐτῶν ἢ μακρὰ ἢ ἐφαπτομένη πρὸς τὰς παραστάδας ταύτας ἔφερε καθηλωμένον ἐπ' αὐτῆς λεπτὸν δοκάριον, ἐξέχον κατὰ τὰ ἄκρα εἰς αἰχμήν, ἐμβالλομένην εἰς κοιλότητα, ἣν εἶχον ἢ ἄνω καὶ κάτω φλιά, ὥστε ἐντὸς αὐτῆς νὰ περιστρέφεται μετὰ τοῦ θυροφύλλου. Ἐὰν τὸ λάκτισμα ἦτο ἰσχυρόν, εὐκόλως ἦτο δυνατόν τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δοκαρίου νὰ ἐκφύγῃ ἐκ τῆς ὀπῆς, τὸ φύλλον τῆς ἔσθθεν μανδαλωμένης θύρας νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸς τὰ ἐντὸς καὶ διὰ τῆς ἀνοιγομένης οὕτω κοιλότητος ἠδύνατό τις νὰ διεισδύσῃ ἐντὸς. **1269 περόνας** αἱ ἀτιθίδες μέχρι τῶν Περσικῶν πολέμων ἐφόρουσαν τὸν δώριον χιτῶνα, συνεχόμενον διὰ πορπῶν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ στήθους (πρβλ. τὴν πρόστασιν τῶν Κορῶν ἐν τῷ Ἐρεχθεῖῳ)· εἶτα εἰσήχθη ὁ Ἴωνικός μετὰ ὀραπῶν χειρῶν ὅθεν ὁ δώριος μετὰ τῶν περονῶν ἠδύνατο νὰ ἀναχθῆ καὶ εἰς τοὺς ἡρωικοὺς χρόνους.— *Ἡ αὐτοκτονία πῶς κρίνεται σήμερον καὶ πῶς ἐν τῇ ἀρχαιότητι*; *Ἡ τύφλωσις τοῦ Οἶ. εἶναι ἡμιολογημένη ἐκ τοῦ χαρακτιῆρός του*; *Διὰ τί τὰ τραγικὰ δὲν τελοῦνται πρὸ τῶν θεατῶν*;

1297-307 δεινὸν ἰδεῖν ἀπαίσιον τὴν θεάν, προσκυρῶ + δοτ. ἢ αἰτ. συναντῶ, προσβαίνω καταλαμβάνω, κυριεύω, **μείζονα** (πηδῆματα) τῶν μακίστων, ὡς ἀρρητ' ἀρρητῶν 465, **πρὸς σῆ δυσδαίμονι μοῖρα** ἐπὶ σοὶ τῷ δυσμόρῳ, ποῖος εἶναι ὁ κακὸς δαίμων, ὅστις ἐνέσκηψε μετὰ πρωτοφανοῦς ταχύτητος κατὰ τῆς κεφαλῆς σου, ἧτις ἦτο ἤδη βεβαρημένη ἀπὸ βαρυδαίμονα μοῖραν (εἰς τὸ αἰσχος τοῦ αἵματηροῦ ἄγους τοῦ πατρὸς καὶ τῆς αἰμομειξίας μετὰ τῆς μητρὸς προστίθεται ἤδη ἢ συμφορὰ τῆς τυφλώσεώς σου), **θέλων** ἐνδ., **ἀθρέω-ῶ** παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω,· πολλοὺς στοχασμοὺς νὰ κάμω, **παρέχεις** ἐμπνέεις. — **1308-12 διαπέτομαι** κ. θαμ. **διαποιάομαι**, πρβλ. διαπεπότη(α)μαι,· ποῦ ἢ φωνή μου πτερυγίσασα ἔχει διαχυθῆ, ἀπληγίσει, ἐκπνεύσει; **ἐνάλλομαι** ἐφορῶ, **φοράδην**

δομητικά, θαγδαίως, *ἐς δεινὸν* εἰς φοβερὸν βαθμόν, (τὸ τέρμα, τρόπον,) ἀνήκουστον, *ἐπόπιμος* ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ ἴδωμεν, *οὐκ ἔ.* ἀποτρόπαιον. — **1313-26** *νέφος σκότου* σκοτεινὸν νέφος, τύφλωσις, *ἀπότροπον* τὸ ἀφ' οὗ ἀποστρέφει τις τοὺς ὀφθαλμούς, ἀποτρόπαιον, φρικῶδες, *ἐπιπλόμενον* (ἐπιπέλεσθαι) τὸ ὁποῖον ἐπεχύθη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου, *ἄφατον* κατὰ τρόπον ἀνέκφραστον, *ἀδάματον* ἀκαταδάμαστον, ἀνίατον, *δυσούριστον* (*οὐρίζω* φέρω μὲ οὐρίον ἄνεμον) τὸ ἐπενεχθὲν ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου, ἀλλὰ πρὸς κακόν' οὐρίος ἄνεμος εἶνε ἢ εὐμένης τύχη, ἵτις κατέστησεν αὐτὸν σύζυγον τῆς βασιλείσης Ἰ. καὶ βασιλέα τῶν Θ. καὶ ὅμως ἢ αὐτὴ τύχη ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ὀλεθρία' τὸ ἐπίθ. ἀναφέρ. εἰς τὸ νέφος, τὸ ἐνσπεῖραν τὴν καταστροφὴν μετὰ βασιλείαν εὐδαίμονα, ἀλλὰ κυρ. εἰς τὸν Οἰ.: τὸ ὁποῖον σὲ ἔφερεν οὐρίος ἄνεμος, διὰ νὰ φέρῃς καὶ σὺ σκότος καὶ ἐρημίαν' ἢ πρότασις ὡς ἐπιφάνησις ἀνευ ὄ. *μάλ' αὐθις* καὶ πάλιν, καὶ χιλιάκις οἴμοι, *οἴστρημα* τὸ κέντημα τοῦ οἴστρου (ἄλογόμυιγας), *κέντρα* αἱ περόναι, *μνήμη κακῶν* ἢ ἀνάμνησις τῶν ἀνοσιουργιῶν μου, *εἰσδύομαι* εἰσέρχομαι βαθέως: πόσον βαθέως εἰσχωροῦν εἰς τὴν καρδίαν μου, πόσον διαπεραστικοὶ εἶναι οἱ δριμεῖς πόνοι ἀπὸ τὰ τραπήματα ἐδῶ τῶν περονῶν (οἱ σωματικοὶ) καὶ συγχρόνως ἀπὸ τὴν φρικτὴν ἀνάμνησιν. . (οἱ ψυχικοὶ), *θαῦμα οὐδὲν* οὐδόλως εἶναι παράδοξον ἐν μέσῳ τόσων, ὅσαι αἱ ἰδικαὶ σου, συμφρορῶν διπλοῦν νὰ ἔχῃς πένθος (*οἴμοι-οἴμοι μάλ' αὐθις*), *φορεῖν.* νὰ ὑποφέρῃς διπλοῦς πόνους (σωμ. κ. ψυχ.), *φίλος* κλητ. πρὸς τὸν Χ., σὺ μὲν ἀλήθεια, τοὐλάχιστον σὺ, *μόνιμος* (εἰ) μένεις, παραμένεις, *ἐπίπολος* πρόσπολος, θεράπων, σύντροφος κτηρ., *ὑπομένεις* ἔχεις τὴν ὑπομονήν, *κηδεύω* (*κῆδος* φροντίς, *κῆδομαι*) ἐνδιαφέρομαι, περιποιῶμαι, *ἀλλὰ* καίπερ σκοτεινός (τυφλός) γινώσκω τὴν γε σὴν. — **1327-46** *πῶς ἔτιλης* πῶς ἐτόλμησας, *με ποῖαν καρδίαν*, με ποῖον ψυχικὸν σθένος, *μαραίνω ὄψεις* σβήνω τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, *τοιαῦτα* σύστ. κατὰ τοιοῦτον τρόπον, *ἐπαίρω* παρακινῶ, σηκώνω τὰ μυαλά, *Ἀπόλλων* ἦν ὁ τελῶν ἐμοὶ τὰδ' ἐμὰ κακὰ πάθη, *νὶν* τὰς ὄψεις, *οὔτις* (ἄλλος) ἀλλά, *ὄρῶντι* εἰ ἐώρων, ἐὰν εἶχον ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς, *ἦν* ὁ πρτκ. ἀναφέρεται εἰς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀνελογίζετο ταῦτα ὁ Οἰ.: τὸ πρᾶγμα εἶχεν (ἔχει) ὅπως, *τί βλεπτόν* ἄξιον ἰθέας, τὸ ὁποῖον νὰ ἠδυνάμην νὰ ἀτιεῖζω, *στερκτόν* ἄξιον τῆς ἀγάπης μου, ἢ: ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἔμενον εὐχαριστημένος, *προσῆγορον* ἄξιον προσφωνήσεως, *ἐτ' ἔστ' ἀκούειν*

εἶναι δυνατόν πλέον νὰ ἀκούω, κατὰ ζεῦγμα καὶ πρὸς τὰ τρία προηγούμενα ἐπίθετα, ἀντί: *βλέπειν ἢ ἀκούειν, ἡδονᾶ* μετ' εὐχαριστήσεως, εἰς τὸ ἀκούειν, *ἐκτόπιον* κτγρ., ἐκ τοῦ τόπου τούτου.—**1347-66 δειλαιοσ** δυστυχισμένος, ταλαίπωρος, *νοῦ* αἴτ. διὰ τὴν ἰδέαν, ἣτις σοὶ ἐπῆλθε, δι' ὅσα ἐσκέφθης νὰ κάμῃς εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, καὶ διὰ τὴν ἀθλίαν μοῖρὰν σου, *ἴσον* ἐξ ἴσου, *ὡς ἠθέλησ' ἄν* πόσον πολὺ θὰ ἐπεθύμουν, θὰ ἠρῶμινη ποτὲ νὰ μὴ σὲ ἐγνώριζον, *ὅστις ἦν* οἴσοδῆποτε καὶ ἂν ἦτο, *πέδη(-α)* δεσμὸς τῶν ποδῶν, *ἐπιπόδιος* ὁ ἐπὶ τῶν ποδῶν, ὁ περισφίγγων τοὺς πόδας, *νομᾶς* ὁ ἐν τῇ νομῇ, τῇ βοσκῇ ὧν: ὅστις μὲ ἔλαβεν ἀπὸ τὸ σχοινίον τὸ περισφίγγων τοὺς πόδας μου εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Κιθ., *ἔρτυο* πρτκ. ἢ ἀόρ. τοῦ *ῥύομαι*-σώζω, ἀπολυτρώω, *ἀνασώζω* ἀνασύρω ἐκ τοῦ κινδύνου, διασώζω, *οὐδὲν εἰς χάριν πράσσω* χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε τὸ εὐχάριστον δι' ἐμέ, *θανῶν* εἰ ἔθανον, *οὐκ ἂν ἦ* δὲν θὰ προυξένουν τόσην θλίψιν..., *θέλοντι ἂν ἦν*.. ἠθέλον ἂν κἀγὼ τοῦτο, *οὐκοῦν* φυσικὰ δέν, *ἦλθον ἂν* θὰ εἶχον καταστήσει (εἰ ἔθανον), *βροτοῖς* ποιητ. αἴτ., *νυμφίος* (ἐκείνων,) ἀφ' ὧν ἔφυν, τῆς μητρός, *ἄθεος* ἀσεβής, ἀνόσιος, *ἀνόσιος* ἀναγνος, ἀκάθαρτος, μιαιρός, *ὁμογενῆς* ὁ γεννῶν ὁμοῦ (μὲ ἐκείνους, τὴν μητέρα, ἐξ ἧς...), *πρεσβύτερον* κυρ. ἀρχαιότερον, μεῖζονος τιμῆς ἄξιον, εἶτα: μεγαλύτερον.—**1367-85 ὅπως**.. πῶς νὰ εἶπω ὅτι, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ὅτι, *κρείσσω* σύντ. προσ. ἀντί ἀπροσ., αἰ μτχ. ἀντι ἀπρομ. 296, 517, 363, κρείσσω γὰρ ἦν μηκέτ' εἶναι σε., *τάδε* ἢ τύφλωσις, *ὡς μὲν τάδε* ὅτι μὲν ἢ τύφλωσις μου ὅπως ἔχει γίνεαι δὲν ἔχει γίνεαι ἄριστα, μὴ., *βλέπων* εἰ ἔβλεπον, *προσορῶ* ἀτενίζω κατὰ πρόσωπον, *οἶν* (γονέοιν) δοτ. ἀντι αἰτ. διότι τὸ *εργάζεσθαι* συνήθως + διπλ. αἰτ., *κρείσσω* ἄγχόνης ἄξια χειροτέρας τιμωρίας ἢ ἀγχόνης, διότι καὶ αὐτὴ ἢ ἀγχόνη δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ξεαγνίσῃ αὐτά, *ἐμοὶ* ποιητ. αἴτ.: καθ' ὧν καὶ τῶν δύο ἔχουσι διαπραχθῆ ὑπ' ἐμοῦ., *ὄψις τέκνων* ἀντκμ. ἢ θέα τῶν τέκνων, *ἐφίμερος* (ἡμερος, ἡμείρομαι) ἐπιθυμητός, ποθητός, *βλαστοῦσα* ἀντι βλαστούτων πρὸς τὸ τέκνων, *προσλεύσειν ἐμοὶ* ὅστε νὰ προσβλέπω αὐτά, ἢ δοτ. *ἐμοὶ* εἰς τὸ *ἐφίμερος ἦν*, *οὐ δῆτα* (ἦν ἐφίμερος) ὄχι, μυριάκις ὄχι, δὲν ἦτο εὐφρόσυνον ποτὲ τὸ θέαμα εἰς., *πύργος* πυργωτὰ τεῖχη, *τραφεῖς* εἰ καὶ ἔζησα, *εἷς* ἐπιτείνει τὸ *κάλλιστα*, γὰρ ἐν ἄλλαις χώραις πιθανὸν οἱ ἠγεμόνες νὰ ζῶσι μεγαλοπρεπέστερον, ἀλλ' ἐν ταῖς Θήβαις τοῦλάχιστον ἐγὼ ὑπῆρξα ὁ μόνος ὅστις, : ἂν καὶ ὑπῆρξα ὁ μόνος ἀνὴρ, ὅστις ἔζησα ἐν Θ. τοῦλάχιστον μεγαλοπρεπέ-

στατα, ὅμως ἀπεστέρησα, *ἐγγέπων* προκηρύσσων, 239., *τὸν φανέντα* ὅστις κατηγγέλθη ὑπὸ τῶν θεῶν (Ἄπ.) ὡς ἀναγνος, *καὶ γένους τοῦ Λ.* τοῦτο προσθέτει νῦν ὁ Οἰ. εἰς τὸν τότε ἀνακοινωθέντα χρησιμὸν : καὶ ὅστις εἶναι, ὅπως εὐρέθη τώρα μόλις, τοῦ γένους τοῦ Λ., υἱὸς τοῦ Λ., *μηνύσας* ἀφ' οὗ ἀπεκάλυψα τοιαύτην κηλίδα, *ἐμὴν* κτηρ. ὡς ἰδικήν μου, ἐπάνω εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον, 833, *τούτους* τοὺς πολίτας τῶν Θ., *ὀρθοῖς ὄμμασι* μὲ σηκωμένους, ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς.— *1386-90 ἤμιστά γε* οὐδαμῶς βέβαια, *εἰ ἦν φραγμὸς* ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ φραξῶ τὴν πηγὴν, ἣτις ἀκόμη ἀκούει διὰ τῶν ὄτων, *πηγῆ* τῶν ἀκουστικῶν ἀντιλήψεων, *οὐκ ἂν ἐσχόμην* δὲν θὰ ἤθελον κρατηθῆ νάπομονώσω τελείως ἀπὸ τὸν κόσμον τὸ ἄθλιον σῶμά μου, *ἦ* εἶναι, *φρονίτις* ὁ νοῦς : διότι τὸ νὰ εἶναι ὁ νοῦς ἀπληλαγμένος ὅλων τῶν θλιβερῶν ἐντυπώσεων, νὰ μὴ αἰσθάνηται τὰ κακά, τοῦτο εἶναι γλυκύ. — *1391-408 ὡς ἔδειξα μήποιε* τελ., *ἐνθεν* πόθεν, *τὰ λόγῳ πάτρια* τὰ λεγόμενα πατρικά, ἐν ᾧ πράγματι δὲν ἦσθε, *κάλλος* χάσμα τῶν ὀφθαλμῶν, μεγαλεῖον, *ὑπουλος* κυρ. περὶ ἐλκῶν, τὰ ὁποῖα κατ' ἐπιφάνειαν μὲν ἔχουσιν ἐπουλωθῆ, ὑποβόσκουσιν ὅμως κάτωθεν, ἐκ τούτου ὡς πλησμονῆς ἢ γεν. *κακῶν* : ὁποῖον χάσμα τῶν ὀφθαλμῶν μὲ ἐξεπετάξατε, ἀλλ' ὑπόσαθρον μεγαλεῖον, κατάφορτον κακῶν, *γὰρ* ἐπεξ. τοῦ *ὑπουλον*, *κακὸς* ἀντίθ. τοῦ *κάλλος* βδέλυγμα, *κακ κακῶν* μὲ γονεῖς ἀναλόγους, *νάπη* 1026, *κεκρυμμένη* χωμένη, *δρυμὸς* δάσος δρυῶν, *τούμον* πρὸς τὸ αἷμα ἀντὶ πρὸς τὸ πατρός : *τούμου π.*, *ἀπὸ τῶν* . ὄργ., *μέμνησθ' ἔτι* διατηρεῖτε ἔτι ἐν τῇ μνήμῃ σας, *μου* προλ., *οἶα* ὁποῖα ἔργα φοικτὰ καὶ ἀνόσια, *ὑμῖν* ἠθ. τῶν ὁποίων ἐξηναγκάσθητε νὰ παραστήτε μάρτυρες, ἢ κυρ. ἔννοια ἐν τῇ μτχ., *γάμοι* ὁ γάμος τῆς Ἰ. μετὰ τοῦ Λ. καὶ Οἰ., *φντεύσαντες* ἐπαναλ. τὸ ἐφύσατε, *ἀνίημι* ἀναδίδω, *πάλλιν* ἀντιστρόφως : ὁ α' γάμος τῆς Ἰ. ἀπέδωκεν εἰς τὸ φῶς τὸν Οἰ. ὡς σπέρμα τοῦ Λ. καὶ ὅμως τὸ αὐτὸ σπέρμα τὸ ἐξεληθὸν ἐκ τῆς Ἰ. ὡς Οἰδίπους εἰσῆλθε καὶ πάλιν εἰς αὐτὴν ὡς σπέρμα τοῦ υἱοῦ γενομένου ἤδη συζύγου : ὁ γάμος (ἢ σύζυγος), ὅστις εἶχε γεννήσει τὸν Οἰ., εἶδεν αὐτὸν πάλιν ὡς γεννῶντα, *ἀποδείκνυμι* παρουσιάζω, ἀναφέρ. εἰς τὸν γάμον Ἰ. κ. Οἰ., *πατέρας* πατέρα καὶ ἀδελφὸν τῶν τέκνων του, υἱὸν τῆς συζύγου του, *αἷμα ἐμφύλιον* αἰμομειξίας, *νύμφας* νεόνυμφον (μετὰ τὸν α' γάμον).— *1409-15 γὰρ* αἰτιολ. τὸ καλύψατε ἢ φονεύσατε, *ἔστιν* ἔξεστιν, *καλύψατε* χόψατε, *θάλάσσιον* κτηρ. εἰς τὴν θάλασσαν, *ἐνθα μὴ* ἀναφ. τελ. ἴνα μὴ, ἀξιώ-

σατε καταδεχθῆτε.—1416-21 ὄδε ἰδοῦ, ἔδῶ, εἰς δέον ἐν δέοντι (καιροῖ) εἰς κατάλληλον στιγμήν, ἐκ τούτου τὸ ὦν : εἰς δέον τούτου ἢ ἐπαιτεῖς : εἰς κατάλληλον στιγμήν ὡς πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὅποια παρακλητικῶς ζητεῖς, τὸ πρᾶσσειν. . ὥστε νὰ ἐκτελῇ καὶ νὰ λαμβάνῃ ἀποφάσεις, ἐκ τοῦ πάρεσιν, λέξομεν λέξομεν, πίστις ἐμπιστοσύνη, ἔνδικος δεικαιολογημένος : ἐὰν ἐμπιστευθῶ τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τὸν Κρ., πῶς θὰ φανῇ ἢ πρᾶξις μου αὕτη δεικαιολογημένη; ἐφευρίσκομαι εὐρίσκομαι, συλλαμβάνομαι.

1297-1421. 1372 πατέρ' ἂν προσεῖδον ἐπιστεύετο ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὅτι αἱ πηρώσεις τοῦ σώματος ζῶντος παρέμενον καὶ μετὰ θάνατον ἐν τῇ ψυχῇ, ἥτις ἦτο εἰδωλον τοῦ σώματος· οὕτως ὁ τυφλὸς Οἰ. δὲν θὰ ἠδύνατο ἐν Ἄιδου νὰ βλέπῃ τοὺς γονεῖς. 1410. . ἔξω καλύψαιε τί εἶχε προστάξει ὁ χορημὸς ; 1418 μούνος φύλαξ ὁ Χ. ἀναγνωρίζει τὸν Κρ. βασιλέα, διότι οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Οἰ. ἦσαν ἀνήλικοι.—Πῶς θὰ παρῆλθεν ὁ Οἰ. ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν; πῶς καθ' ὅλον φέρεται ὁ Οἰ. πρὸς τὰς ἀδερφονήτους βουλὰς τῶν θεῶν; ἄλλος τις τί θὰ ἔκαμνεν ἴσως ἐν τῇ θέσει του; τί περιέχει ὁ ἐπιτελής λόγος τοῦ Οἰ. 1369. . ;

1422-31 γελαστής περιγελαστής, ἐμπαίκτης, ἀλλὰ (πῶς εἶσαι ἐκτὸς τῆς οἰκίας) οὕτως ἠθέλε νὰ συνεχίσῃ, ἀλλ' ἐνθυμηθεῖς ὅτι ὑπεύθυνοι τούτου εἶναι οἱ θεράποντες στρέφεται πρὸς αὐτούς, γένεθλα γόνοι, γεννήματα, τὰ θνητῶν γένεθλα τοὺς ἀνθρώπους, τὴν γοῦν βόσκουσαν. . τοῦλάχιστον τὸ φῶς τοῦ Ἥ. τὸ τρέφον, συντηροῦν τὰ πάντα, τὸ ἀναφ. συμπ., ὄμβρος βροχή, ὕδωρ, ὡς στοιχεῖον τοῦ κόσμου, μὴ προσδέξεται θάλασσαν, θὰ βδελυθῇ; εὐσεβῶς ἔχει εὐσεβές ἐστι, τοῖς ἐν γένει τοῖς συγγενεῖσι (ἐκ τοῦ εὐσεβῶς ἔχει), εἰς τοῦτο τὸ μάλιστα, τὰγγενῆ τὰ τῶν ἐν γένει, τὰ τῶν συγγενῶν : διότι μόνοι κυρίως οἱ συγγενεῖς ἔχουσι τὸ εὐσεβές καθῆκον νὰ βλέπωσι καὶ νὰ ἀκούωσι τὰς συμφορὰς τῶν συγγενῶν. — 1432-7 ἐλπὶς κακὴ προσδοκία, ὑποψία, φόβος : ἐπειδὴ μοὶ διέλυσας τοὺς φόβους μου, ἀριστος μὲ ἀρίστας διαθέσεις, πρὸς σοῦ 134 πρὸς τὸ συμφέρον σοῦ, λιπαρῶ ἐπιμόνος παρακαλῶ, καθικετεύω, ἐκλιπαρῶ, χρεῖα πόθος, τοῦ τίνοσ, οὐ. γεν. ἀνγκμ., ἦ : τοῦ χρεῖας : καὶ λιπαρεῖς με ὣδε τυχεῖν χρεῖας τοῦ (ἢ τοῦ χ.). : διὰ νὰ λάβῃς ποίαν χάριν, ὅπου φανοῦμαι ἀναφ. συμπ. ἐκεῖσε, ὅπου εἶναι φανερόν ὅτι, προσήγορος παθ. ὑπ' οὐδενὸς χιρευτιζόμενος : οὐδεὶς θὰ μὲ χαιρετίσῃ, 238. — 1438-45 ἐκμαθεῖν νὰ ἐξακοιβώσω τὴν ἐπι-

θυμίαν τοῦ θεοῦ, *φάτις* . . ἄλλὰ πᾶν ὅ,τι ἐκεῖνος τοῦλάχιστον εἶχε
 νὰ εἴπῃ ἀπεικαλύφθη εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς ἐντολῆς νά, *πατροφόντης*
 (φεν-, πεφνεῖν) πατροκτόνος, *ἵνα* χρείας: ἐν τῷ βαθμῷ τῆς ἀνάγκης,
 ὅπου διατελοῦμεν, ὑπὸ τὴν βίαν τῶν περιστάσεων, ἐν αἷς εὐρι-
 σκόμεθα, προτιμότερον νὰ μάθωμεν ἀκριβῶς, *ὑπὲρ* ἀνδρὸς οὕτως
 ἀθλίου, (ναί, θέλομεν αὐτό) *καὶ γὰρ* διότι καὶ σὺ (συνετισθεὶς ἐκ
 πικρᾶς πείρας), *τᾶν* τοὶ ἄν, *πίστιν φέρειν* πιστεύειν.—1446-57
ἐπισοκῆπτο παραγγέλλω, συνηθέστατον περὶ τῶν τελευταίων ἐντο-
 λῶν τῶν ἀποθνησκόντων, *προστρέπω-ομαι* στρέφομαι πρὸς τινα,
 ἵνα ἐκετεύσω αὐτόν, ἐκετεύω, ὁ μέλ. ὡς παρ' ἡμῖν: θὰ σᾶς ζητήσω
 μίαν χάριν· τὸ ἀντικμ. ἐν τοῖς ἐφεξῆς· *καὶ σοὶ* ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπο-
 κρίσεως τοῦ θεοῦ καὶ εἰς σὲ παραγγέλλω., *αὐτὸς* μόνος, κατὰ τὴν
 ἰδίαν σου κρίσιν, *τάφος* ταφή, *τάφον θεοῦ* θάψον, ὀρθῆ ἢ ἐκλογῇ
 τοῦ *τίθεσθαι*, διότι *θήκη* τάφος, *τῆς κατ' οἴκου* (γυναικὸς) ἐκ τοῦ
τάφου, *τελεῖς* μέλ. *ὀρθῶς*: θὰ ἐνεργήσης προσηκόντως, θὰ κάμῃς
 τὸ χρέος σου, *καὶ τῶν σῶν ὑπερ* οὐχὶ μόνον διότι εἶναι βασίλισσα,
 ἀλλὰ διότι εἶναι καὶ ἀδελφὴ σου κυρίως (γέ), *ἀξιοθήτω* ἄξιον κρι-
 θήτω τῆς τιμῆς!, *κλήζεται* καλεῖται, ἔστι, διότι τὸ ὄνομα εἶναι
 συνέλεια τῆς ὑπάρξεως πράγματος πρὸς διαστολὴν αὐτοῦ ἀπὸ ἄλ-
 λου,: ἐπὶ τοῦ Κιθαιρωνός μου, *κύριον* τάφον ἔχοντα τὴν κυριό-
 τητα ἐπ' ἐμοῦ, *ἐθέσθην* . . ἔταξαν, ὅτε ἔξων, ὡς τάφον περιβε-
 βλημένον ἔξουσίαν (ἀπόλυτον πληρεξουσιότητα) κατ' ἐμοῦ, ἀπα-
 ρεγκλίτως καθωρισμένον, *ἐξ ἐκείνων* κατὰ τὰς βουλὰς ἐκείνων, οἱ
 ὅποιοι ἠθέλον τὴν ἐξόντωσίν μου, *ἵνα πληρώσω ὅ,τι ἐκεῖνοι* ἔξων-
 τεσ *διέτασσον* χωρὶς νὰ πληρώσωσιν, *τοσοῦτον* τόσον μόνον, *πέρ-
 θω* (πορθῶ) ἀφανίζω,: ὅτι οὔτε νόσος θανατηφόρος ἠθέλει μὲ
 ἔξοντώσει, *μῆτ' ἄλλο μηδὲν* οὔτε ἄλλη καμμία φυσικὴ ἀφορμὴ
 θανάτου, *ἐσώθην ἄν* . . διότι οὐδέποτε θὰ ἠθέλον σωθῆ, ὅτε
 ἐβουλεύοντο τὸν θάνατόν μου, *μῆ* (σωθεῖς) ἐὰν δὲν ἐσφάζμην,
 διὰ νὰ διαπράξω φρικῶδές τι κακόν. — 1458-70 *ἴτω* . . ἄ:
 ἔξακολουθήσῃ βαδίζουσα τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον ἀκριβῶς ἤδη βα-
 δίζει, *προστίθεμαι μέριμναν* πλὴν τῶν ἄλλων ἀσχολιῶν μου ἀνα-
 λαμβάνω καὶ τὴν μέριμναν, *ἄνδρες* ἀρσενικὰ παιδιὰ, ἀγόρια, *μοὶ*
 ἦθ. παρακαλῶ, *σπάνις-ιος* θ. ἔλλειψις, *βίος* τὰ μέσα τοῦ ζῆν, *ἐνθ'*
ἂν ὧσι ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρίσκωνται, *μέλομαι* φροντίζω, τὸ
 ἀπρμφ. ἀντὶ πρστκ.: *μῆ προσθῆ μ.*, μέλεσθαι δέ, *ταῖν ἀθλίων* . .
 γεν. ἀντικμ. τοῦ μέλεσθαι, *οἰκτρὸς* 58, *αἶν* χωρὶς ἄνευ τῶν ὁποίων,

βορᾶ (βιβρώσκω) τροφή, **τράπεζα βορᾶς** τρο. τοῦ φαγητοῦ, **ἄνευ τοῦδ'** ἄνευ ἐμοῦ, ἔλεξ. τοῦ *αἶν* **χωρίς, ψαύοιμι** ἐπανάλ. ἐν τῷ παρελθ. : ὅσα ἐγὼ ἤγγιζον, **αἶν** ὁ Σοφ. παρασυρθεὶς ἐκ τοῦ ἡγουμ. ἀναφορ. *αἶν* 1463 μεταχειρίζεται καὶ πάλιν ἀναφορικὸν ἀντὶ δεικτ. **ταῖν** ἐπαναλαμάνοντος τὸ *ταῖν* δ' **ἀθλίαν, μάλιστα μὲν** ὡς ἀντίθεσιν θὰ ἐφαντάζετο : ἀλλ' ἐὰν ἡ ἐπαφή φρονεῖς ὅτι μαιίνει αὐτὰς ἐπίτρεψον τοῦλάχιστον νὰ προσφωνήσω, **ἀποκλαίομαι** χορταίνω κλαίων, **γενναῖος** ὁ ἐκ κληρονομικότητος εὐγενής, ὁ κληρονομῶν τὰς ἀρετὰς τῶν πατέρων· ἐπειδὴ ἡ κυρ. σημ. ἐξησθένησεν ἐκ τῆς καταχρήσεως, προσετέθη καὶ ἡ δοτ. γονῆ· ὃ φέρων τὴν εὐγένειαν εἰς τὸ αἷμά σου, **θιγῶν** ὑποθ.—**1471-9** **δὴ που** λοιπὸν ἂν δὲν ἀπατώμαι, **τοῖν φίλοιν** γεν. δυϊκ. θηλ., **ἐκγονοὶ** τὰ τέκνα, **λέγω τι** λέγω τι ἀλήθες, νὰ εἶναι ἀλήθεια, **λέγεις** ἀλήθεια, **πορσύνω** παρασκευάζω, ἐκτελῶ, **γνοῦς** . . ἐννοήσας τὸν πόθον, οὗ ἡ πλήρωσις τώρα σὲ ψυχαγωγεῖ, τὸν ὅποιον εἶχες, **πάλαι** ἐνταῦθα δὲν σημ. πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τινων στιγμῶν, πρὸ ὀλίγου, **εὐτυχοίης** τὴν εὐχὴν μου νὰ ἔχῃς καὶ ὁ θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ καλύτερον ἀφ' ὅ,τι., **τῆς ὁδοῦ** αἰτ. διὰ τὸν ἐρχομὸν τῶν θυγατέρων μου.—**1480-5** ἡ **ὡς** πρὸθ. πάντοτε μετὰ προσ., ἐνταῦθα **ὡς τὰς ἀδελφάς..**—ὡς ἐμὲ τὸν ἀδελφόν, **ἀδελφὰς** ἀδελφικὰς, **προξενῶ** ἐργάζομαι, κατορθῶ, **λαμπρὰ** λαμπερά, ἀκτινοβόλα, **φυτουργὸς** ὁ γεννῶν, ὁ δίδων τὴν ὑπαρξιν, : αἱ τὰ πρόσθε λαμπρὰ ὄμματα τοῦ φ. πατρὸς προυξένησαν ὑμῖν (ἡθ.) ὧδ' ὄρᾶν (ὡς νῦν ὄρῶσι, τυφλά), **ὄς** αἰτ., **ιστορῶ** γινώσκω, : χωρὶς οὔτε νὰ βλέπω., χωρὶς ποσῶς νὰ προαισθανθῶ, τελείως ἀνύποπτος, παρουσιάσθην πατήρ σας ἐκεῖ (παρὰ τὸ πλευρὸν ἐκείνης), ὀπόθεν { ἐγὼ αὐτὸς ἐγεννήθην ὡς τὸ *τίκτειν* καὶ περὶ πατρός, τὸ *γεννᾶν* καὶ περὶ μητρός, οὕτω καὶ τὸ *ἀροῦν*, ὑπερ. κυρ. περὶ τοῦ πατρός, σημ. γενικῶς γεννᾶν.—**1486-502** **νοούμενος** προβλέπων, φανταζόμενος, αἰτ. τοῦ *δακρύω*, **τὰ λοιπὰ** . . τὰς πικρίας τοῦ ὑπολοίπου βίου, **χρεῶν** (ἔστι) χρῆ, **βιῶναι** παθεῖν ἐν τῷ βίῳ, ὅθεν **πρὸς ἀνθρώπων** ποιητ. αἰτ., ποίας πικρίας εἶναι φυσικὸν νὰ ποτισθῆτε ἐν τῷ βίῳ ἐκ μέρους τῶν, **ὀμιλία** συναναστροφή, (ἐς) **ποίας** . . **ἀντὶ τῆς θεωρίας** ἀντὶ τῆς τέρψεως τοῦ θεάματος, **ἀκμαὶ γάμων** ὁ καταλήλότητος χρόνος, ἡ ὀριμότης πρὸς γάμον, **παραρρίπτω** κ. **παρὰτίθεμαι** καταθέτω τι εἰς τὸ παιγνίδιον, ῥιψοκινδυνεύω· ἢ β' ἐρώτησις ἐκ ζωηρότητος ἀντὶ : τίς οὗτος ἔσται, ὃς παραρρίψει **λαμβάνων** ἀναλαμβάνων ἐπὶ τῆς ὁαγεῶς του, εἰς βίαιος του τοιαῦτα αἴσχη,

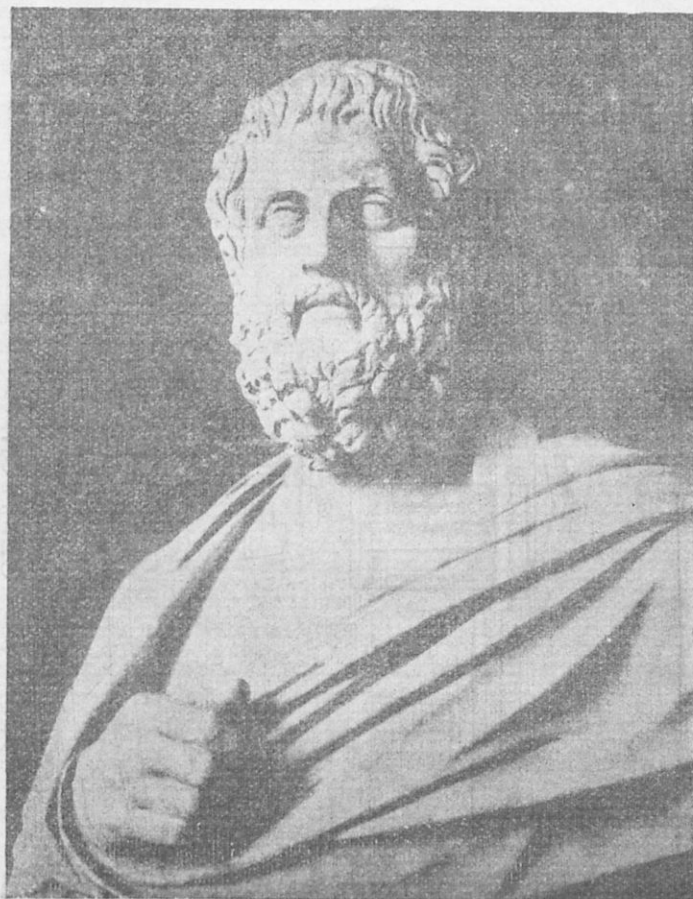
τοῖς ἐμοῖς οὐ. τοῖς ἄθλοις μου, **ξύνειμι** 863 συντροφεύω, εἶμαι ἀχώριστος σύντροφος : τὰ ὅποια μὲ τοὺς ἰδικούς μου τοῦλάχιστον ἄθλους ὠραίαν συντροφίαν θὰ κάμουν, θαυμάσια θὰ εὐαρμοστοῦν μέ, θὰ εἶναι πιστὴ ἀπήχησις τῶν, **δὲ ἄλλά, δήλημα** (δηλέομαι-βλάπτω, δηλητήριο) βλάβη, **ἄρῶ ἄρῶ** σπείρω, λαμβάνω σύζυγον, **ὄθεν ἐσπάρη** βραχυλ. ἐξ ἧς σπαρεῖς ἐγεννήθη, **ἐκ τῶν ἴσων** πληθ. ἀντὶ ἐν. ἐκ τῆς αὐτῆς κοιλίας, ἐξ ἧς ἀκριβῶς., **ὄνειδιεῖσθε** παθ., **γαμεῖ** μέλ. θὰ λάβῃ εἰς γάμον, **δηλαδὴ** προφάνως, **χέρσος** θ. (ὁ μὴ γεωργηθεὶς ἀγρός) ἀνύπανδρος, **φθαρήναι** νὰ μαρανθῆτε.—1503-10 **ἀλλὰ** μετὰ τὴν κλητ. ὡς παρ' Ὅμ., **πτωχαὶ ἀνανδροὶ** κτηρ. ὡς ἐπαίτιδες ἀνανδροὶ (ὡς παρ' ἡμῖν ἢ λ. : ἄνευ ἀνδρός), **μὴ περιόδης** σφε ἀλωμένας πτωχὰς ἀνάνδρους (καίπερ οὕσας) ἐγγενεῖς, **τάσδε** βραχυλ. τὰ τῶνδε κακά, **οἰκτιζῶ** συμπαθῶ, **τηλικάσδε** τόσον μικράς, τόσον νέας, **ὧδ' ἐρήμους** (οὕσας) πάντων, **πλήν ὅσον** . . πλήν ὅσον θὰ εἶναι τὸ μέρος σου ἐν τῇ προστασίᾳ ταύτῃ, πλήν σοῦ, **ξυννεύω** συγκατανεύω, **ψαύσας** (ἐμοῦ), διότι ὁ Οἰ. ὡς τυφλὸς δὲν θὰ ἔβλεπε κατάνευσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ Κρ.—1511-4 **εἰ εἰχέτην** (β' δυϊκ.) **φρένας** ἐὰν ἦσθε εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσητε, **εὐχὴ ἔστιν ἐμοὶ** παθ. τοῦ εἶχεσθαι, ζῆν (με) : ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ δὲν συμβαίνει, αὐτὸ εἶναι ἡ εὐχὴ μου, νὰ ζῶ ὅταν αἱ περιστάσεις τὸ ἐπιτρέπουσι, νὰ τύχη δὲ ὁ ἰδικὸς σας βίος καλύτερος ἀπὸ τὸν τοῦ.—1515-23 **ἵνα** τοπ., **δακρύων** μτη. ὡς διδάσκει τὸ μέτρον, φθάνουν πλέον τὰ δάκρυα, **μηδὲν ἠδὺ** ποῖον ὑπκμ. ; **καιρῶ** χρον. διότι ὅλα, ὅταν γίνωνται εἰς τὸν καιρὸν των, εἶναι ὠραῖα, **ἐφ' οἷς** ἐπὶ τῷ ὄρω : γνωρίζεις λοιπὸν μὲ ποίαν συμφωνίαν, ὄρον, θὰ εἰσέλθω, **λέξεις** ἀντὶ προστακτ. ἢ ἐπειδὴν **λέξης, εἶσομαι** εἰδέναί, **ὅπως** ἐπὶ τῷ ὄρω ὅτι, **ἀποικον γῆς** ἀπὸ γῆς, μακρὰν τῆς πατρίδος, **πάτρας ἄπουρον** 193, **δόσιν** δῶρον, τὸ ὅποῖον δίδει ὁ θεός, **θεοῖς γ'** . . ἀλλ' ἀκριβῶς εἰς τοὺς θεοὺς ἔχω κατανήσει μισητότατος, ὥστε ἐξορίζων ἐμὲ ἐνεργεῖς ἐν τῷ πνεύματι ἐκείνων, **τοιγαροῦν** διὰ τοῦτο λοιπὸν, ἐὰν ὄντως εἶσαι μισητός, **τεύξῃ** τούτου, τῆς ἐξορίας, **τάχα** ταχέως μόλις ληφθῆ ἢ ἀπόκρισις τῶν θεῶν, ἦτις, ἐὰν ὄντως εἶσαι μισητὸς αὐτοῖς, θὰ συμφωνῆ πρὸς τὸν πόθον σου, **τάδε** ὅτι τεύξομαι τοῦδε : βεβαιώνεις λοιπὸν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; **γὰρ** (δὲν δύναμαι νὰ τὸ βεβαιώσω) διότι ὅσα δὲν γνωρίζω δὲν συνηθίζω ἀπερισκέπτως νὰ λέγω, **ἀφοῦ** ἀποχωρήσθητι, **ἔλη** ἀφέλη, **κρατεῖν** . . μὴ θέλε εἰς ὅλα νὰ ὑπερισχύης, νὰ σοῦ περῶ, μὴ τὰ θέλης ὅλα ἰδικά σου, διότι καὶ τὰ ἄλλα, τὰ ὅποια ἐλέησας νὰ κῶν (τὸν ὄρον, εἶσομαι), θὰν σε

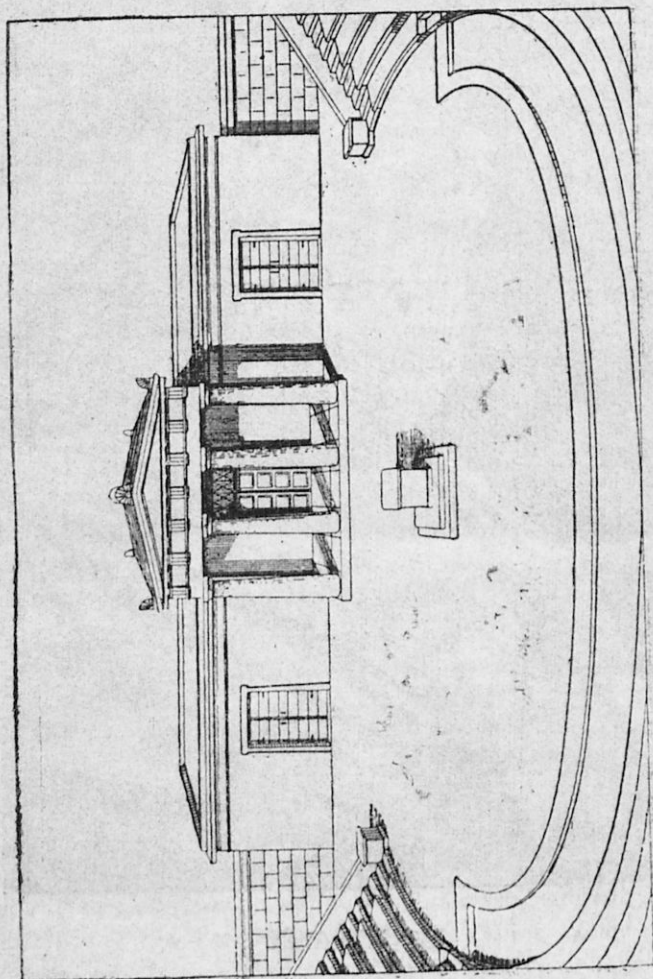
ἠκολούθησαν μέχρι τέρατος τοῦ βίου. — 1524-30 *λεύσετε* προστιτ. εἰς ὅσον κλύδωνα Οἰ. ὅδε ἐλήλυθεν, *κλεινὰ* πολυθρόνητα, *τις* πολιτῶν ἦν οὐκ ἐπιβλέπων ζήλω τύχαις οὐ: τοῦ ὁποίου τὴν εὐτυχίαν ποῖος ἐκ τῶν πολιτῶν δὲν ἔβλεπε μὲ ζήλοτυπον βλέμμα, *κλύδων* . . ἀνεμοζάλη συμφορᾶς, *ἐπισκοπῶ* ἀτενίζω εἰς τι, ἐκ τοῦτου τὸ ἰδεῖν, *δλβίζω* μακαρίζω, καλοτυχίζω, *μὴ δλβίζειν* ἀντὶ προστιτ., ὥστε μὴ (τίνα ὑποκ.), ἐπισκοποῦντα ἰδεῖν κείνην τὴν τελευταίαν ἡμέραν, *δλβίζειν* μηδένα (ἀντικμ.), θνητὸν ὄντα, πρὶν ἂν (οὗτος) περάσῃ...: ὥστε κανεῖς, ἐφ' ὅσον ἀτενίζει νὰ ἴδῃ τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἡμέραν, ἄς μὴ μακαρίζῃ κανένα, ἐφ' ὅσον οὗτος εἶναι θνητός, πρὶν διέλθῃ τὸ τέραμα τοῦ βίου χωρὶς νὰ ποτισθῇ πικρίας.

1422-330. 1425 . . Ὁ Ἥλιος, ὁ θεὸς τοῦ λευκοῦ καὶ καθαροῦ φωτός, μολύνεται ἐκ τῆς θεᾶς μιαιφῶν καὶ καταράτων ἐν τῇ τραγωδίᾳ τοῦ οἴκου τῶν Πελοπιδῶν ἀλέστρεψε μετὰ φρίκης τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἄρμα ἐκ τῆς αἰωνίας τροχιάς: ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ἄλλη φύσις, ἡ γῆ, τὸ ὕδωρ, τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ φρίττουσι πρὸ τῶν μιαιροτήτων: τὰ μνημονευόμενα στοιχεῖα κείνται ἀντὶ τοῦ συμπαντος, ὡς παρ' Ἑβραίοις οὐρανόσ καὶ γῆ δηλοῦσι τὸ σύμπαν. **1441** τὸν πατροφόντην ὁ θεὸς εἶχεν ὑποδείξει τὸ πρακτέον κατὰ τοῦ φονέως τοῦ Λ., ἀλλ' ἦδη ὁ φονεὺς εὐρίσκειται καὶ πατροκτόνος. **1451** κλήζεται διὰ τοὺς κατὰ φύσιν λαοὺς ὄνομα καὶ πράγμα συμπίπτει. Ἡ εὐχὴ αὕτη δὲν ἀντιφάσκει πρὸς 1436 διότι ὁ Κιθ. κείμενος ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Βοιωτίας ἀνῆκε κατὰ μέρος καὶ εἰς τὰς ὁμόρους χώρας Μεγαρικὴν καὶ Ἀττικὴν. — Ἡ σίασις τοῦ Οἰ. πρὸς τὸν Κρ., X. καὶ τὰ τέκνα τίνα συναίσθηματα προκαλεῖ; Ποῖός τις δείκνυται καθ' ὅλον πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ τοὺς ὑπηκόους; Τὸ πᾶν ἔχει ἀποκαλυφθῆ καὶ ὁ Κρ. ἐρωτᾷ πάλιν τὸν θεόν: τί προδίδει τοῦτο περὶ τοῦ χορακῆρός του; ἀποσπῶν ἀπὸ τοῦ Οἰ. τὰ τέκνα πῶς δείκνυται; Ὁ X. 1524 πρὸς τίνα ἀποιείνεται; λέγων τοὺς τελευταίους λόγους τί παρασκευάζεται νὰ κάμῃ; ὅθεν πῶς θὰ ὀνομασθῇ τὸ τι. 1223-τέλους: ἐκ πόσων καὶ τίνων σκηνῶν ἀποτελεῖται; Ποῖον τμήμα εἶναι θεομότερον εἰς συναίσθημα; πῶς καλεῖται καὶ ποῖον ἄλλο ὅμοιον ἔχει ἡ τραγωδία;

Τίς ἡ κυρία ἰδέα τῆς τραγωδίας; Πῶς διαρθροῦται ἡ πρῶξις; Τίνες αἱ ὑψηλότεραι καλλοναὶ καὶ τίνα τὰ ἀσθενῆ σημεῖα αὐτῆς; ὁ Οἰ. εἶναι ἔνοχος ἢ ἀδῶτος; Διὰ τί πάσχει οὕτω τραγικῶς; ἡ τραγωδία ἐπιγραφείσα ὑπὸ τοῦ Σ. **Οιδίπους** διὰ τί προσεπεγράφη (ὑστερον) **Οιδίπους τύραννος**;

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Περὶ Ἄργου τοῦ Πανόπτου διατριβὴ ἐναίσιμος. Ἀθήναι 1889.
Ἀρκαδικὴ Ἠχώ (λόγοι κοινωνικῆς δράσεως τοῦ συγγραφέως). Ἀθή-
ναι 1911.

Παιδαγωγικὴ Βιβλιοθήκη:

- I. Διδακτικὰ. Ἀθήναι 1915.
  - II. Ἀριστοτέλους Πολιτεία Ἀθηναίων. Ἀθήναι 1921.
  - III. Ὅμηρου Ὀδύσσεια (Α'. Ἐκλογή Α—Ι—Κ). Ἀθήναι 1919.
  - IV. Ὅμηρου Ἰλιάς (Ἐκλογαὶ Α Ἀθήναι 1920, — Ζ 1920, — Ι).
Ἀθήναι 1916.
  - V. Ὅμηρου Ἰλιάς (Β'. Ἐκλογή Γ—Δ). Ἀθήναι 1917.
  - VI. Ὅμηρου Ἰλιάς (Γ' Ἐκλογή Α—Β—Θ—Λ). Ἀθήναι 1919.
  - VII. Ὅμηρου Ἰλιάς (Ἐκλογαὶ Ο—Ω). Ἀθήναι 1920.
  - VIII. Σοφοκλέους Ἀντιγόνη. Ἀθήναι 1920.
  - X. Ὅμηρου Ὀδύσσεια (Β'. Ἐκλογή Α—Ε—Ζ—Η). Ἀθή-
ναι 1920.
  - XI. Σοφοκλέους Οἰδίπους τύραννος. Ἀθήναι 1921.
  - XII. Ἀνθολογία ἀρχαίων Ἑλλάνων λυρικῶν. Ἀθήναι 1919.
  - XIII. Ὁ Ἐπιτάφιος τοῦ Περικλέους (ἄρτι ἐγκριθεὶς). Ἀθήναι 1921.
  - XIV. Αἱ ἐκθέσεις τῶν μαθητῶν μου τῆς Γ' καὶ Δ' τοῦ Προτύπου Γυ-
μνασίου. Ἀθήναι 1921.
- Ἡ ἐκθεσις τῶν θερινῶν ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν τῆς Β' τοῦ Προτύπου
Γυμνασίου. Ἀθήναι 1915.
- Αἰθνητικὴ ἐρμηνεῖα τοῦ Β' Στασιμίου τῆς Σοφοκλέους Ἀντιγόνης ἐν
τῷ Περιοδικῷ «Ἀγωγή» Τ. Α' τ. Β'—ΣΤ'.
- Διορθώσεις εἰς τὴν Σοφοκλείου Ἀντιγόνην καὶ Αἰθνητικὴ ἐρμηνεῖα
Ὅμ. ι 447—60, ἀνακοίνωσις ἐν τῇ Ἐπιστημονικῇ Ἐταιρείᾳ κατὰ
τὴν συνεδρίαν τῆς 27. Μαΐου 1917.
- Διορθώσεις εἰς τὸν Σοφοκλέους Οἰδίποδα τύραννον καὶ Αἰθνητικὴ
ἐρμηνεῖα Ὅμ. ν 79—80, 119, ἀνακοίνωσις ἐν τῇ Ἐπιστημονικῇ
Ἐταιρείᾳ ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 27. Μαΐου 1918.
- Διορθώσεις εἰς ἐλεγείας, ἐπιγράμματα, ἰάμβους, ἀνακοίνωσις ἐν τῇ
Ἐπιστημονικῇ Ἐταιρείᾳ ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 2. Ἰουνίου 1919.

Προσεχῶς ἐκδοθήσονται

Ὅμηρου Ὀδύσσειας Ἐκλογαὶ Ν—Ω.

Σοφοκλέους Ἠλέκτρα.

Ἐκλεκτὰ ἀποσπάσματα τραγωδιῶν Εὐριπίδου.

